

LETĀS PALMĀITIS
ALGIRDAS PATACKAS

KAS IR KADĀ PĀGROBĒ EUROPA

virtualūs dialogai

LETĀS PALMĀITIS
ALGIRDAS PATĀCKĀS

KAS IR KĀDĀ PĀGROBĒ EUROPĀ ?

virtualūs dialogai

Leidykla *Kalendorius*
2011

TURINYS

Kas ir kada pagrobė Europą?	3
<i>1-asis dialogas</i> : Europa ir Babelio bokštas	4
<i>2-asis dialogas</i> : Europos pagrobimas. Ką daryti?	15
Katalikybė ir islamas	
<i>3-asis dialogas</i> : liturgija, Komunija, monoteizmas	29
<i>4-asis dialogas</i> : Kliuni, teokratija ir klerokratija	48
<i>5-asis dialogas</i> : kalifatas ir šariatas	71
<i>6-asis dialogas</i> : Sunna ir Št'a	80
<i>Baigiamasis dialogas</i>	98
Pagrindinės sąvokos	103

Už knygoje pateiktų minčių turinį, priemones jam išreikšti (didžiųjų raidžių, santrumpų bei nuorodų vartojimą, kt.), terminus, žargonizmus ir kalbos kokybę atsako autoriai.

KAS IR KADA PAGROBĖ EUROPA?

Tiro ir Sidono žemėje, atskirta nuo žmonių tėvo rūmuose, užaugo mergaitė Europa, karaliaus Agenoro duktė. Kartą jai dangus atsiuntė keistą sapną. Ji sapnavo dvi pasaulio dalis, abi moters pavidalo, Aziją ir tą, kuri guli priešais. Tos moterys susiginčijo dėl mergaitės. Azija stojo už savo kūdikį Europą, o svetimšalė apglėbė ją galingom rankom ir nusitempė su savimi. Išaušo rytas, ir Europa pakilo prie savo mergaitiškų darbų. Netrukus ėmė būriuotis aplink ją žaidimų draugės. Prisiskynusios gėlių, mergaitės susėdo aplink savo kunigaikštytę ant žolės ir ėmė pinti vainikus. Bet neilgai joms teko džiaugtis gėlėmis. Į Dzeusą, Krono sūnų, dievų viešpatį, netikėtai pataikė meilės deivės sūviai, jį pavergė jaunos Europos grožis. Bet, bijodamas užrūstinti pavydulingąją Herą, sumanė klastą. Jis pasivertė jaučiu, dideliu, puikaus sudėjimo. Jo ragai buvo dailūs ir skaidrūs tarsi brangakmenys, geltonavo jis visas kaip auksas, tik pačiam kaktos vidury žėrėjo sidabro baltumo žvaigždėlė. Gražiai brido jis per vešlią pievą artyn, jo kaktoj nebuvo nė ženklų piktumo. Nustebo Europa su savo mergaitėm pamačiusi tą puikų ir taikų gyvulį. Jautis įsiteikdamas palaižė gėles ir švelnutę mergaitės ranką, kuri meiliai ėmė jį glostyti. Paskui jis atsiklaupė prie kunigaikštytės kojų, atsuko sprandą ir parodė plačią nugarą. Ji paėmė vieną po kito vainikėlius iš savo draugių ir sukabino juos ant nuleistų jaučio ragų, paskui šypsodamasi užsoko jam ant nugaros. Pajutęs ant savęs tą, kurios norėjo, jautis pašoko nuo žemės ir nešinas mergaitė žingsniavo atsargiai. Tačiau kai priešais subolavo jūros krantas, jis jau atrodė panašus ne į risčią bėgantį jautį, o į skrendantį žirgą, liuoktelėjo į jūrą ir ėmė plaukti su savo grobiu tolyn. Pagaliau jie pasiekė tolimą krantą. Jautis leido mergaitei nultipti po medžiu, pats dingo. Vietoj jo po kiek laiko atėjo dieviškos išvaizdos vyras, pasisakė esąs Kretos valdovas, imsiąs ją globoti, jeigu ji suteiksianti jam laimę būti jo. Europa ištiesė jam ranką, parodydama, kad sutinka. Iš ilgo apsvaigimo pabudo Europa jau gerokai pakilus saulei. Ji pasijuto vieniša, galvodama vien apie mirtį. Netikėtai ji išgirdo už nugaros keistą kuždesį. Priešais ji išvydo nežemiškam spindesy stovinčią deivę Afroditę ir jos mažąjį sūnų, su į šalį nukreiptu lanku. „Liaukis pykusi, gražioji mergele! Aš ta pati, kuri atsiuntė tą sapną į tėvų namus. Dzeusas tave pagrobė, tu esi nenugalimojo dievo žemiškoji žmona. Tavo vardas per amžius bus amžinas, nes toji svetima pasaulio dalis, kuri tave priėmė, nuo dabar bus vadinama Europa!“

Gustavas Švabas, Gražiausios antikos sakmės, 1. „Vytury“ 1989, 27–31

Ten aš išvydau moterį, sėdinčią ant skaisčiai raudono žvėries, pilno piktžodžiavimo vardu, turinčio septynias galvas ir dešimt ragų. Moteris buvo apsvilkusi purpuru ir skarlatu, išsipuošusi auksu, brangakmeniais ir perlais. Ji laikė rankoje aukso taurę, pilną ištvirtimo šlykštybių ir nešvarumų. Ant jos kaktos buvo užrašytas vardas, paslaptis: „Didžioji Babelė, ištvirtėlių ir žemės šlykštybių motina“.

Apreiškimas šv. Jonui, 17 : 3–5

Pirmasis dialogas: Europa ir Babelio bokštas

Pirmasis pašnekovas (fundamentalistas)

Neseniai abudu gavome elektroninį laišką su „prikabintu“ penkerių metų senumo filmuku apie Europos pagrobimą. Autorius – Amerikos protestantas, bandantis įrodyti, kad mūsų Europai yra skirta Danielio pranašystė apie paskutinąją blogio imperiją, stovinčią ant geležies kojų su molio pėdomis. Žmogus, kuris tą filmuką buvo atsiuntęs, labai nuogaštauja dėl baisių slaptų simbolių, neva filmo autoriaus atskleistų. Tačiau viskas suvedama į islamofobiją: Europą pagrobia žydų ir krikščionių (t. y. jau įgriusiosios globalistų „judeokrikščioniškos civilizacijos“) nekenčiantis islamas. Galbūt autorius nuoširdžiai yra tamsuolis, galbūt ir ne. Tačiau man susidarė įspūdis, kad filmukas verčia į vieną krūvą skirtingus ir net prieštarigus reiškinius turėdamas vieną tikslą – **apjuodinti islamą ir katalikų tikėjimą**, kitaip tariant – apjuodinti tas paskutiniąsias ištikimas DVui jėgas, kurios akivaizdžiai nepasiduoda šių dienų globalinei ateizacijai ir amoralumui. Šitaip maišant tiesą su melu nieko neatskleisi, o juk filmas užkabina gan svarbią temą – pasaulio valdymą.

Kai temų daug, rezultatas išeina padrikas, bet man, kaip tikram fundamentalistui, pirmiausia rūpi Fundamentas, t. y. visa ko Pamatas, o tai yra Tiesa, kuri man tapati Vienam ir Vieninteliam pasaulių Kūrėjui ir Viešpačiui (arabiškai *Rabbu-l-‘alamīn* „Pasaulių Viešpats“), todėl visas žmonių pastangas ir konstrukcijas stengiuosi vertinti Jo Šventojo Apreiškimo požiūriu. Tuo požiūriu vertinant Europą, kuriai mes, be abejo, kūnu ir siela priklausome, esame per amžius jos vaikai, negaliu nejausti gaudulio matydamas tą tikrai satanistinę konstrukciją, kurią iš jos padarė dabartinis globalizmas.

Antrasis pašnekovas (irgi fundamentalistas)

Filmas nevykęs, bet jame yra paliesta viena svarbi tema – matyt, buvo kurtas gerasis norais, todėl yra šio toks rezultatas. Ši tema – tai Babelio bokštas ir visa, kas su juo susiję. Filmą akivaizdžiai atskleidžia įžūlia paralelė tarp biblinio Babelio ir šių laikų antikristinių užmačių – Strasbūre naujai pastatytas

Europos Parlamento (EP) pastatas nedviprasmiškai primena nebaigtą statyti nelemtąjį bokštą, pirmąjį žmonijos istorijoje iššūkį Dievui. Taigi –

Babelio bokštas

¹ Visa žemė turėjo vieną kalbą ir tuos pačius žodžius. ² Kai žmonės kėlėsi iš rytų, jie rado slėnį Šinaro krašte ir ten įsikūrė. ³ Vieni kitiems sakė: „Eime, pasidirbkime plytų ir jas išdekime“. – Vietoj akmens jie naudojo plytas, o vietoj kalkių – bitumą. ⁴ „Eime, – jie sakė, – pasistatykime miestą ir bokštą su dangų siekiančia viršūne ir pasidarykime sau vardą, kad nebūtume išblaškyti po visą žemės veidą“. ⁵ O VIEŠPATS nužengė pamatyti miesto ir bokšto, kurį mirtingieji buvo pastatę. ⁶ Ir VIEŠPATS tarė: „Štai! Jie yra viena tauta ir visi kalba ta pačia kalba. Tai yra tik jų užsimanymų pradžia! Ką tik jie užsimos daryti, nieko nebus jiems negalimo! ⁷ Eime, nuženkite ir sumaišykime jų kalbą, kad nebesuprastų, ką sako vienas kitam“. ⁸ Taip tat VIEŠPATS išsklaidė juos iš ten visur po žemės veidą, ir jie metė statę miestą“. ⁹ Todėl jis buvo pavadintas Babeliu, nes ten VIEŠPATS sumaišė visos žemės kalbą ir iš ten VIEŠPATS išsklaidė juos po visą žemės veidą (Pr 11 : 1–9).

Prisipažįstu, tik dabar įsigilinau į šį tekstą – iki tol užteko gražios ir aki-vaizdžios legendos apie nubaustą žmogiškąją puikybę. Ir iškart susidūriau su vertimo problemomis, kurias išnarplioti gali tik mano bičiulis Petras Kimbrys, Dievo malone biblijistas iš pašaukimo. Tačiau ir be jo aišku, kad mazginėse teksto sankryžose esama dvilypumo ir netgi prieštaros, ir iš viso, kuo toliau į mišką, tuo daugiau medžių...

Taigi, ką byloja tekstas? Į vieną slėnį atkeliauja žmonės (tauta? žmonija?). Įsikuria, ir pirmas darbas, kurio griebiasi – puola statyti miestą ir kartu bokštą, ne šiaip sau kokį, o super bokštą, dangoraižį (...su dangų siekiančia viršūne), aiškiai neturintį utilitarinės paskirties, o kažkokią kitokią paskirtį. Kokią?

Pirmasis tikslas – ...pasidarykime sau vardą. Ką tai reikštų – įsivardysime? Iki tol neturėjome vardo, buvome tiesiog minia? Pastatę bokštą, susivoksime, įgysime tapatybę, savimone?

Antrasis tikslas – variantai: a) kad nebūtume išblaškyti; b) kad neišsisklaidytume. Sutikime, ne tas pats yra bijoti išsibarstymo, etnos dezintegracijos,

todėl ir dėti pastangas išsigelbėti įgyjant vardą, įsivardijant; ir visai kas kita jau žinant, kad išsibarstymas yra neišvengiamas, sukaupti pastangas įsiamžinti, palikti bent savo buvimo žymę.

Toliau – Dievo pozicija. Dievas nedviprasmiškai pasipriešina šiai užmačiai numatydamas, kad tai tik pradžia, kad vėliau jų jau nesustabdysi. Kodėl Dievas priešinasi? Argi yra bloga, kad žmonės nori: a) nebūti išsklaidyti, bet išsigelbėti įsivardijant; b) suvokdami išsklaidymo neišvengiamybę, bent palikti po savęs ženklą? Abiem atvejais – argi tai yra bloga, kodėl juos reikia šitaip bausti, supriešinti atimant bendros kalbos (tarpusavio supratimo?) dovaną. Ir rezultatas – nustojama statyti miestą (bokštą). Ir vėlgi – jei nepavyko bokšto statyba, tai kuo dėtas miestas, kodėl jis nustotas statyti? Ar todėl, kad jau nebepajėgta susipriešinus?

Taigi klausimų daugiau nei atsakymų. Be abejo, šitokia vien sveiku protu ir negiliom žiniom atlikta „analizė“ yra primityvi ir paviršinė. Biblijistas tuoj paaiškintų, kad esmė – ne nesudėtingas tekstelio paviršutinis turinys, bet tokios priešpriešos, kaip *Babilonas – Jeruzalė*, kur Babilonas pranašų knygoje yra amžino, permanentinio blogio įsikūnijimas, šėtono miestas, o Jeruzalė (krikščionybėje – Naujoji Jeruzalė) – Dievo miestas. Dar bus paaiškinta, kad archeologai išties randa bokšto pėdsakų, kad padavimai apie jį, kurių amžius siekia apie 2000 m. pr. Kristų, buvo užrašyti 1000 m. vėliau, ir jų interpretacija visą laiką keitėsi, evoliucionavo ir t. t.

Ir visa tai bus savaip teisinga – tiek sveiko proto išvados, tiek mokslininkų išmąstymai, nes tai yra Šventasis Raštas, tam ir dovanotas, kad žmonija turėtų GSM navigacijos sistemą savo nelengvoje kelionėje į laikų pabaigą; kad turėtų vadovą kiekvienai istorijos atkarpai, kiekvienam eschatologinės kelionės fragmentui. Tam ir duotas Šventasis Raštas, kad niekas niekada jame nepadėtų galutinio taško, o kiekviena karta atrastų jame savo kelią ir tykančius jame pavojus. Ką gi sako ši senovinė sakmė mūsų gyvenamajam metui, šiai laikų atkarpai?

XXI amžius, pradžia. Dėl sukauptų žinių pasaulis tampa Vienas, globalus (...jie yra viena tauta ir kalba viena kalba...). Pajutę savo jėgą, žmonės sukykla prieš Dievą ir meta Jam iššūkį – BOKŠTĄ. Galima sakyti, kad tokius bokštus statėsi visos civilizacijos:

<i>Babilonas</i>	<i>Roma</i>	<i>Maskva</i>	<i>Niujorkas</i>
<i>Babelio bokštas</i>	<i>Koliziejus</i>	<i>Kremlius</i>	<i>Bokštai dvyniai</i>

Kas gali sustabdyti juos, gundomus biblinių pabaisų, angies-šėtono ir Apokalipsės žvėries-Antikristo, kas gali priversti juos atsikvošėti? Tik kokia nors globalaus masto, vienam Dievui įmanomo masto katastrofa, įvykdyta, beje, jų pačių rankomis:

<i>Babilonas</i>	<i>Roma</i>	<i>Maskva</i>	<i>Niujorkas</i>
<i>kalbų sumaišymas</i>	<i>kaligulizmas</i>	<i>bolševizmas</i>	<i>bankininkai / genderistai</i>
<i>„akis už akį“</i>	<i>barbarų antplūdis</i>		<i>rugsėjo 11-oji</i>

Dabar grįžkime į Europą, ne į Karolio Didžiojo, bet į naująją, pokario Europą, kuri, atrodo, atsikvošėjusi nuo trijų pasaulinių karų – Pirmojo, Antrojo ir Šaltojo, ėmėsi kurti naująją šventąją Romos imperiją – Europos Sąjungą su dvylika Marijos rožyno žvaigždelių mėlyname jos apsiausto fone. Tai įvykdė trys išmintingi katalikai, tautų, įkūrusių Karolio Didžiojo imperiją, palikuonys – vokietis Konradas Adenaueris, prancūzas Robert’as Schumanas ir italas Alcide (sk. *Alčidė*) De Gasperi.

Pirmasis fundamentalistas

Negi tiki, kad dabartinė Europos Sąjunga yra teokratinės Karolio Didžiojo Imperijos-Bažnyčios palikuonė? O man atrodo priešingai: ko žmonės nepanorėjo gauti iš DVo, panorėjo iš šėtono. Jie turėjo vienyti Viename Kūne, kad būtų išgelbėti. Tam yra DVo Bažnyčia. Bet tai sunku, tai reikalauja žengti kartu su Išganytoju ant Golgotos Kryžiaus. O štai šėtonas siūlo daug lengvesnį kelią: susivienykime (prieš DVą), pastatykime galingą globalinio kapitalo bokštą, kuris atlaikys visus to pasenusio DVo pasenusius įsakymus ir įvesime savo rojų žemėje, su mirtimi, bet užtat su sočiu gyvenimu visiems, be karų. Brolybė ir lygybė! Tik, va, žmonių rojui per daug, reikia greitai jų pamažinti...

Paties pateikta schema kelia man klausimų. Babelio bokštas simbolizuoja žmonių norą pasiekti DVo Valdžią ir apsieiti be DVo, bet *akies už akį* principas yra Paties DVo palaimintas Toroje. Lengva postringauti, kokie mes geri krikščionys, neva pakilę virš to principo, tik deja, nematau aplinkui, kad kas nors labai skubėtų atsukti kitą skruostą. Greičiau elgiasi taip, kad nors vėl *akį už akį* skelbk (*beje, po Kedžio atvejo, liudininkų likvidavimo, Kusaitės paniekinimo, Pociūno „iškritimo iš devintojo aukšto“ ir visų naftos epopėjų tikrai neblogai būtų pasvajoti, kad Lietuvoje pagaliau būtų pasiektas bent „akies už akį“ lygmuo...*).

O dėl Niujorko dvynių, tai užtenka pasigilinti į rimtesnes angliškas publikacijas internete, kad suprastum, jog tai amerikiečių vidaus darbas, kurio tikslas – pateisinti agresiją prieš nepaklusnų islamą. Žinoma, organizatoriai gal iš tikrųjų buvo pasisamdę kažkokių musulmonų fanatikų kad ir holivudinio Bin Laden o vardu. Net galiu sutikti, kad tokį užpuolimą tikrai rengė kažkuri vietinė ekstremistinės pakraipos islamiška grupė, o tikrieji provokacijos rengėjai savo neveikimu sąmoningai leido tai grupei įvykdyti teroro aktą. Bet juk šiuo atveju aišku, kas yra įrankis, o kas tikrai atsakingas už visą operaciją. Tokiam jos mastui ir tikslumui (pastatai negriuvo ant gretimų pastatų ir net ant gatvių!) pagrindžio ekstremistai paprasčiausiai neturi resursų. Jau neverta nė minėti, kad visai analogiškai griuvo ne du, kaip visi kartoja, bokštai, bet trys pastatai. Į trečiąjį – pastatą Nr. 7 – **joks** lėktuvas nebuvo įsirežęs.

Taigi aiškiai matant kaltininką, visos kalbos apie musulmonus – tik akių dūmimas. Juos verta minėti nebent kalbant apie provokacijos tikslus.

Šia prasme patraukia dėmesį filmo autoriaus peršama mintis, kad, sujungus Vokietijas ir Pergamo altoriui atsidūrus Vokietijos, vos ne pagrindinės Europos Sąjungos valstybės, centre, šėtono Babelis galutinai persikėlė į Europą, tad neva pagal Apreiškimą šv. Jonui („Ten aš išvydau moterį, sėdinčią ant skaisčiai raudono žvėries, pilno piktžodžiavimo vardų, turinčio septynias galvas ir dešimt ragų“, Apr 17 : 3) mitologinis Europos pagrobimas bus islamiškas, o islamas neva ir atstovauja apokaliptiniam žvėriui. Turbūt anam ponui globalistų demokratija, kurios įstatymai esą viršesni už DVo Įstatymą ir kurie įteisina DVo prakeiktą sodomiją, prilygindami ją vyro ir moters santuokai, nėra apokaliptinio

žvėries apraiškos. Jiems geriau sodomodemokratija nei teokratija islamišką Mozės Įstatymo formą. Skonio reikalas?

Tačiau bokšto tema ir Babelio bokšto įvaizdis, kuriuo pasinaudota statant Europos Parlamento pastatą – tai tikrai apokaliptinis faktas. Čia filmuko autorius, be abejo, teisingas, kad ir koks būtų jo aiškinimas ar skonis. Va, šioje vietoje aš ir grįžtu prie savo žodžių: tai ne Karolio Didžiojo Europa! Tai šėtoniškas konstruktas, pastatytas ant europinės krikščionybės griuvėsių. **Žmonės nepanorėjo būti suvienyti Kristaus vardu, tad dabar vienijasi Antikristo vardu, kai pati žmonijos raida priejo prie globalinės integracijos.**

Antrasis fundamentalistas

Matau, teks grįžti prie ES gimimo, pradžių pradžios, nes Pats ją visiškai ignoruoja. Sakai – *tai ne Karolio Didžiojo Europa!* Siūlau pažvelgti į istorinius žemėlapius – X a. Karolio Didžiojo imperijos sienos stebėtinu tikslumu atitinka ES prototipo, „anglies ir plieno sąjungos“, genialios idėjos įkvėpto darinio, ribas! Tik ten dar vietoje Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Belgijos, Nyderlandų ir Liuksemburgo turime Akvitaniją, Burgundiją, Neistriją ir t. t. Ar tai atsitiktinis dalykas? Jokių būdu ne! Tai kalba apie giliai slypintą istorinę genetinę paveldą, konkrečiai, – Vakarų katalikiškosios civilizacijos protėvynę ir jos atgimtį, pastangą atgaivinti Karolingų pasaulį nauju pagrindu.

Pirmasis f.

Nesuprantu, kuo čia dėtos geografinės sienos. Taip, geografiškai tai Europa (negi Australija!) ir net istorinės raidos sienos atitinka. Na ir kas? Ar turinys priklauso nuo formos? Antikristas ir yra tikrasis Kristus forma, bet šėtonas turiniu. Kaip šėtonas pamėgdžioja DVą, taip Antikristas pamėgdžioja Kristų. Ir taip dabar Europos Sąjunga pamėgdžioja (t. y. tik geografiškai panašią) Karolio Didžiojo šventąją Imperiją-Bažnyčią.

Antrasis f.

Argi galima ignoruoti tas viltis, kurias katalikiškoji Europa dėjo į būsimąją naują, vieningą Marijos rožyno žvaigždžių ir nemirtingų Bethovenų simfonijos garsų globiamą Europą...

Pirmasis f.

Taip, taip! Muzika yra dvasių instrumentas, kurį puikiai panaudoja visai skirtingos ideologijos net ir priešingais tikslais. Jos tikslas – sukelti emocijas, o emocijų sukelta minia lengva manipuliuoti. Argi Horsto Veselio himnas ne nuostabus tiek muzika (paimta iš krikščioniškos giesmės), tiek žodžiais apie duoną ir laisvę? Argi antiDViškoji „Marselietė“ ne nuostabi? Argi „Internacionalas“ neuždega? O Tu man apie Bethoveną, humanizmo genijų, tikrai, kaip ir dera humanizmui, užkeliantį Žmogų ant altoriaus vietoj DVo (negi netinka Babelio bokšto simbolikai!). Štai todėl musulmonai salafitai griežtai draudžia bet kokią muziką, išskyrus garbinančią DVą. O dėl penkiakampių žvaigždžių ir Marijos rožyno sugretinimo – jau kita tema.

Antrasis f.

...prašom nepertraukinėti ir išklausyti iki galo! Štai ką įvairiomis progomis ES gimimo priešaušryje kalbėjo tuometinis popiežius Pijus XII:

*Krikščionybė šiandien patiria sunkius išbandymus – ir tik glaudi katalikybės įkvėptų šalių sąjunga gali apsaugoti nuo tų pavojų /.../. Negalima gaišti laiko. Jei mums rūpi, kad vienybė pasiektų savo tikslą, kad ji tarnautų laisvei ir taikai Europoje, taikos reikalui tarptautinėje politikoje, turi pagaliau išmušti išsipildymo valanda. Kai kas jau klausia, ar ne per vėlu“ (kalba Europos Federalistų Sąjungos suvažiavime 1948 m. lapkričio 11 d.); *Jei dabar politikai, suvokdami savo atsakomybę, jei valstybės vyrai dirba taikos Europoje ir pasaulyje labui, tai Bažnyčia nelieta abejinga jų pastangoms – remia juos visa savo galia, pasiaukojimu bei maldomis /.../ ...tai yra išsigelbėjimo kelias, kuris tiek Sąjungos valstybes, tiek ir visą Europą veda į naują visais aspektais gyvenimą, į gerovę ne tik ekonomikoje, bet ir dvasiniame bei religiniame lygmenyje (kalba Pax Christi maldininkams 1952 m. gruodžio 13 d.)**

Iš šešių politikos asmenybių, laikomų ES krikštateviais, keturi – Konradas Adenaueris, Robert’as Schumanas, Alcide De Gasperi’s, Jeanas Monnet (sk. *Žan Monė*) – buvo uolūs katalikai. Dar daugiau – Alcide’ei De Gasperi’ui 1993 m. yra užvesta beatifikacijos byla. ES politikas, ilgametis Italijos premjeras – būsimas palaimintasis, šventasis! Ar tai įmanoma XX amžiuje?

Argi galima užmiršti, lengva ranka nurašyti šiuos troškimus ir viltis, už kurias buvo gestapo nukankinti jauni vokiečių katalikai Hansas ir Sofija Scholle iš antifašistinės pagrindinės *Weißer Rose* („Baltosios rožės“) organizacijos... (tik kartu sutelktomis pastangomis Europos tautos gali pasiekti santarvės, kurios dėka po karo jos atgims /.../. Tik federalizmas gali prikelti nusilpusią Europą naujam gyvenimui, – rašė jie).

Pirmasis f.

Nenoriu nei jų vilčių ignoruoti, nei paneigti, kad Europos Sąjungos sumanytojai tikrai turėjo gražių intencijų. Bet jie pasuko klaidingu keliu: kad nebūtų karų, reikia vienyti. Vienytis reikėjo ne ES kūrėjams po demokratine ateistų valdžia, bet reikėjo vienyti po Kristaus Karaliaus Valdžia dar XI a. pradžioje, kai Europos imperatorius ir vokiečių karalius Henrikas II, krikščionis, vardan vokiškų interesų Paelbyje stojo į brolių žudišką karą prieš krikščionių lenką Boleslovą Narsųjį. O dabartinis vienijimas – tai nebe Karolio Didžiojo Valstybės-Bažnyčios kelias, bet bankinių globalistų pakištos Cecilio Rhodeso federalistinės idėjos klystkelis, kuris remiasi demokratine tolerancija, t.y. pakantumu leidžiant į valdžią antikrikščioniškas jėgas.

Antrasis f.

Turi galvoje britų „deimantų karalių“ Cecilį Rhodesą, kurio vardu buvo pavadinta Rodezija Afrikoje?

Pirmasis f.

O ką gi kitą? Apie jį kiekvienas ras daug biografinių straipsnių internete. Tik vargu ar iš karto ras tai, ko dabartiniai pasaulio viešpačiai nėra linkę reklamuoti.

1891 m. Oksforde anglų šovinistas ir rasistas Cecilis Rhodesas (1853–1902) inicijavo „Išrinktųjų draugiją“ (vėlesnis pavadinimas – „Apskritasis stalas“), į kurią įėjo Didžiosios Britanijos politinis ir finansinis elites (W. T. Steadas, lordas N. Rothschildas, R. B. Brettas (lordas Esheras), lordas A. Milneris, lordas A. Balfouras, kt.). Draugijos idėja – pasaulinis anglosaksiškas federalizmas (dabar sakome – globalizmas). Nepamirškime, kad anuomet Britanija buvo didžiausia supervalstybė, kurios finansinę galią užtikrino bankininkų Rotšildų šeima. Draugijos pagrindu 1919 m. buvo įkurtas Karališkas tarptautinių reikalų institutas (įkūrėjas – Lionelis Curtis). Šis institutas visą tolesnį pasaulio federalizacijos darbą perkėlė į 1920 m. JAV įsteigtą filialą – Užsienio reikalų tarybą (*Council on Foreign Relations*). Kodėl JAV? Nagi, kad jei kas, visa atsakomybė kristų ne Londonui, o be to, sąlygos ten buvo nuostabios: dar 1913 m. Rotšildų giminaičiai bankininkai suspėjo privatizuoti JAV finansus suformavę Federalinę rezervų sistemą (FED) – vadinamąjį „nacionalinį“ centrinį banką kelių privačių *top* bankų rankose. Vykstant rusų revoliucijai, JAV bankas *Kuhn, Loeb & Co.* (dabartinis *American Express*) parėmė bolševikus ir finansavo jų pergalę (vėliau rėmė ir Hitlerį). Po 1917 m. perversmo bolševikai ėmė perpumpuoti kapitalą iš apiplėštos Rusijos į JAV bankus (apie tai yra puiki Igorio Buničo knyga „Золото партии“). O 1916 m. britų Apskritasis stalas buvo įtrauktas į žydų kovas dėl valstybės Palestinoje, kai Vokietijos sionistai pasiūlė pasauliniame kare pralaiminčiai Britanijai JAV išitraukimą į karą mainais už anglų pagalbą kurti Palestinoje žydų namus (lordo Balfūro 1917 m. deklaracija – šis amoralus Vokietijos sionistų žingsnis buvo lemtinga klaida, turėjusi katastrofiškų pasekmių visiems Europos žydams). Tolesnė kruvina istorija eina per Antrąjį pasaulinį karą ir žydų genocidą, atnešusius globaliniams bankininkams „pradinį kapitalą“ šių dienų pasauliui užgrobti („federalizuoti“).

Antrasis f.

Grįžtant prie Europą ištikusios negandos – istorija visada vyko ne tiesia linija, kaip naiviai mąstė ir tebemašto daugelis, bet spirale ar dar kaip nors sudėtingiau, tačiau VYKO. Karieta, anot Toynbee, nors jos ratai tebebrėžė beviltiškai bergždžius sūkius, vis dėlto judėjo į priekį. Kur – vienas Dievas težino (teleologija!), bet judėjo. Kaipgi čia nutiko, kad ji vėl pradėjo grėsmingai

girgždėti? Kodėl *pax ekumenika*, santykinio stabilumo ar bent vilties jo sulaukti periodas, stojęs po sovietinio *Colossos* griūties ir Šaltojo karo latentizacijos, buvo trumpas – toks trumpas, kad galima įtarti jo visai nebuvus. Kas nutiko?

Mūsų pasakose debesis, jei atspėji jo vardą, nusileidžia ant žemės ir virsta ežeru, tai yra realizuojasi, tampa žemiškas, matomas, apčiuopiamas; ežeras – tai debesis ūvyje. Kas gi tas grėsmės debesis, uždengęs ne tik Europos, bet ir viso pasaulio dangų?

Jo vardas jau ištartas – tai globalizmas, tad tai jau nebe debesis ir net ne ežeras, o pelkė, kurioje klimpstame. Neatsilaikysiu pagundai parodyti, ką gali mūsų kalba (ne kalbininkai...). Globalus – visaapimantis, globiantis, apglėbiantis... Bet: *globti/grobt*. Viena raidė, $l \rightarrow r$, ir globa virsta grobimu. Mes esame užgrobti, mus baigia užgrobti, mus bando užgrobti – trys fazės, ir kiekviena Europos tauta gali pasirinkti vieną iš trijų jos būklės įvardijimų. Manau, mums tinka trečiasis – mus bando užgrobti.

Pirmasis f.

Tebūnie Pačiam globalizmas nuo *globti/grobt*, o man tai paprasčiausia Mozės Įstatymo uždraustos procentinės bankininkystės pergalė pasaulyje. Pasidomėk istorija, Rotšildų bankinio kapitalo ir Britų imperijos galybės suaugimu, viskuo, ką minėjau apie Cecilio Rhodeso idėją kurti anglosaksišką pasaulio federalizmą, iki pat mūsų dienomis padaromų išvadų apie globalinių bankininkų išprovokuotus pasaulinius karus bei finansines krizes įvartoms į bankrotą perspektyviausioms įmonėms supirkti, pasidomėk Bilderbergo grupės veikla – o visa tai be vargo galima rasti dar necenzūruojamame internete – ir pamatysi, kaip buvo griauinama tradicinė Europa iki pat Naujosios Pasaulio Tvarkos paskelbimo 1990 m.

Pirma paminėjai, neva Europa „atsigavo“ po Antrojo pasaulinio karo, todėl Pačiam viskas taip gražiai ir atrodo su Toynbee vežimu. Ne „atsigavo“ Europa po šio karo, bet buvo iš pamatų sunaikinta, todėl Tavo minėtiems jos atkūrėjams idealistams neliko kito kelio, tik tas federalizmas, kurio bankininkai ir siekė ir kuriam teikė gausią paramą. Idealistai ir negalėjo pasukti kitaip, nes krikščionybės pamatai visuomenėje jau buvo išplauti (prisiminkime Tavo minėtą gestą ir ką išdarinėjo krikščionių vaikai – Vokiečių Reicho, Karolio Didžiojo

imperijos formalaus palikuonio, Trečiojo Reicho neopagonys Europoje!). Todėl, be bankininkų jėgos, Europos Sąjungos įkūrėjai nebeturėjo kuo remtis, nebuvo pakankamos sąmoningos socialinės tikinčiųjų bazės atstatant krikščioniškąją Europą. Atstatyti Karolio Didžiojo Europą buvo galima tik atsiremiant į DVo, ne į Rhodoso globalinių federalistų jėgą, o tai reiškia – pirma atstatyti Karolio Didžiojo laikų teokratiją (ne klerokratiją, reikia skirti!). Tokį teokratijos atstatymą šiandien bando vykdyti kovojantys su pasaulio bankininkais musulmonai. Šiuolaikiniam bedieviui, apkvailintam daiktų ir sekso vergui, pats žodis *teokratija* – „siaubingi viduramžiai“. O juk teokratijos ir nesuprasi, nesuvokęs šių dienų krikščionybės pralaimėjimo Žemėje (juk apie tai ir Lk 18 : 8 !). Kartoju: tas pralaimėjimas tapo neišvengiamas dar XI a. žlugus teokratijai ir išstūmus krikščionybę iš gyvenimo į vienuolynus, pakeitus Bažnyčios, kaip visų tikinčiųjų bendruomenės, suvokimą kunigų organizacijos sąvoka. Globaliniai federalistai tik sveikino Europos federalizmą kaip pakopą į „vieną pasaulį“ ir tik laukė valandos, kada galės perimti susidarančią Europos Sąjungą į savo rankas. Taigi nematau pagrindo atsisakyti žodžių, kad tai yra šėtoniškas konstruktas, kuris galų gale (nekalbu apie Europos Sąjungos kūrėjų tikras intencijas) net „iš mandagumo“, pagerbiant bent Karolio Didžiojo veiklos pamatą, atsisako savo konstitucijoje paminėti DVą, nes tai prieštarautų „tolerancijai“ ateistams ir satanistams, jų priimamų įstatymų viršenybei prieš DVo Įstatymą. 1990 m. okultinės „Kaukolės ir kaulų“ draugijos narys George’as Bushas Vyresnysis paskelbė Naująją Pasaulio Tvarką, kuriai visi Tavo „karoliai didieji“ – ES vadovai – pritarė. Nuo tos galutinės Karolio Didžiojo Europos mirties dienos Europos Sąjungos konstruktas yra jau ir formaliai antikristinis bei šėtoniškas.

Na ir kam man čia kalbėti, tegu tad kalba patys bankininkai. Štai Tau citatos ir štai globalizmas be jokios mistikos su *globti / grobti*.

1991 m. Badene Vokietijoje Davidas Rockefelleris sakė štai ką:

„Esame dėkingi *Washington Post*, *The New York Times*, *Time Magazine* bei kitiems didiesiems masinės informacijos leidiniams, kurių direktoriai lankė mūsų suvažiavimus ir beveik 40 metų laikėsi pažado neišduoti paslapties. Mums būtų buvę neįmanoma rutulioti pasauliui numatyto plano, jei per visą tą laikotarpį būtume priversti būti viešumoje. Bet dabar pasaulis jau įmantresnis

ir yra parengtas žengti link Pasaulio Vyriausybės. Viršnacionalinis intelektualinio elito ir pasaulio bankininkų suverenitetas, be abejo, pageidautinesnis nei pastaraisiais šimtmečiais praktikuotas tautinis apsisprendimas.“ (*We are grateful to the Washington Post, The New York Times, Time Magazine and other great publications whose directors have attended our meetings and respected their promises of discretion for almost forty years. It would have been impossible for us to develop our plan for the world if we had been subjected to the lights of publicity during those years. But, the world is now more sophisticated and prepared to march towards a world government. The supranational sovereignty of an intellectual elite and world bankers is surely preferable to the national auto-determination practiced in past centuries.*)

O kas gi tie 40 metų? Ogi kito bankininko, minėtos JAV Užsienio reikalų tarybos pirmininko James'o Pauliaus Warburgo, Lenino gaują milijonais dolerių finansavusio *Kuhn, Loeb & Co.* banko vadovų Felikso Warburgo ir Jacobo Schiff'o sūnėno, žodžiai, pasakyti JAV Senatui 1950 m. vasario 17 d.:

„Mes turėsime Pasaulio Vyriausybę, ar tai mums patinka, ar ne. Vienintelis klausimas – ar tai bus pasiekta jėga ar sutarimu.“ (*We shall have World Government, whether or not we like it. The only question is whether World Government will be achieved by conquest or consent.*)

Gal šias citatas „sąmokslų teorijų“ kūrėjai suklastojo? Jos jau daugelį metų kiekvienam prieinamos internetu, ieškok Kanados svetainės *Liberty Tree, quotes*. Jei tai melas, svetainė seniai būtų uždaryta, o jos vadovai patekę už grotų. Bet taip nėra, nes dokumentuota tiesa! Taigi dabar tęsk, Meldžiamasis, savo versiją.

Antrasis dialogas: Europos pagrobimas. Ką daryti?

Antrasis fundamentalistas

Paradoksalu, bet kaip tik kairiosios–liberaliosios jėgos pasitiko naujosios Europos gimimą niūriomis fizionomijomis – komunistai kiek mažiau, o socialistai buvo atvirai prieš. Kai 1957 m. kovo 25 d. Romoje, prie Kapitolijaus,

ES įsteigimo šventės dieną krikdėmų jaunimas surengė nedidelę palaikymo demonstraciją, komunistai dalijo smerkiančias proklamacijas. Tarp dalyvių nebuvo *Ventotene manifesto* autorių: nei Altiero Spinelli, nei Ernesto Rossi. Išvis šis kontingentas, visi šitie *deracinés*, „bešakniai“, beviečiai, surizgę tarp savęs keistais ryšiais – Ursula Hirschmann, genderizmo ikona, vienu metu buvo dviejų vyrų, Colorni'o ir Spinelli'o žmona; Colorni's, keliaudamas kartu su Spinelli'u, neaiškiomis aplinkybėmis žūsta ir t. t., – visa šita bakterinė populiacija tuomet slypėjo kažkur patamsiuose ir išlindo iš savo sielos urvų tik prasidėjus *sex-rok-narkorevoliucijoms*, pasijutę pagaliau tinkamoje jiems bioterpėje. Tada turbūt ir įsimetė į krikščioniškosios pilies rūsius, o vėliau ir į menes moralinis AIDS, ir šalia taurių Strasbūro katedros bokšto kontūrų, Karolingų civilizacijos šedevro, išdygo velnio kubilas, tolerastų Babelis.

Taip, ši Babelio bokšto imitacija, įžūlus iššūkis, padeda chronologiškai tiksliai nustatyti, kada buvo užgrobtą krikščioniškoji ES pilis, kada joje įsimetė ir įsisėtrijo liga ir puvinys. Tai bus bene šeštasis–septintasis praėjusio amžiaus dešimtmetis, satanistinio roko ir naujausiomis technologijomis dirbtinai sudirgintų instinktų jaunimo pseudorevoliucijų metas.

Pirmasis fundamentalistas

Ne visai taip. Feministės *Louise Weiss* vardu pavadintas pastatas („Nebaigtas Babelio bokštas“) inauguruotas neseniai, tik 1999 m. Pastatas išreklamuotas plakatu, kuriame pavaizduota garsiojo olandų dailininko Piterio Breigelio (*Pieter Bruegel*) „Babelio bokšto“ (1563) moderni statyba. Statinys ne tik nieko negąsdino, bet kėlė susižavėjimą architektų sąmoju. Be to, autoriai visada galėjo pasiteisinti, kad Babelio bokštas – įvairių tautų vienybės simbolis ir kad jie nė nemanė suteikti savo projektui maišto prieš DVą prasmės. Ir iš tikrųjų nemanė, nes DVo netiki (todėl ir tokios prasmės neįdeda), o Babelio bokštas jiems – tik Biblijos pasakėlė. Tai projekto autoriai.

Kiek gudresnis ir piktesnis buvo plakato autorius, kuris jau sąmoningai pripiešė apverstas pentagramas.

Kitas klausimas – kas tą projektą patvirtino. Juk 1991 m. buvo rengtas konkursas, ar ne? Apie visa tai galima išsamiau sužinoti, bet nuo to esmė nesi-

keis. Patvirtino ir priėmė, nes akivaizdžiai matė, kad Babelio bokšto simbolika atitinka Žmogaus (iš didžiosios raidės) veržlumą, pastangas nugalėti viską, net Patį DVą, bendromis jėgomis, o juk Europos Sąjunga ir yra „Skirtybės vienybėje“. Visai galimas daiktas, kad Komisijoje būta ir satanistų ar okultistų, bet esu tikras, kad būtų pakakę ir paprastų ateistų. Pamatę šį projektą, be abejo, apsidžiaugė, nes atitiko jų slapčiausias satanistines užmačias.

Tokios idėjos patys globalistai, bankininkai ir finansininkai, t.y. ribotos fantazijos žmonės, niekad patys nebūtų pasiūlę. Manychiau, oficialiai joks Europos Parlamentas jokios direktyvos tuo klausimu nebuvo parašęs. Veikia kolektyvinis mąstymas – žmogus „jaučia, kur vėjas pučia“, ypač mūsų dienomis. Toks pajautimas – pirmoji karjeros garantija. Nors taip būta ir Sovietų Sąjungoje.

Patyrę žmonės puikiai žino, kuris projektas perspektyvus, kuris beviltiškas. Genialūs architektai atspėjo (o tai tas pat, kaip būtų šėtono inspiruoti) „teisingą“ ES kryptį ir pasiūlė Babelio bokštą, kuris entuziastingai buvo priimtas.

Antrasis f.

Tavo išvalgose apie negandų ištakas pernelyg vyrauja, mano supratimu, su materija susiję dalykai. Turiu galvoje piniguose, finansuose slypinčias galias, kurių panaudojimą piktam Pats akcentuoja ir demaskuoja su visai suprantamu teisėtu įkarščiu. Ir gerai darai, nes mūsų žmonės apie tai beveik nenučiuokia. Bet juk šito maža – blogio šaknys glūdi giliau. Pats jo skleidėjas įvardijį Biblijos terminu – sodomitais. Dabar jų vėliava, jų šaukinys yra *GENDER*. Šiuo įprastu anglų kalbos žodžiu (angl. *gender* – lytis) užmaskuota klasta – genderistų interpretacijoje *GENDER* yra abreviatūra iš pačių gražiausių žodžių – **G**rowth (Augimas), **E**xcellence (Meistriškumas), **N**urturing (Ugdymas), **D**edication (Atsidavimas), **E**quality (Lygybė), **R**espect (Pagarba). Kas gi iš tiesų slepiasi po šitomis grožybėmis?

Taip, žmogus, neatlaikęs Žalčio pagundos, jau bibliniais laikais pagimdė sodomas ir gomoras. Bet dar niekada blogis nebuvo toks įžūlus, ne tik kad nesislapstantis, bet, atvirkščiai, siekiantis viešumo, derinamo su veikimu per pasąmonę, aliteracijomis – plg. *Gay pride* ir *Gay parade*. Paprastai teigiama, kad genderizmas išriedėjo iš feminizmo, kuriuo susirgo pernelyg emancipuota

žmonijos „geresnioji pusė“. Pradėta nuo palyginti nekaltų ir iš dalies teisėtų lygybės tarp vyrų ir moterų reikalavimų socialinėje srityje, tačiau nepastebimai (ne savaime, bet išjungus klastingoms užmačioms) pereita prie sveiku protu nesuvokiamo priešiško šeimai, religijai, dorai, kraštutiniu atveju – apskritai bet kokiai darnai. Blogis visada turi ir karikatūriškų bruožų – velnias dažnai atrodo juokingas nevykėlis, keliantis pašaipas (pavyzdžiui, mūsų pasakose), jei po šia kauke neslypėtų šėtonas. Taip ir genderistai yra juokingi dėl bandymų taip išromyti kalbą, sukurti „niekatrąją“ lytį, kad nebūtų galima suprasti, apie ką – vyrą ar moterį – šnekama. Visuose šituose transvestitų šou, PD paraduose po juoko ir juokinimo kauke slypi ne liūdnam žmonišką klouno šypsena iš Oskaro Milašiaus „Labai paprasta juokdario mesjė Triks-Trikso gyvenimo istorija“, bet šėtono vypsnis. Jei velnias yra prastas juokdarys, tai cinizme jis nepralenkiamas. Jei kas nori susipažinti su gabiausiais jo mokiniais šitoje srityje, savotiškais čempionais, tegu paskaito Marshallo K. Kirko ir Hunterio Madseno straipsnį „Kaip sustabdyti, nuversti arba pasukti atgal viešosios nuomonės lokomotyvą“ (2010-10-31, www.bernardinai.lt, įrašyti į paiešką: *Marshall K. Kirk*).

Šie du vyrukai pederastai dėsto, kaip reikėtų mulkinti *mammals*, žinduolius, t. y. mus, normalius žmones, kaip pripratinti juos prie ydos buvimo šalia, pavertimo jos ne tik norma, bet ir turinčia savito patrauklumo, pranašumo. Čia cinizmas ne tik kad atviras – per silpnai pasakyta – bet juo netgi didžiuojamasi. Beje, vyrukai yra mokyti, jie yra socialinės inžinerijos ir vad. „neurolingvistinio programavimo“ arba, paprastai sakant, masinio kvailinimo specialistai.

Velnias yra ypač klastingas ir išradingas. Jo padedami genderistai sukūrė naują, dar negirdėtą manipuliavimo žmonių sąmone „neurolingvistinio programavimo“ būdą. Jo esmė – deformuotas žodis, naujakalbė. Kompleksuotas neurastenikas, slepiantis savo ydą, dėl vieno žodelio – *gay* virsta žaviu ekscentrišku linksmuoliu, o žodis, iki šiol naudotas apibūdinti normaliam žmogui – *straight* – dėl rafinuotos pašaipos virsta „tiesmukas, bukas“ (žr. „Naujakalbė...“, „XXI Amžius“, 2010 m. liepos 21 d., taip pat <http://www.xxiamzius.lt>).

Šėtonas turi ir vardą – Liuciferis. Sekant visų laikų klastūnais ir tiesos kreivintojais, nuo Makiavelio iki PC (*political correct*, „politkorektorių“), Liuci-

ferio vardas turėtų reikšti kažką atvirkščio – vietoj *lucifer* (< graikų φωσφόρος), šviesos nešėjo, švytinčio ir šviečiančio, turime gramzdinantį į tamsą...

Pirmasis f.

Dovanok, su tuo vardu ne viskas taip paprasta. *Liuciferiu*, *Aušrine*, Viešpats vadina Pats Save (Apr 22 : 16). Panaši konotacija yra ir apaštalo Petro laiške (2 Pt 1 : 19). Visuotinis šio vardo siejimas su šėtonu tėra tik 1667 m. Džono Miltono paskelbto literatūrinio kūrinio „Prarastasis rojus“ populiarumo išdava. O šis (vis dėlto senovinis!) siejimas remiasi Izaijo (Iz 14 : 12) bei Ezekelio (Ez 28 : 17) posakiais apie Babilono karaliaus (nelyginant *aušros žvaigždės*, *lucifer*) ir Tyro karaliaus puikybės nupuolimą (nubloškimą) iš Dangaus į žemę. Galbūt tai galima priskirti tam tikrai krikščionių (ir musulmonų) mitologijai, nes Šventajame Rašte (pvz., Job 1 : 6–12) šėtonas (*satan*) tėra tik baudžiamus pavedimus vykantis DVo angelas (kuris gundo ir misiją pradedantį Viešpatį – Mt 4, Lk 22). Ar tai ta pati dvasia, kurią Viešpats (Jn 8 : 44) pavadino velniu, galvažudžiu nuo pat pradžios (pagal tradiciją, puolęs šėtonas kadaise buvo ne galvažudys, bet skaisčiausias angelas)? Panašiai ir 1 Pt 5 : 8, o Apr 20 : 2 mini velnią ir šėtoną kaip tą patį asmenį, tapatų Ievą sugundžiusiam žalčiui (Pr 3). Liuciferio–šėtono vardas neminimas nei Pradžios, nei Jobo knygose, nėra jo ir Naujajame Testamente (Mt 4, Lk 22, Jn 8, 1 Pt, Apr 20). Užtat šv. Paulius sieja šėtoną su gebėjimu apsimesti šviesos angelu (2 Kor 11 : 14). Vargu ar verta sieti šėtoną su Kanaano *Baal Zebubu* („musių viešpačiu“) – *Belzebulu*, kuris (Mt 10 : 25, 12 : 24) yra keiksmažodžių tapęs svetimo dievaičio vardas. Kita vertus, Apreiškimas šventajam Jonui mini „kritusią žvaigždę“ *Abadoną* – ‘pražudantįjį’ (Apr 9 : 1, 11), ne Liuciferį.

Antrasis f.

Gera, tebūnie Liuciferis – literatūrinis, ne visai biblinis šėtono vardas. Svarbu, kad jis – viso, kas šventa, neigėjas, kurio svarbiausias bruožas yra puikybė – galima įtarti, kad bent jau žmogaus atveju ši antgamtinė puikybė yra gelbėjimosi ratas nuo neišvengiamo ir nepakeliamo savo nuopuolio įsi-

sąmoninimo. Kaip kitaip paaiškinti genderizmo „pranokėjų“, tokių kaip genetikas Julianas Huxley's, skleistas idėjas. Štai ką rašo genderizmo tyrinėtoja Inge M. Thürkaufl:

„Julianas Huxley's buvo pirmasis UNESCO generalinis sekretorius, *Abortų reformavimo draugijos* vicepirmininkas ir Aldouso Huxley'o, išgarsėjusio visame pasaulyje knyga „Puikus naujasis pasaulis“, brolis. (Aldousas Huxley's žinojo, ką rašo, jis buvo daug girdėjęs apie savo brolio atliekamus tyrimus. Neretai jis buvo ir brolio įkvėpėjas.) Seras Julianas Huxley's iškelia „evoliucinio humanizmo“ idėją, kuri nuosekliai atmėta bet kokius absoliutus: absoliučią tiesą, absoliučią moralę, absoliutų autoritetą. Jis propaguoja genų techniką, kuri sunaikins senas vertybes, nestatydama jų vieton naujų. *Darvinas arba Dievas*, – sako jis, – *nes pasaulis (ir žmogaus smegenys) neturi vietos jiems abiem... Turime atmesti klaidingą prielaidą, kad egzistuoja tokie dalykai kaip tiesa ar dorybė. Huxley'ui nėra nieko tikra, viskas reliatyvu. Viską galima užsinorėjus naujai permąstyti ar perdaryti.* Gamtos mokslininkai turi didelį autoritetą visuomenėje, ir jie mokslo vardu laimina reliatyvizmą, kuris šiandien yra užvaldęs filosofinį ir teologinį mąstymą. Jei paskelbiama, kad kas nors yra „moksliškai ištirta“, daugelis žmonių mano, kad tai tiesa. Beveik nebeklausiama, ar tai teisinga ir gera. Vizijoje apie „žmogaus ateitį“ genetikas Julianas Huxley's perspėja dėl vis stiprėjančio Žemės gyventojų skaičiaus sprogimo. Jis konstatuoja, kad *bendra pasaulio gyventojų kokybė dėl augančio jų skaičiaus nėra didelė, be to, ji vis blogėja, bet ją galima ir būtina pagerinti.* Šis kokybės nuosmukis kyla iš genetinių defektų, todėl jų turintys žmonės turėtų išnykti“.

Ir toliau apie kitą genderizmo „pranašą“, fiziologą Hermaną J. Mullerį:

„Dar 1927 m. jis siūlė pakeisti natūralią žmogaus genetinę struktūrą, tai yra sukurti naują žmogų, taip aplenkiant Dievo kūrimo aktą. Dirbtinio žmogaus kūrimas tampa aukščiausia mokslo utopija – tai beprotiškas siekis pakeisti žmogaus genetiką, esą norint ją pritaikyti prie besivystančių technologijų. Tik taip bus galima paruošti kelią visiškam pasaulio užvaldymui. Genetikos uždavinys yra radikaliai perkeisti žmogų, o tai reikštų dirbtinio žmogaus sukūrimą. Tuo metu siūlytos priemonės šiandien jau nėra jokia utopija. Mulleris reikalauja ne daugiau ir ne mažiau, kaip visai panaikinti santuoką ir šeimą.

Šios institucijos, anot jo, nebeteiko prasmės, jų nebereikia norint pradėti ir užauginti žmogų. Šiandien dirbtinis apvaisinimas mėgintuvėlyje tapo visuotinai įprasta procedūra. Tokį apvaisinimą galima trumpai apibūdinti taip: tai ne žmogaus pradėjimas, o padarymas. Tačiau Mulleris numatė ir kitą dalyką: vaikų perdavimą valstybės žinion. Šiandieninė socialinės valstybės ideologija vis griežtesniais metodais savinasi natūralias tėvų ir vaikų teises. „Mokslo“, kuriuo žmogus į savo rankas perims savo paties evoliuciją, raida, anot Mullerio, turi būti skatinama palaipsniui: pradedant nuo gimimų kontrolės, per kiaušialąstės transplantacijas ir vaisiaus lyties keitimą iki visiškos „vaikų produkcijos“ kontrolės, tai yra visiškai automatizuoto dirbtiniu apvaisinimu gauto vaisiaus išnešiojimo.

Taip žmogaus pradėjimas būtų visiškai atskirtas nuo meilės gyvenimo. To šiandien siekiama ir lytiniu ugdymu mokyklose. Tose pamokose praktiškai visuomet gilinamasi tik į lytinio akto techniką, neretai naudojant drastišką vaizdinę medžiagą, o tai atneša nepataisomą žalą vaiko asmenybei. Anot Mullerio, šeimos panaikinimas vestų prie pasaulinės visų kultūrų, tautų ir rasių vienybės – čia mes jau matome pasaulinės valstybės kūrimo planą. *Kai žmogus pradės pats manipuliuoti savo evoliucija*, – sako Mulleris, – *didžiausi žmonijos protai išvystys tikslią genetiką ir sukurs Dievui lygią būtybę*. Tai sena superžmogaus idėja: senovės graikų Prometėjas, Nietzsche's antžmogis, Hitlerio herojus. Dabar tai virto biologine utopija: noru sukurti antžmogį kontroliuojant ir nukreipiant žmogaus evoliuciją, kad žmogus, ta „silpniausia evoliucijos grandis“, evoliucijos „nevykusi konstrukcija“, būtų pritaikyta atomo amžiui. Taip žmogus nori tapti panašus į Dievą“.

Pats esi viename iš laiškų – nepamenu, kuriame – užsiminęs apie entropiją filosofiniame kontekste. Tačiau šį fizikos terminą galima vartoti ir kalbant apie moralę. Jei, nykstant temperatūrų perkryčiui, šalant Visatai, mūsų kosmoso laukia mirtis, tai argi ne tokią pačią mirtį neša tolerastija ir jos skleidėjai, „drungnieji“, apie kuriuos Kristus yra pasakęs neįprastai griežtai: „...aš juos išspjausiu iš savo burnos“.

Blogis, iki tol tūnojęs Kafkos tuneliuose, pridvisusiuose Venecijos kanaluose; blogis, apie kurio pavojų bandė įspėti nebylus Munko „Riksmas“, kuris susargdino Alberą Kamiu suicidofilija; blogis, blyškiosios spirochetos

pavidalu besiskverbiantis į smegenis ydai pasidavusių menininkų – dar daugiau, sąmoningai pasirašiusių sutartį su šėtonu, kaip antai Adrianas Leverkijunas – šis blogis išlindo iš smuklių ir viešnamių, *tenebre* laikotarpio Oskaro Milašiaus aprašytų, ir įžūliai manifestavosi – ŠTAI, AŠ! Aš esu tarp jūsų, aš jau aukščiau jūsų, aš jau valdau...

Trumpas atokvėpis, kai karo siaubus patyrusi Europa atsikvošėjo, apsigydė, pasistatė pilį, kad pradėtų gyventi iš naujo – šis trumpas laikotarpis baigėsi taip ir neįsibūtinęs tvirčiau... Alcide's De Gasperi'o kapą 1957 m. ES steigimo iškilmių Romoje dalyviai visi kartu aplankė, atidavė jam pagarbą. Bet dabar jo vardo net salės Briuselyje nėra, užtat yra Spinelli'o vardu pavadintas visas korpusas.

Kai mąstai apie priežastis, kodėl taip įvyko, tai viena jų, kaip mums, lietuviams, dingojasi, bus bene ta, kad buvo pasmerkta tik viena blogio forma – ta, kuri pavertė gal sakraliausią ikikristinio pasaulio gėrio simbolį – svastiką – į voro pavidalo *hakenkroicą*. Kitas blogis, kuris šių dviejų satanizmo atmainų kautynėse liko nugalėtoju ir kurį simbolizuoja raudonos žvaigždės, išpjaustytos ant jaunų vyrų lavonų turgaus aikštėse, taip ir liko patylom toleruojamas, iš esmės nepasmerktas ir netgi neįvardytas. Gyvatė prarijo savo uodegą, bet liko gyvatė...

Kaip turime elgtis mes šio metafizinio ir kartu labai realaus, kasdienio iššūkio akivaizdoje? Bėgti iš užkrėstos pilies? KUR? Ir ar vyriška yra bėgti? Ar tai ne išdavystė? Ar nėra bejėgiška pozicija vien plūsti ir neigti? Ką duoda toks energijos eikvojimas?

Pirmasis f.

Palieku „šventąją svastiką“ Paties sąžinei. Nesu stabmeldys ir man ženklas pats savaime nieko nereiškia. Naujieji pagonys hitlerininkai suteikė svastikai savo reikšmę, pirminiai pagonys buvo suteikę savo, bet aš juk nesu pagonis. Mano prasminis (ne šiaip savaime) ženklas – kryžius, paaukotos kančios simbolis.

O ką čia sakei apie Europos Sąjungos istoriją, yra faktai, bet už jų nematau giluminės priežasties. Be reikalo man prikaišioji, neva man ta priežastis – materialūs dalykai, pinigai ir blogiui naudojama finansinė galia. Tai ne blogio

priežastis, bet matomų įvykių (kurie blogi) priežastis, visai naujas (ne senas) globalinis fenomenas. Jei net ir turėtume galimybę jį sunaikinti, atsirastų kitas, ne mažiau bjaurus, nes tokia yra dabartinė iki satanizmo sumaterialėjusi visuomenė. Be to, ir pats genderizmas – tik dabar į paviršių išlindusios dvokiančios putos, amžių gelmėse vykusio puvimo rezultatas.

Giluminė priežastis – krikščioniško tikėjimo praradimas arba jo neprarusiųjų demokratiniai kompromisai vardan taikos be karų. Giluminė priežastis – religinis susižavėjimas demokratija, dar nuo XI a. pamiršus teokratiją. O kad tie kairieji tik laukė savo momento, sakiau ir aš. Tik jie ne tuščioje vietoje atsirado: socialistinis ir komunistinis žmonijos suvienijimas – tai tik išorinis įrankis Cecilio Rhodeso anglosaksiškam pasaulio federalizmui įgyvendinti. Paskaityk velionio Viliaus Bražėno studijas, kaip jis atskleidė JAV (faktiškai – internacionalinių bankininkų) pastangas palaikyti kad ir SSSR, tik kad pasaulis eitų į geidžiamą susivienijimą. Laukia momento perimti procesą į savo rankas ir sulaukia. Jiems Europos Sąjunga – tik pakopa į pasaulio suvienijimą po viena Vyriausybę šalia Amerikos Sąjungos ir Azijos Sąjungos. Apie tai pilnas internetas. Bet ką gi, Gerbiamasis, šioje situacijoje siūlai?

Antrasis f.

Ką siūlau? Ką privalo daryti žmogus, kurio darbas, profesinė kasdienybė yra mąstyti? Ką jis gali? Ką privalo, ką turi daryti dvasininkas, yra aišku. Ką turi daryti padorus politikas ir valdininkas, irgi aišku, bet mąstytojo padėtis yra keblesnė, nes dažnai jis yra sistemos dalis, o priešintis sistemai pačiam esant sistemoje yra sudėtinga – morališkai ir tiesiogiai, kasdien. Ką turi daryti paprastas pilietis, paprastas žmogus, yra dar kebliau – jam trūksta žinojimo, suvokimo, kas gi čia vyksta. Jis jaučia, kad kažkas ne taip, kad jam iš po kojų slysta pagrindas, kurio vardas – protėvių sukaupta išmintis; jaučia, kad juo manipuluojama, pirmiausiai per kalbą, kuri yra keičiama genderastine naujakalbe; kad jis už akių, ir dažnai jau nebe už akių, vadinamas *mammal*, žinduoliu, kurį turi tenkinti *shopping'as* ir tas kitas potraukis, iš „f“ raidės; kad jis, ko gero, apskritai nereikalingas, nes jų, šitų žinduolių, yra per daug, todėl jam ir siūloma – kol kas gražiuoju – skiepytis „nuo ligų“ ar bent saugotis pasidauginimo... Ką galime, kuo galime jam padėti mes, minties proletarai, nakties juodadarbiai?

Manau, tuo, ką tikrai ir temokame – mąstyti. Ir rašyti, kalbėti, teigti. Teigti ta prasme, kad savo naktinėmis išvalgomis neįvartytume artimo į dar gilesnę duobę, į nevilgtį. Rašyti, kalbėti, teigti taip, kad tai turėtų naudą, realią naudą, kad tai nebūtų utopijos ar šiaip pasismaginimas savo liežuvio išgalėmis. Atsakomybė – baisus žodis. Nuodėmėje, kaip ir nusikaltime, visada būna užsakovas ir vykdytojas, paprastas nusikaltėlis. Mes – užsakovai. Kad ir ką padarytų raštų prisiskaitęs ir kalbų prisiklausęs žmogus, jo nuodėmė, jo nusikaltimas visada bus mažesnis nei to, kuris rašė ar kalbėjo – nes jis yra užsakovas.

Taigi, atsakomybė. Kaip gydytojo, kuris rašo receptą. Nustatyti diagnozę, išrašyti receptą – mūsų darbas. Beje, tikras gydytojas diagnozuoja ir vaistus išbando pirmiausia pats.

...Tarp kitko, būtų gerai, kad už savo darbą nieko (arba beveik nieko) negautume – taip beveik ir yra. Materialine prasme. Bet yra dar ir kita prasmė, kitoks atlygis. Tai – pripažinimas. Jo valiuta, materialinė išraiška – puikybės centas. Bet gali būti ir litas, daug litų, labai daug, ir vis per maža. Turbūt suvoki, ką noriu pasakyti, pirmiausia sau. Užbaigti šį monologą, kaip ir visas penitenciarijas, reikia trumpai – gailiuosi ir žadu pasitaisyti. Arba dar trumpiau – linkiu sau ir tau neišpampti.

Pirmasis f.

Taigi dabar matau, kur mąstome skirtingai: Pačiam Europos pagrobimas – kairiųjų ir liberalų darbas (tarp kita ko, liberalai yra dešinieji), o išeitis – griebtis atsakomybės, sąžiningai elgtis, šviesti žmones, diagnozuoti situaciją.

Visiškai sutinku, kad pirmiausiai reikalinga diagnozė. Laikausi Apreiškimo šv. Jonui, t. y. apokaliptinės, diagnozės. Ten (17 : 3) pasakyta apie paleistuvę ant ryškiai raudono žvėries. Tai ir yra mūsų mylimoji Europa, kurią, kaip žinia, jaučiu pasivertęs Dzeusas pagrobė, nusitempė į jūros gelmes ir ten išprievartavo. Nuostabus senojo mito ir Apokalipsės atitikimas! Nepamiršk, kad ne vien komunistų, bet ir nacių spalva buvo raudona. Tas pats ir Kinijoje (*Gogas*), kuri dar laukia savo valandos, kai pasiglemš Rusiją (*Magoga*) bent iki Uralo.

Europa yra išprievartauta. Ją pagrobė ne socialistai su liberalais, bet pasaulį užurpuojantis procentinis bankinis kapitalas, sąmoningai varantis šalis ir žemynus į skolas ir bankrotą. Štai diagnozė, apie kurią reikia šaukti

kiekviename kampe, nes jie ginasi gudriai: vadina demaskuojančią kritiką „sąmokslo teorijomis“. „Sąmokslo teorija“ – dar vienas orveliškos naujakalbės šedevras greta „demokratijos“, kuri „gerai“, „tolerancijos“, kuri „gerai“, „fundamentalizmo“, kuris „blogai“ ir yra tas pats kaip „ekstremizmas“ arba „musulmonų terorizmas“, kuris „blogai“. Todėl aišku, kad „sąmokslo teorijos“ irgi „blogai“. Apkvailintam daiktų ir sekso vergui nereikia mąstyti, jam užtenka naujakalbės žodelių–šampų, kurie patys neva viską stebuklingai paaiškina.

Gera proga prisiminti naują anekdotą. Šnekučiuojasi dvi karvės. Viena sako: „Sužinojau baisų dalyką: žmonės geria mūsų pieną, o paskui mus papjauna ir valgo mūsų mėsą!“ – „A-a, vėl tu su savo sąmokslo teorijom! Iš tavęs jau visa banda juokiasi!“

Per vėlu, Gerbiamasis, savo mąstymais taisyti pasaulį – Antikristas priešlenksio! Pažiūrėk, kas dedasi Lietuvoje. Net ir atsižvelgdami į ilgą rusifikacijos laikotarpį, kai nejučiomis buvo pakeičiamas pats lietuvių mentalitetas, negalime nesistebėti šių dienų panašumų į sovietmetį lavina. Vėl tikrinamas asmeninis susirašinėjimas, klausomasi telefoninių pokalbių, tik kontrolė tapo totalinė, elektroninė, neregėta sovietmečiu. Vėl viešpatauja melas, kai kalbama apie demokratijos laisvę, bet su žmogumi galima padaryti ką nori: kai kliudo, likviduoti kartu su liudininkais, įkalinti už absurdiškai išgalvotus kaltinimus, viršijant visus įstatymais leistus terminus laikyti griežtame kalėjime neva vykdančią išteisinimą nagrinėjimą, o faktiškai ieškant būdų tikriems nusikaltėliams paslėpti ir suversti kaltę nekaltajam – ačiū už tokią laisvę! Vakarietiška ateistinė oligarchų demokratija mus apmovė kaip paskutinius mulkius tariamu išvadavimu iš blogio imperijos: pirma apiplėšė pasisavinę suvalstybtą turtą, o paskui per naftos sukčius ir neva „mūsų valstybės“ saugumą ir vėl atkviečia komanduoti „bratuškas“ vyresniusius brolius, kad nurodinėtų iš Kremliaus, kiek čia turi būti „liaudies priešų“, t. y. lietuvių „teroristų“, kuriuos reikia įkalinti neva už ketinimą susprogdinti Maskvos metro – ačiū už tokią nepriklausomybę! Skučo ir Povilaičio byla („дело ленина“) gyvuoja ir laimi!

Mes dar nepamiršome, kad kiekviename mieste turėjo būti paminklų praplikusiam sifilitikui, jo vardu turėjo vadintis gatvės, taip pat gatvės visokių gorkių ir kitų Lietuvai labai svarbių „vyresniųjų“, o dabar Kaune praeiviai žiūri išsižioję į šventinę menorą... Gink DVE, aš ne prieš Hanuką, bet kas ją švenčia

Kaune? Yra gal keliasdešimt žydų šeimų. Miesto valdžia pradžiugino jas menora? Puiku, labai gražu ir žmogiška! Bet dovanokite, Kaune šimtai rusų šeimų, sausio 7-ąją jie švenčia Kalėdas. O sausio 7-ąją išnyksta kalėdinės prekės „Apokalipsėje“, atsiprašau, „Akropolyje“. Turgus baigtas. Turgui Kristus nerūpi, juo labiau jam nerūpi stačiatikiai. Savaime aišku, žydai irgi niekam nerūpi – manai, jei grįžtų naciai, visi tie merai su menoromis juos slėptų? Slėps „kvailiai“, tokie, kaip mes, o merai pirmieji lėks pranešinėti ir išduoti, nes jiems rūpi ne tiesa, bet savas kailis ir pinigai: kokia valdžia, tą jie ir skelbs: šiandien – menorą, ryt – Gorkio gatvę. Ir rodydami, kokie jie „teisingi“, demonstratyviai mums rankos nepaduos, kaip nepadavė istorikui Petruui Stankerui. P. Stankeras ironizuoja, neva mūsų teisėjai išmano istoriją geriau už istorikus. Ne taip! Teisėjai ir slaptoji tarnyba atlieka Tolerancijos religijos žynių vaidmenį, kaip anksčiau partijos sekretoriai ir KGB – marksizmo leninizmo žynių vaidmenį. Mūsų teisėjai tikrai teisia patys pagal užsakymą, savo interesą ir pagal „kur vėjas pučia“, ne pagal įstatymą, t. y. pažeidžia Viešpaties žodį: „Neteiskite, kad nebūtumėt teisiami!“. Tai nelaimingi žmonės, už kuriuos turime melstis, nes jų laukia klaiki amžinybė – už nuskurdintus žmones, išardytas šeimas su našlaičiais, sunaikintą vaikystę. Jie yra vagys jau vien dėl to, kad naudojasi „savo“ pinigais, kurie turi būti iš jų išieškoti ir išmokėti jų aukoms už minėtus nusikaltimus.

Niekšiškas elgesys, skirtingai nuo anos, tikros, Lietuvos Respublikos, dabar jau yra visuotinė norma, atėjusi iš globalistų pasaulio. Jei nori rasti kilnių žmonių, važiuok ten, kur žmonės už įsitikinimus galvas guldo – į Kaukazą, pas Umarovą, arba į Afganistaną, pas talibus. Oligarchinėje demokratijoje tokių valdžioje nerasi, visa „valdžia“ laikosi ant baimės dėl savo bankinių sąskaitų.

Tai iš kurgi ta menora, negi iš geros mero širdies? Ne, ne iš nesamos geros širdies, bet tokia yra ta naujoji, visai Naujajai Pasaulio Tvarkai privaloma tolerancijos religija. Ir net jei nebūtų mieste nė vieno žydo, absurdo menora vis tiek stovėtų! Nes lenino gatvė ir gorkio gatvė, kaip ir seniau, privalo būti, tik jos dabar vadinasi menora! Ir jei Petras Stankeras net nė vienu žodžiu savo straipsnyje nepamini jokio Holokausto, bet vadina Niurnbergo procesą farsu, kai vieni budeliai teisė kitus budelius, jis jau pagal tą pačią tolerancijos religiją yra „Holokausto neigėjas“, o vien tik už paprastą abejonę šventomis holivudinė-

mis Holokausto tiesomis („Holokausto“ terminas ir „industrija“ startavo po TV filmo 1978 m.) ir už bandymus jas patikrinti (pvz., ar būtent 6 milijonai žydų buvo išžudyti, ar galėjo Osvencime vien techniškai būti sudeginti milijonai lavonų) laisvė ir demokratija nedelsdamos kiša į kalėjimus. Nes už Holokausto ir tolerancijos religijos slepiasi tikrieji žydų genocido kurstytojai, kurie nesuinteresuoti, kad išaiškėtų tiesa apie jų indėlį. Mat pagrindiniai pasaulio bankininkai yra žydai, savo tautos išdavikai ir budeliai, todėl jiems labai pravartu, kad bet koks jų demaskavimas („šamokslo teorija“) būtų skelbiamas antisemitizmu. Žiūrėkite, ir jie yra „Holokausto aukos“! Tie, kurie 1939 m. atrišo Hitleriui rankas nė nesipriešindami, kada Vokietijos žydų pabėgėlių nepriėmė nei JAV, nei Kuba, nei Kanada, kad tik pabėgėliai grįžtų atgal pas Hitlerį! Kas gi dabar, jei ne tie JAV multimilijonieriai, turi šiandien „teisę“ rinkti milijardines sumas už nacių nužudytuosius ir dėtis į kišenes! Keista, kad tai atskleidęs jų aukų palikuonis Normanas Finkelšteinas dar gyvas.

Nuodai, polonijai 210, „savižudybės“ ir „nelaimingi atsitikimai“, lėktuvų ir panašios „katastrofos“ dabar yra įprastas oligarchinio „teisingumo“ metodas ne vien Rusijoje. Negi manai, kad Kremliaus gauja būtų išdrįsusi pati, be Vakarų palaiminimo, surengti Lecho Kačinskio ir Lenkijos elito lėktuvo „katastrofą“ Smolenske? Juk Lenkija dabar priklauso tam pasauliui, kurio bankuose gauja laiko savo „трудовые сбережения“. Kiek dešimčių milijardų dolerių jie sudaro, neseniai atskleidė *WikiLeaks*. Taip pat atskleidė ir tariamų gaujos bendrininkų – Tusko ir Sikorsio – norus kuo greičiau gauti iš NATO „Patriot“ raketų nuo Rusijos gintis. Lechas Kačinskis tam kliudė antiglobalistine politika ir naiviais planais Europos Sąjungoje suburti mažų valstybių koaliciją prieš didžiųjų diktatą. *Užtat jo uždraustas JAV globalistų bankas Goldman Sachs tuoj pat buvo atkviestas į Lenkiją vos ne savaitei praėjus po Smolensko nusikaltimo*. Mat Kačinskis tikėjosi apginti Lenkiją Tiesos pagalba, o jo oponentai parinko šėtoną, nes taip tiems „katalikams“ praktiškiau.

Štai kur pakliuvo mūsų „demokratija ir nepriklausomybė“! Va, dabar šmikai paskelbė trijulę įtakingiausių Lietuvos žmonių, tarp kurių ir „teis-ingumui“ kažkodėl nerūpintis bankininkas, ir spaudos herojus. Kas toks? Su-prantama, ne „XXI amžiaus“ redaktorius, „nežinomų“ užpuolikų jau sumuštas už nepageidaujamus straipsnius, bet slaptosios tarnybos ruporo. O kas rinko tas

oligarchų lėles ir nustatė jų „įtaką“? Viskas yra surežisuotas melas kvailiams, valandų valandas praleidžiantiems prie televizorių. Visi rinkimai ir visi įstatymai tokie tobuli, kad žmonės yra pasirengę dar šimtą metų tikėti šiuo cirku ir rašyti šėtonui peticijas. Jie turi visas galimybes „protestuoti“, kiek tik nori. Maža to, įvairios komisijos demokratiškai svarstys jų protestus, ir cirkas sėkmingai tęsis toliau. Bet rezultatas vis tiek išeis pagal visus įstatymus demokratiškas, iš Briuselio (o gal Londono?) nuleistas, kad ir kiek protestuotum. Ir būk, Gerbiamasis, tikras, kad pas mus bus priimti visi pažangūs įstatymai: ir sodomitų „santuokos“, ir lyties keitimo, ir juvenalinės justicijos, ir eutanazijos, ir žmonių klonavimo, ir privalomų vakcinacijų (nežinia kuo, nes Bilderbergo veikėjai nusprendė, kad vartotojiškam rojui žemėje pasiekti reikia mažinti žmonių skaičių ir nesikėsinti į visus gundantį išpūstą vakarietišką vartojimą), o galų gale – ir privalomų elektroninių biolustų su asmens duomenimis bei bankiniu kodu implantavimo po oda. George’as Orwellas nepaseno. Štai tau Europos pagrobimas ir kas ją pagrobė!

Mes tikrai nežinome, ar tai jau Pabaiga, nors krikščioniui nieko baisaus nėra, nes jis gyvena DVu, bet ne šiuo pasauly, kuris yra tik DVo sukurtoji Dirbtuvė mums galbūt iki galo nesuvokiamiems tikslams (pvz., pergalei prieš chaoso entropiją). Tačiau Pats esi teisus, kad kiekvienas tikintysis privalo būti atsakingas, mano suvokimu – vykdyti savo pareigas. Krikščionio pareigą šiuo atveju aš asmeniškai suvokiu taip: stoti į DVo pusę kovoje prieš šėtoną, o toji DVo pusė šiandien yra ten, kur globalistai negali laimėti net ir su visa savo jėga. Vadinasi, prieš juos yra DVo jėga. Ta DVo pusė yra kovojantis islamas, kad ir ką Tu man sakytum. Tik atsiremdami į jų ištikimybę DVui, kaip jie tai nuoširdžiai supranta, tik pasinaudodami jų *Saifu-LLah*, *DVo kalaviju*, galime atgyti ir mes, tegu net po jų šariato globa. Tai geriau nei šokti į pragarą paskui globalistus. Krikščionims krikščionybė pasirodė per sunki, tad nėra čia ko kitų kaltinti, reikia priimti tokią tikrovę, kurią Pats DVS siunčia. Juk pagaliau musulmonai sunitai tiki, kad JZus yra Mesijas, tiki, kad Jis nukaus Antikristą, laukia Jo atėjimo. Ne Antikristo turime bijoti, bet džiaugtis JZaus atėjimu, tegu Jis musulmonams tik pranašas, bet mums – Viešpats. Kai Viešpats ateis, ateis Jo pergalė. *Maran ata!* Viešpatie, ateik!

KATALIKYBĖ IR ISLAMAS

Trečiasis dialogas: liturgija, Komunija, monoteizmas

Antrasis fundamentalistas

...leisk atsipeikėti po ugningų tavo kaltinimų, vertų Biblijos pranašo. Be abejo, Tavo žodžiai yra tiesos impulso padiktuoti, tačiau tiesus publicistinis žodis, kaip ir mano bandymai įsigilinti į blogio prigimtį, šiais laikais sutinkami vienodai abejingai.

Vis dėlto grįžkime prie Europos. Kalbėjome apie suvienytą Europą, o juk jos šaknys – katalikiškųjų viduramžių civilizacija... Šias šaknis įžiūriu Karolio Didžiojo sukurtoje imperijoje, krikščioniškame darinyje, perėmusiame valstybės kūrimo patirtį iš ankstyvosios, sveikosios LACIJOS laikų, ikiimperinės Romos (ne tos, vėlesnės, Kaligulos ir Nerono, „Apokalipsėje“ atvaizduotos kaip Paleistuvės), o energiją – iš barzdotųjų gotų, ją, Paleistuvę, sugriovusių, ir galiausiai apšvietimą – iš Šventosios Dvasios... Argi nekilo mintis, kodėl valstybė, šiaip jau pasaulietinis kūrinys, kodėl ŠI valstybė buvo vadinta ŠVENTOSIOS ROMOS imperija, o jos valdovams šis titulas – Šventosios Romos imperatorių – dar ilgai buvo teikiamas, nors valstybės jau kaip ir nebuvo... (nagi, prisiminkime kad ir 1429-ųjų Lucko suvažiavimo, „Europos viršūnių susitikimo ES plėtros klausimu“ pagrindinės karališkosios personos titulą...)

Taigi, Roma... žemdirbių, rimtų ir tvirtų patricijų-ūkininkų valstybė, kuriems žemė ir jos darbai buvo būtovės esmė, o karo žygiai – tik žiema, pabaigus ūkio, *oikos*, darbus; kuriems Roma, tada išsitekusi ant vienos kalvos, tebuvo tik vieta, iš kurios buvo valdoma valstybė, kur stovėjo šventykla, valstybės įstaigos, kuriose buvo galima atlikti *leitourgia*, t. y. pareigą valstybei – bet ne daugiau. Panašiai kaip prieškario laikų suvalkietis ūkininkas, kuriam miestas, kokie nors Seinai ar Bartninkai, tebuvo reikalingas sekmadieniais nuvykti į bažnyčią, paskui į turgų, susimokėti mokesčius, tačiau visas gyvenimas iš esmės vyko UŽ MIESTO – jame nebuvo gyvenama, o tik buvojama... Kad tarp Lacijos Romos

ir Lietuvos yra mažesnis atstumas nei tarp senovinės Romos ir dabartinės, supratau apsilankęs Vatikano muziejuje – visos tos patricijų ir senatorių statulos ir biustai, tos didelės nosys, plačios kaktos, nestokojančios taurumo... grubūs sąnariai, tvirti žemdirbių stuomenys neturi nieko bendra su šiuolaikiniu Romos miestelėnu, ypatinga veisle, su visa ta judria, mitria, tamsbruve minia, per tūkstančius metų prisitaikiusia gyventi miesto-monstro ankštybėje, kuriai labai tinka rusiškas terminas *чернь* – be paniekinamos konotacijos, suprantama... Užtenka pamatyti Marko Aurelijaus blauzdas, kreivas ir žemdirbiškai grubias... arba jų monumentalias matronas, pritvinkusias pieno, – geresnių įrodymų nereikia...

Kaip tik anos, pirminės žemdirbių, o ne Cezario Romos idėja atgimė nauju, krikščionišku pavidalu pirmojo tūkstantmečio pabaigoje, atgimė Karolio Didžiojo genijaus dėka. Pats jis, jo „habitus“, barzda, taurūs, taisyklingi, nors ir grubūs bruožai, karūna, pritinkanti taip, kad atrodo su ja gimęs, užtikrina, kad neatsitiktinai jo vardas tampa bendrinio valdovams-karaliams... jame daug kas iš senųjų RE DI ROMA, gotiškųjų, pagoniškųjų barbarų sugriautos Romos valdovų – jėga, vidinė energija, bet yra ir naujų bruožų, leidžiančių jo atvaizdus ir statulas statyti katedrose šalia krikščioniškų šventųjų – jis juk ir buvo šventasis, vienas iš, rodos, penkių ar šešių karalių, paskelbtų šventaisiais... – vienas jų, beje, yra mūsų karalaitis, šventasis Kazimieras. Noišvanšteino pilyje, tame vėlyvame, dekadentiškai gaudžiame paminkle išnykusiai karalių-šventųjų Europai, jie visi pavaizduoti kartu vienoje freskų... Karolis Didysis (*Carolus, Charlemagne, Karl der Grosse*) nemokėjo rašyti – nes tai ne karaliaus darbas, terašo raštininkai, tokie kaip mes – karaliaus darbas yra mąstyti, melstis ir valdyti... arba ne – pirmiau MELSTIS ir tik paskui mąstyti, nes **be maldos mąstymas, o kartu ir valdymas yra pavojingas užsiėmimas**. Jis, beraštis sakytume, pritraukia į dvarą to meto šviesuomenę, elitą, tokius jau intelektualėjančios Europos mąstytojus kaip Alkuinas (Flaccus Albinus), vykdo kardinalias švietimo reformas, atkurdamas naujosios, krikščioniškosios Europos ryšį su tuo, kas buvo pozityvu ir sakralu antikoje, padeda pagrindus tam, kas vėliau bus pavadinta *Kliuni* (Cluny) reforma, perkeitusia Europos veidą ir padėjusia jai gimti iš „tamsiųjų amžių“, iš Eucharistijos auka pašventintų įsčių vandenų...

Pirmasis fundamentalistas

Ačiū Pačiam už gerą pasakymą: pirma melstis, paskui – mąstyti. Tai iš tikrųjų svarbiausia. Dažnai kaltinu save, kad egocentiškai keliu savo mintis, t. y. save, į pirmąją vietą, prieš tai net pamiršęs pasimelsti. Juk išeidami į viešumą, esame nebe kažkieno raštininkai, bet pretenduojame valdyti – protus. O tai karalių reikalas. Šiandien tad daug karalių, kiekvienas tik trokšta valdyti, bet ne kiekvienas yra tikras karalius. Daug yra apsišaukėlių, o tikrasis yra Pateptasis. Karalius yra tas, kuris Pateptasis, kitaip tariant – *Kristus*. Vokiečiai taip vadina kiekvieną krikščionį – *Christ* (Kristus). Krikščionio uždavinys – būti Kristumi visiems aplinkiniams. Kristus ir yra Pateptasis (graikiškai *Christós*, hebrajiškai – *Mašīah*, iš kur lotyniškai *Mesijas*), „Pateptasis (Visatos) Karaliumi“. Taigi Jis yra Vienas, Paukojęs Savo Kūną ir Kraują Golgotos Kryžiuje už pasaulio išganymą. Kita vertus, dalydamas *Pesacho* („Perėjimo“ iš Egipto vergovės į DVo laisvę) šventinius duoną ir vyną, Jis sako kiekvienam: *Tai yra Mano Kūnas, tai yra Mano Kraujas*. Ir dar: *Aš esu gyvybės duona! Kas ateina pas Mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki Mane, niekuomet nebetrokš. /.../ Štai ši duona yra nužengusi iš Dangaus, kad kas ją valgys, nenumirtų. Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš Dangaus. Kas valgys šią Duoną, gyvens per amžius. Duona, kurią Aš duosiu, yra Mano Kūnas už pasaulio gyvybę* (Mt 26 : 26–28 ir Jn 6 : 34, 50–51). Po šių Viešpaties žodžių nemaža Jo mokinių pasipiktino ir pasitraukė („Kietį jo žodžiai!“ – Jn 6 : 60–66), nes suprato, jog kalbama apie tai, kad jie gali gyventi tik Jo Kūno ir Kraujo sąskaita, o nenorėjo būti „kraugeriai“. Ir dar: *Pasilikite Manyje, tai ir Aš jūmyse pasiliksiu /.../ Aš esu vynmedis, o jūs – šakelės. Kas pasilieka Manyje ir Aš jame, tas duoda daug vaisių* (Jn 15 : 4–5).

Prieš braudamiesi į pirmą vietą turėtume prisiminti, kad esame Mesijo kraugeriai – juk savanoriškai priimame Jo Kūną ir Kraują. O ką tai reiškia? Štai ką: „Esu nukryžiuotas kartu su Kristumi. Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus“ (Gal 2 : 20), „Jei esame suaugę su Jo mirties paveikslu, būsime suaugę ir su prisikėlimo. Mes žinome, jog mūsų senasis „aš“ yra nukryžiuotas kartu su Juo, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas ir kad daugiau nebevergautume nuodėmei“ (Rom 6 : 5–6), „Kurie yra Kristaus, tie nukryžiuoja savo kūnus su aistromis ir geismais“ (Gal 5 : 24).

Ir dar (o tai svarbiausia): „Kaip vienas kūnas turi daug narių, o visi nariai, nepaisant gausumo, sudaro vieną kūną, taip ir Kristus /.../ Jūs esate Kristaus kūnas ir atskiri jo nariai“ (1 Kor 12 : 12, 27). Štai kodėl kiekvienas krikščionis yra *Christ*, Kristus: Bažnyčia yra Kristaus Kūnas, Tas Pats, kuris duonos pavidalu dalijamas Šv. Komunijos metu. Jame yra Galva ir Jame visi šventieji, pradedant nuo Kūno Motinos Švenčiausiosios Mergelės ir baigiant tavimi ar manimi, kai esame malonės būsenoje.

Tad kas yra Bažnyčia? Gal kunigų organizacija? Ne, BAŽNYČIA, KAIP KRISTAUS KŪNAS, YRA VISI TIKINTIEJI JŠŪA MESIJĄ (JZų Kristų).

Meldžiu įsiminti – toliau pravers!

Tad pagrindinis krikščionio darbas (ir krikščionybės esmė) yra Šventoji Komunija, t.y. bendrumas Paaukojamame Išganytojo Kūne, iš tikrųjų – baises dalykas! Juk paties Sakramento esmė viršija žmogaus jėgas ir iš tikrųjų yra didžiausias nusižeminimas: priimdamas Švenčiausiąjį paliudiju, kad savo nuodėmėmis praliejau Išganytojo Kraują, o dabar privalau jį gerti, jei noriu Išganymo, nes Jis Pats tai leido ir be Jo Kruvinos Aukos Išganymas neįmanomas. Dar vienas esminis *homo sapiens* požymis – *interficiens*, ‘kileris’. Per istoriją žmonės praliejo marias kraujo, belieka tik Paties DVo Kraujas! Kaip dabar padaryti, kad pralietas kraujas iš nusikaltimo taptų išganomas? Tik Pats DVas tai ir gali! Tad mąstant apie Šventąją Komunią svarbiausia ne tai, kad vertai suvalgau gabaliuką DVo ir dėl to būsiu išganytas (dovanokite, čia tikrai tik žingsnelis iki pirmųkščių žmonių animizmo ir valio protestantų kritikai!), bet tai, kad esu kraugerys, išganomas per DVo Kraują, Kurį pats praliejau. Žiūrėdamas į Taurę, turiu mąstyti, ar mano gyvenimas suvienytas su Išganomąja Auka? Ar toje Išganytojo Kraujo Taurėje yra bent lašelis mano kraujo, tiesiogiai ar perkeltine prasme pralieto už savo artimą? Jei tai suprantu, tada suvokiu, kad priimdamas Švenčiausiąjį, priimu Tikrąjį Jšūa Mesijo Kūną ir Kraują! Turėdamas savo dalį Išganytojo Aukoje, per Jį esu susietas su visa žmonija. Ir tai Mistika, bet ne simbolis. Nors sakramentas yra ženklas, o ženklas negali būti tapatus tam, ką ženkлина, tikiu, kad šiuo atveju jis kartu ir tapatus, o tai yra stebuklas ir tikėjimo paslaptis – *mysterium fidei*. Pabandyk tai paaiškinti doram protestantui, laikančiam save pavyzdingu piliečiu, vien tikėjimu nuteisintu!

Protestantas tučtuojau ims protestuoti, nes juk „kieti Jo žodžiai, kas gali jų klausyti!“ Todėl jam Šventoji Komunija – vien tik ritualinis prisiminimas, joks Tikrasis Kūnas ir Kraujas. O juk tas tikrumas realizuojamas per: 1) tikėjimą, 2) Aukos darbus, o tai ir privalau paliudyti, priimdamas Švenčiausiąjį. Tegu mano pastanga dar ne Maksimiliano Kolbės, o tik trys poteriai, sąžiningai sukalbėti po nuodėmių išrišimo. Dvas neatstumia nė vieno, taip pat ir nė vieno nuoširdaus supratimo, ar primityvaus, ar protestantiško. Svarbu tik savo gyvenimo aukelės įjungimas į Golgotos Auką.

Kaip Kristus kartą atpirko žmoniją Golgotos Aukoje, kuri tad yra anapus laiko ir niekad nesiliauja, taip ir dalyvaudami sudabartinamojoje Jo Aukoje, t. y. faktiškai – savo gyvenimo paaukojimo Kristui darbe, dalyvaujame Atpirkimo darbe. Taigi priimdamas Šv. Komuniją aš tai paliudiju, ir tada tikrai priimu Aukojamąjį Kūną ir Kraują, ir Kristus įžengia į mane, ir aš esu Jame, kaip Jis yra manyje.

Štai ką mums turėtų reikšti Paties minima mūsų sekmadieninė pareiga, kai ateiname į miesto bažnyčią ir dalyvaujame *leitourgijoje*. Ji reiškia mūsų visuotinumą Kristuje, dalyvaujant pasaulio Išganyme.

Dabar pasvarstykime, ką reiškė pirminė *leitourgija* garbiesiems senovės romėnams. Pats visai teisingai sakai: mieste stovėjo šventykla, kur buvo galima atlikti *leiturgia*, t. y. „pareigas valstybei“. Kas buvo tos „pareigos valstybei“? Ogi paaukoti tautos–valstybės dievams įstatymiškai nustatytą auką, kuri laikui bėgant pavirto ir paaukojimu imperatoriui, kaip vienam iš dievų.

Kaipgi dabar Pats gali lyginti šią *leitourgiją* su krikščioniškąja sakydamas: „Panašiai kaip prieškario laikų suvalkietis ūkininkas, kuriam miestas, kokie nors Seinai, tebuvo reikalingas sekmadieniais nuvykti į bažnyčią“? Žinau, Pats ne visai apie tai kalbi, bet apie Miestą, tačiau šis palyginimas atskleidžia, kiek žinau, Paties norą artinti sveiką protėvių tikėjimą su jo neva atbaigimu, arba sukilninimu krikščionybėje. Nieko panašaus, Gerbiamasis, vektoriai pasikeitė! Jie tapo priešingi, nukreipti į skirtingas puses! Kas buvo nukreipta į save, dabar, Golgotos Aukos Dvasia, nukreipta nuo savęs, ir priešingai.

Paaukojimas dievams, filosofiskai pasvarsčius, reiškė paaukojimą *savo* tautai ir *savo* gerovei. O tauta – tik išplėsta *šeima*. Taigi aukodamas dievams,

aš *egoistiškai* aukoju vardan savo šeimos ir savęs paties. *Svetimieji* tegu žūsta dėl tos mano gerovės, tebūnie pralietas jų kraujas! Tebūnie pralietos marios (jų) kraujo! O ta *mano* gerovė – iš dievų malonės, todėl jų to ir prašau *sau*. Kartu prašau nelaimių savo priešams, pirmiausia – tautos priešams. Pasakysi, kad ir krikščionys meldžia to paties? Ne, nelaimių tikrai neprašo, nes juk pasakyta melstis už priešus, t. y. už jų Išganymą. O kad kas meldžia pergalės savo kariuomenei – tai jau platesnės, kitos diskusijos klausimas. Gintis neuždrausta, uždrausta grobti.

Užtat dažnesnis pagoniškos maldos atvejis – kada prašoma padėti, o dievybė nepadeda. Tad jei nepadeda Apolonas, gali numoti ranka ir pasirinkti ką kitą – pasimelsti Vulkanui arba pačiam Jupiteriui. Dievai, kaip žinoma, įnoringi ir dar tarp savęs kariauja. Štai tokios aistros verda pagonių *leitourgijoje*.

Bet, va, ateina krikščionys ir atsisako aukoti, atsisako įnešti savąjį Kristų į tautos panteoną! „Tikrai kenksminga sekta!“ – pasipiktina dori romėnai. Ir ima tuos „nedorėlius“ persekioti. Ir upėmis liejasi kraujas, šventųjų kraujas, Kristaus Kraujas. Jis liejasi ant „šėtono altoriaus“, kaip jį pavadina Apokalipsė (Apr 2 : 12–13), t. y. Pergamo miesto altoriaus (kuris nuo 1879 m. yra Berlyne, Pergamo muziejuje). Ten krikščionio kraujas praliejamas tą pačią akimirką, kai krikščionis atsisako paaukoti imperatoriui, t. y. pripažinti jį dievu (musulmonai sako – „padaryti Tikrajam DVui bendrininką“).

Antrasis f.

Ačiū už gilų ir, matyt, asmeniškai išgyventą, o ne išsamprotautą Sakramento gelmių paliudijimą – išties viskas daug žiauriau, esame kraugeriai ir žudikai viena ar kita prasme, vienu ar kitu būdu, daugiau ar mažiau prisidėję prie to nusikaltimo ant Golgotos kalvos, bet šį kraujo skonį pamiršome – juk paplotėlis toks skanus, toks švelniai rožinis... O juk išties turėtų būti grubi neraugintos duonos atlauža, dar ir sumirkyta krauju. Bet gal čia jau per daug...

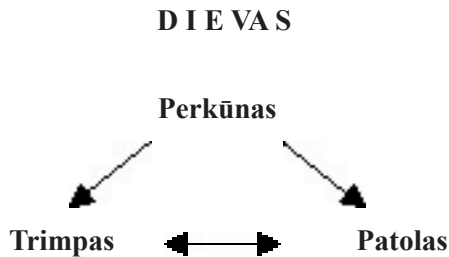
Tačiau grįžkime prie teksto. Turiu paprieštarauti Tavo žodžiams: „Kaipgi dabar Pats gali lyginti šią *leiturgiją* /.../ su krikščioniškąja /.../ vektoriai pasikeitė! Jie tapo priešingi“.

Pirma, aš visiškai neteigiu, kad romėnai šventyklose atlikdavo *leitourgia*. Žodis *leitourgía* (*leitōs* – viešas, valstybė + *urgia* – tarnavimas; apytikrės reikšmės. Dabartinėje graikų kalboje šis žodis jau reiškia „operacija“) antikoje reiškė bendruomeninę pareigą, patarnavimą valstybei ar viešam interesui (tokios *leitourgijos* buvo, pvz., savo pinigais išlaikyti chorą tragedijoje, paruošti karo veiksams triremą ir t.t.), ir neturi nieko bendra su religiniais dalykais. Tik vėliau, Naujojo Testamento epochoje, šis terminas įgyja šiuolaikinę, religinių ritualų visumos prasmę. O pirmine prasme suvalkietis ūkininkas atlikdavo *leitourgiją* susimokėdamas mokesčius valsčiaus raštinėje. Bet prieš tai keliaudavo į bažnytelę ir dalyvaudavo *liturgijoje*.

Antra, nesutinku su teiginiu apie „pasikeitusius vektorius“. Pats išsigimusią, supasaulėjusią, virtusią utilitarine-konjunktūrine pareiga vėlyvosios Romos pseudoreligiją, kurios ir religija negalima vadinti (atitikmuo būtų nebent sovietiniai marksizmo-leninizmo pagarbinimo ritualai), taip pat degradavusią Europos barbarų pagonybę – taigi, Pats priskirti, prilyginti šiuos abu religinės patologijos atvejus senajai baltų religijai: „...aukodamas dievams, aš *egoistiškai* aukoju vardan savo šeimos ir savęs paties“. Ir toliau: „jei nepadeda Apolonas, gali numoti ranka ir pasirinkti ką kitą – pasimelsti Vulkanui arba pačiam Jupiteriui. Dievai, kaip žinoma, įnoringi ir dar tarp savęs kariauja. Štai tokios aistros verda pagonių *leitourgijoje*.“

Ką aš galiu atsakyti? Tokios religijos bent jau baltų *oikumenoje*, jų giriose, jų ramuvose, jų sielose, nebuvo. Ji egzistavo ir tebeegzistuoja virtualiu, rašto pavidalu visose tose pretorijų, grunau, kalbos nemokančių roizijų ir jų adeptų gimbutienių, dundulienių ir visos plejados kitų, supratimo apie religiją neturinčių, knygoose... Paradoksaliausia, kad dauguma jų, ypač dabartinių, yra apskritai nereligingi žmonės, bet drįsta rašyti apie pačią subtiliausią *homo sapiens* dvasinės raiškos sritį – santykį, ryšį, *religio* su Dievu. Negi Pats nesi skaitęs Toporovo „Заметки по балтийской мифологии“, nesi susipažinęs su Vienos kultūriniu-istorine mokykla, visa ta idealistinės krypties mokslo vyrų bendrija, susibūrusia apie svarų Vienoje leistą leidinį „ANTHROPOS“ (Wilhelm Schmidt, Friedrich Max Müller, Fritz Graebner, Léo Frobenius, Andrew Lang, Wilhelm

Koppers, Paul Schebesta ir kt.), kur teigė, kad seniausioji, ikikristinė ir netgi ikiabraominė religija yra archainė, turbūt dar akmens amžiaus VIENO DIEVO religija, kurią iki šių dienų išlaikė pagrindo („grundkulture“) tautelės, o geriausias šitos fundamentalios (nes pagrįstos ne atsitiktinių ekspedicijų, o misionierių ataskaitomis) idealistinės, nematerialistinės religijotyros mokyklos teiginių patvirtinimas yra senovės baltų religinis paveldas – tik, aišku, ne pagal Teiloro-Morgano-Frezerio švenčiausiosios trejybės ar jų marksistinių klonų bei klounų traktuotę... Nedaugžodžiaudamas pateiksiu tik vieną schemą:

Dievas (prūsų *Okopirms*, latvių *Dievs*) čia nieko bendra neturi su apatiniais personažais – kurie, be abejo, yra prasidedančio irimo ženklai – ir plūkauja virš jų lyg lietuviškos vasaros debesies-dievyss...

...Žinau, be abejo, Paties skeptišką požiūrį į religijotyra, bet kur nuveda teologinės spekuliacijos, neparemtos religijos tyrinėtojų pateikiama medžiaga, toli dairytis nereikia – žr. aukščiau... O visur kitur, kur Pats taršai tautos užkėlimą ant altoriaus pastumiant Dievą, ar tai būtų romėniškasis ar rusiškasis suvalstybtos religijos variantas, ar šių laikų pseudoreligingumas a la *polska wiara* – visam tam, savaime aišku, pritariu su ne mažesniu įkarščiu...

Pirmasis f.

O ką sako ta schema apie žmogaus santykį su DVu? Juk tai yra dorovės pamatas. Jei pripažinti, kad „apatiniai personažai – irimo ženklai“, tai juk mes žinome tik dar vėlesnę baltų tikėjimo pakopą, kur įvyko tolesnis skaidymasis į daugelį dievybių. Tai joks ypatingas baltų tikėjimo požymis...

Antrasis f.

Netiesa. Baltų tikėjimo išskirtinumas – kad kontakto su krikščionybe momentu jame dar buvo išlikusi Vieno, pramonoteistinio Dievo atmintis (nors ir *Deus otiosus* pavidalu), kai kitos Europos tautos jau seniai buvo Jį praradusios. Tik Cezario veikale „Galijos karai“ yra užuomina, kad kažkada galai garbino vieną Dievą. Šis Dievas (latvių *Dievs*, prūsų *Okopirms*) dar buvo vadinamas *Auxtheias Vissagists* – čia galima įžvelgti būsimos krikščioniškosios trinarystės nuojautą, kurios nei kvapo nėra Senajame Įstatyme, ir kuri, be abejo, yra Indoeuropos įnašas į krikščioniškąją dogmatiką... Argi tai nenuostabu? O paaiškinimas daugiau negu paprastas – jei turėta, kažkokiu nesuprantamu būdu (matyt dėl ypatingos izoliacijos – juk baltų protėvynė yra Sengirė, Didžioji Europos giria, nuo Elbės iki Volgos) išsaugota archainė kalba, kodėl negalėjo būti išsaugota ir archajiškiausia religijos forma? Bet grįžkime prie temos. Taip, visur kitur toji samprata, Rojaus laikų Dievo atmintis buvo suirusi.

Pirmasis f.

Bijau, kad nesusišnekame. Pirmiausia, ar žmonės „išranda“ DVą? Dogmatika ir Triasmenystė (ne trinarystė) yra TIKĖJIMO dalykas. Ji reikalinga tam, kad racionaliai suvoktume, ką tikime, ir nesumaišytume su kitais tikėjimais. Čia Švč. Trejybės dogmatas puikiai paaiškina: 1) Įsikūnijimą, 2) DVAŽMOGystę, 3) Bažnyčios DVIškąją pusę. Senajame Testamente, juo labiau – bet kokioje pagonybėje, kai nėra tikėjimo Atpirkimu per DVo Įsikūnijimą, DVo Asmenų dogmatas nereikalingas. Nieko nepaaiškinantis jis nebus suvoktas. Kita vertus, kur mes nuvažiuojame su savo teisinga dogmatika? Į totalinį atkritimą nuo tikėjimo, į aukso veršio garbinimą ir sodomitų „teises“. O kas liko ištikimas ir turi teisingą dogmatiką, tas arba tyli, arba klusniai kartoja sodomodemokratų melus. Kas pakilo prieš blogį? Ogi eretikai arijonai, kurie per archainę hanifišką abraominę Arabijos tradiciją yra tapę musulmonais. Jie skelbia tas tiesas, nuo kurių esame nusigręžę: prakeikimą paleistuviams ir sodomitams, banko palūkanų draudimą, visišką atsidavimą DVui ir Jo Valiai. Kieno pusėje DVas? Manau, atsakymas aiškus, jei visa Vakarų galia nesugeba įveikti neturtingo Afganistano. DVas

niekad nebus nuodėmės pusėje. Tai rodo, kad DVui nereikia mūsų teisingos teologijos be teisingo gyvenimo. Jis reikalauja teisingo gyvenimo – jei nemoki gyventi pagal Evangeliją, tai gyvenk bent pagal Mozei apreikštus principus, kurie yra ir šariate. Taigi, ką garbino pagonys, yra antraeilis dalykas, palyginti su jų doroviniu santykiu su DVu. O apie tai ir kalbėsiu.

Ką šneki apie baltų monoteizmą, atsekama ir kitur, nereikia absoliutinti („visur suirus“) – Pats puikiai žinai apie pramonoteistinę mokyklą. Beje, net ir vardas *Jupiter* kilęs iš „DVas-tėvas“. Pirminio monoteizmo neneigiu, tik laikau jį perinterpretuotu panteistiškai. Skirtumas nuo antikos yra tas, kad antikiniai dievai galutinai atitrūksta nuo DVo ir sudaro sistemą, kurios ryšys su Universu prarastas. Mums tai būtų priimtina nebent ta prasme, kad nebėra totalinio persiliejo iš dievybių į žmones, iš žmonių į gamtą ir priešingai. Nesu religijotyros priešas, bet nesiiu spręsti, kaip buvo, tarkim, senovės babiloniečių pagonybėje, tik žinau, kad toks visuotinis persiliejoimas būdingas senovės Egipto arba net šios dienos Indijos ar Japonijos pagonybei. Visos šios religijos yra natūralios, o natūralios religijos visada (bent kiek žinau) yra panteistinės. Čia ir eina takoskyra. Nereikia apsigauti: panteizmas irgi yra Vieno DVo religija, nepaisant aibės dievybių. Juk tos dievybės mažai kuo skiriasi nuo žmonių, akmenų, medžių, upių ar tarakonų. Viskas yra DVuje, iš Jo išeina ir į Jį grįžta. Viskas yra DVas ir DVas yra Vienas.

Pirminis monoteizmas yra panteistinis: DVas atsiskleidžia gamtoje. Apie tai puikiai rašė rusų teologas kankinys tėvas Aleksandras Menis „Religijos istorijoje“. Manau, neturi reikšmės, ar Adomo palikuonys išlaikė jo bendravimo su Vienatiniu Kūrėju atminimą, ar ne. Realiai mąstant, jie negalėjo to atsiminti. Jiems DVas ir Gamta buvo tapatūs. Mes galime idealizuoti protėvius, kiek tik norime (beje, natūraliai savo, o nusispjauti, pvz., į kokius nors ten svetimus, tarkim, kinų protėvius), bet šitaip ar nebūsime abejingi Pačiam DVui, ar tikrai tokio mūsų tikėjimo Jis pageidauja? Jei tokio, kam Jis apsireiškė Abraomui?

Antrasis f.

Netiesa – jau sakiau, kad seniausioji religijos forma yra Vieno Dievo religija, pramonoteizmas, Aukščiausiojo Dievo garbinimas. Tik vėliau, degraduojant

religinei sąmonei, šita natūrali, paties Dievo Adomo ainiams duota nuojauta sunyksta ir ištirpsta, iš pradžių virsdama daugdievyse (tarpinis variantas – *henoteizmas* – kai Dievas yra vadinamas įvairiais vardais, kaip pas Daukantą), vėliau panteizmu, dar vėliau taip vadinamu panenteizmu ir tik artėjant Kristaus atėjimui, atgimsta VIENO ir vienintelio Dievo idėja – beje, ne vien Palestinoje, bet ir beveik sinchroniškai dar keleteje „transcedentinių sankryžų“, tokių kaip senovinė Ariana, Himalajų priekalnės, galbūt Tibetas ir kt. – savotiškų teokosmodromų, tarsi Dievo iš anksto ruošiamų nusileidimo aikštelių Kristaus kosminei ekspedicijai. Kodėl buvo pasirinkta Palestina, tebėra mįslė ir ilgai dar liks, gal net iki laikų pabaigos.

Pirmasis f.

Kodėl buvo (DVo!) pasirinkta Palestina, nėra jokia mįslė mokslininkams, bet DVo Valia – ir taškas.

Nesuprantu, dėl ko šis ginčas. Kada aš neigiau pramonoteistinį požiūrį? Arba Pats negirdi mano argumentų, arba, dovanok, nesupranti, kas yra panteizmas. Panteizmas nėra politeizmo (juo labiau – antikinio) pakopa, bet natūralus Visatos kaip DViškosios Vienybės suvokimas. Tad visiškai nebūtina turėti aibę dievybių, dievybės reiškia sakralumą, bet sakralu yra VISKAS. Ir pats esi to DVo dalis. Jei manai, kad Tavo pirminiai monoteistai suvokdavo kitaip, tai aš pasilieku prie savo nuomonės, ir baigiam temą. Jei ne, tai nematau ginčo esmės. Panteizmas yra tikriausias monoteizmas, nes yra totalinis: jokia dievybė nėra atskirta nuo Praamžio ir Jame randa savo pradžią. Kaip tik šis momentas ir leidžia Paties pateiktai schemai veikti: iš pradžių Trimpas ir Patolas tėra tik To Paties Vieno DVo skirtingos apraiškos, kaip kad ir visa, ką matome.

Kad baltai suvokė tą Praamžį Ukapirmą gamtiškai, liudija pats žodis **deiv-as*, kurio pirminė reikšmė ‘spindintis dangus’. Iš senovinio baltų finougrų bendrumo tą reikšmę išlaiko, pvz., suomiai (*taivas* ‘dangus’) ir estai (*taevas* ‘dangus’). Tos pačios šaknies yra ir baltų **dei-n-ā* ‘diena’.

Antrasis f.

„...baltai suvokė tą Praamžį Ukapirmą gamtiškai, liudija pas žodis **dei-v-as*, kurio pirminė reikšmė ‘spindintis dangus’...“ Nesitikėjau, kad Pats seksi švenčiausios materialistinės trejybės Teiloro, Morgano, Frezerio teorijomis à la Dundulienė ir kompanija... Kas, kada ir kur nustatė tą „pirminę reikšmę“? „Praamžis“ yra literatūrinis vardas ir rimtoje diskusijoje nevartotinas. Jau sakiau, kad schemeje DIEVAS nieko bendro su visa dievų piramide neturi, Jis esti virš jos, Jis yra visai kita Esatis, Jis nėra aukščiausias iš dievų – aukščiausias, „dievų viršininkas“ yra Perkūnas. Siūlau dar kartą įsiskaityti Toporovą, o tai jau pradėdau įtarti, kad Pats jo „Заметки...“ nesi skaitęs, ir grįžti į pokalbio vagą...

Pirmasis f.

Jo „Заметки“ ir aš kadaise visiems siūliau kaip pirminio monoteizmo argumentą. Nė nemanau atsisakyti tos Toporovo rekonstrukcijos ir dabar. Tik kalbu ne apie tikėjimo rekonstrukciją, bet apie tikėjimo vaizdinio interpretavimo rekonstrukciją kalbos duomenų pagrindu. Absurdas, kad anie baltų protėviai būtų diskutavę abstrakčiais teologijos terminais. Juo giliau į žilą praeitį, juo konkretesnė kalba. Žodžio **dei-v-as* etimologija neturi nieko bendra nei su Teiloru–Morganu–Frezeriu, nei su Dundulienė, bet kiekvienam lingvistui yra aiški. Tas pats Vladimiras Toporovas Prūsų žodyno 1-ame tome dar pateikia tos pačios šaknies luvų *Tivat-* ‘saulė’. Tobulai tą etimologiją atskleidė Vytautas Mažiulis Prūsų kalbos etimologijos žodyne, atkurdamas indoeuropietišką reikšmę „tas, kuris šviečia“ (1-as tomas, p. 192). Kad baltuose pirminė reikšmė buvo ‘spindintis dangus’, rodo mano paminėti kontaktiniai pėdsakai finougrų kalbose (beje, sanskrito *dyau-s* ‘dangus’ formaliai sutampa su graikų Dzeusu!). Nemanau, kad tiltą į mūsų katalikišką tikėjimą sudaro arba nesudaro tai, kaip būtent baltų protėviai įsivaizdavo DVą, ar tapatino su spindinčiu dangumi, ar kaip kitaip.

Visai nesvarbu, kas kaip įsivaizdavo DVą, svarbu, kaip suvokdavo iš to kylančius dorovinius imperatyvus. Viena – kai DVas yra viskas (prisimink „Bhagavadgitos“ pradžią, iš kurios seka, kad neverta sielotis dėl nužudytųjų

mūšyje, nes jie vis tiek vėl atsiras *sansaroje*), visai kita – kai DVas yra ANAPUS UNIVERSO, kai Jis yra Universo Kūrėjas ir Viešpats. Štai tada Jo Žodis yra asmeninis įsakymas ir Jo Valia yra Gėris ir Vienas vienintelis dorovės pamatas.

Neabejoju, kad DVas apreiškia Save kaip Asmenį tam, kad žmogus įsitrauktų į jam iškeltos užduoties vykdymą, t. y. į Kūrėjo Planą. Tas Planas pilnai suprantamas tik krikščionims dėl DVo Įsikūnijimo ir žmonių Atpirkimo, leidžiančio žmogui pakilti virš gamtos lygmens į DVAŽMOGIŠKĄJį lygmenį. Esame kristocentristai: Mesijas yra istorijos centras ir tikslas, nes Jame vyksta kūrinijos pašventinimas ir pakėlimas į aukštesnę, antgamtiską pakopą. Filosofškai verta pamąstyti apie kūrimo, kaip entropijos įveikimo, stadijas: chaosas > irstančios gamtos formos > save reprodukuojanti gyvybė > DVą suvokiantis protas > dorovinis mirties nugalėjimas > visiškas entropijos nugalėjimas Amžinojoje Tvarkoje. Šioje raidoje svarbiausias momentas yra dorovinis: mokėjimas suvokti savo asmeninę auką kaip su DVu susijusią užduotį. Dabar ir grįžtam į skirtumą tarp apreikštojo monoteizmo ir Tavo tikrosios pirminės pagonybės, kurią laikau panteistine.

Taip, Pilėnų gynėjai nusižudė vardan savo tiesos ir moralės. Tuo jie pademonstravo juos iki savižudybės nuvedusių kryžiuočių nekrikščioniškumą ir veidmainystę. Tačiau žinome daugiau apie pagonių moralę: sielojamės dėl kryžiuočių padarytų skriaudų pamiršdami, kad patys baltai plėšė kaimynus pasitaikius pirmai progai, t. y. ten, kur pavykdavo nugalėti silpnesnįjį – plg. pirmąją žinią apie lietuvių kunigaikštį *Svelgot* (Žvelgaitis), kurį grįžtantį iš plėšikiško žygio į Estiją 1205 m. nužudė rygiečiai. Išžudyta ir visa jo kariuomenė. Mums įprasta teisinti plėšikavusius Lenkijoje prūsus, neva jie tik atsakinėjo į lenkų puolimus. Tačiau vėliau lenkus puikiausiai plėšdavo ir dorieji lietuviai – 1292 m. Vytenis nužygiavo net į centrinę Lenkiją. Imperijos nekuriamos taikiu būdu, o kas nesididžiuoja savo imperine didybe! Tais pačiais laikais lietuviai veržėsi į rusinų žemes, kurias buvo susilpninusi mongolų invazija. Taip kūrėsi Lietuvos didybė. Buvo net šansas Lietuvai istorijoje užimti Rusijos vietą. Suprantama, pagal aplinkybes ir charakterį, vieni parodo daugiau žiaurumo, kiti mažiau, bet iš principo visi žmonės yra vienodi, žmogumi laiko

tik gentainį. Natūrali nesugadinta nganasanų tauta vadina save *nganasanais*, t. y. „žmonėmis“. Taigi mes tai kategorijai nepriklausome. Slavai vadina vokiečius nebyliais – „nemcais“. Mūsų laikais nesugadintos senosios kartos žmogus Emanueliui Zingeriui rodė, kur kieno kapai: „Žydus ten laidojo, o žmones – čia“. Apie natūralią lietuvių pagonių dorovę galime spręsti iš didžiųjų kunigaikščių istorijos, nuo Jaunučio pašalinimo iki Kęstučio nužudymo. Įdomiausia, kad senesni mokyklos vadovėliai neparodo nė trupučio dorovinio objektyvumo: patriotiškai keldami savo tautos pergales, smerkia priešų invazijas ir nutyli savąias.

Opozicija „savi – svetimi“ nėra sisteminė krikščioniška priešprieša. Jei mes su lenkais esame svetimi, tai tik terodo, kad mūsų krikščionėjimas taip ir neišvykęs. Balstogės bažnyčioje, šalia įstiklintų *Armijos Krajovos* ginklų, mačiau užrašą su Kristaus Kūną draskančiais vyskupo žodžiais „Kas neturi žemiškosios tėvynės, tas neturi ir dangiškosios!“ Neneigiu tautų kaip dvasinių šeimų ugdant sielas Dangaus Karalystei, visą gyvenimą dirbau kultūros išlikimui ir net suprantu Lenkijos *Armijos Krajovos* logiką. Tačiau gelbėk DVe nuo pagoniškų vyskupų! Kaip sako musulmonai, DVui nereikia draugų nei tautų, nei jų didvyrių, nei jų ginklų pavidalais. Bažnyčia yra Viena Išrinktoji Tauta, DVo tauta, kuri garbina savo Kūrėją. Lenkui katalikui lygiai taip turi rūpėti Lietuvos išlikimas, kaip ir katalikui lietuviui – Lenkijos. Katalikiškai juk turime visada tikėtis tarpusavio pagalbos ir bendradarbiavimo.

Tad argi nesu teisus, kad prigimtinis patriotinis-pagoniškas požiūris yra iš esmės tautocentrinis, t. y. egoistinis? Tai neturi nieko bendra su romėnų pseudoreligija. Pagoniškas vektorius atitinka gamtos dorovę (jos neįmanoma ir nereikia paneigti): išlieka ir laimi sveikieji ir stiprūs, o tam pirmiausia reikia rūpintis savimi ir savo jėga. Kur tas socialinis darvinizmas veda globalizacijos laikais, matome iš susinaikinimo ribos, prie kurios yra priartėjusi besigrumianti žmonija. Ją sustabdyti siūlė DVas Mesijo patarimu įveikti stipriojo dėsni ir atsukti skriaudėjui kitą skruostą. Šis kitoks vektorius – pagoniui „kvailas“ patarimas – savaime aišku, galėjo būti realizuotas tik per naują kovą, tačiau dėl visuotinės DVo Valdžios, teokratijos.

DVo Valdžiai priimti reikalinga ne reliatyvi pagoniška moralė, vėl tokia populiari mūsų dienomis (*kiekvienam sava tiesa: kas tiesa man arba mums, yra viena; kas jam arba jiems – kita*), bet visuotinė, absoliuti. Todėl monoteizmas – tai pirmiausia tikėjimas Viena Tiesa ir Viena Morale. Tai yra pati esmė, kuri ir reiškia tikėjimą Vienu DVu Kūrėju. Štai kur skirtingi monoteizmo ir pagonybės vektoriai.

Deja, atmetusi teokratiją žmonija dabar bėga nuo susinaikinimo prie susivienijimo po globalistinė šėtono vėliava. Todėl tvirtai laikausi gan populiarios tarp šių dienų islamistų minties, kad visa žmonijos istorija – tai pirmiausia istorija kovos tarp monoteizmo ir pagonybės.

Antrasis f.

Sutinku su, kaip Pats įvardiji, „prigimtinio patriotinio-pagoniško požiūrio“ kritika, bet prie jo dar prijungčiau ir Senojo Įstatymo „akis už akį“...

Bet ir vėlgi – vaizdas, kurį nupiešei kalbėdamas apie pirminį, ikiapreikštąjį monoteizmą, yra absoliučiai subjektyvus PATIES įsivaizdavimas. Objektivus, t.y. daugmaž priimtas ir religijotyros-teologijos vadovėliuose pateiktas, vaizdas yra kitoks – turiu omeny idealistinės krypties tekstus. Pats sakai: *natūralios religijos /.../ yra panteistinės. /.../ Pirminis monoteizmas yra panteistinis: DVas atsiskleidžia gamtoje* ir vėl pagonybę tapatini su panteizmu...

Gerbiamasis, viena priežasčių, strigdančių mūsų disputą, yra ta, kad Pats pernelyg laisvai, jei nepasakyti stipriau, vartoji terminus. Suprantu, norint išreikšti esmę tenka griebtis neįprastinių įprastų dalykų traktuočių, bet yra ribos. Štai ir išeina: „Panteizmas yra tikriausias monoteizmas“. Nesinori cituoti vadovėlių ir žodynų, priimu Tavo pasiūlymą likti prie savo nuomonių, o savo nuomonę – ir netgi ne nuomonę, o vadovėlių teiginius – dar kartą trumpai pakartuju – panteizmas, *Deus sive natura* („Dievas yra gamta“), anot Spinozos, taip pat ir vėlesnis *panenteizmas*, drungnesnė panteizmo atmaina – žr. stipriausio mūsų teologo amžinatilsį kun. Česlovo Kavaliausko „Trumpą teologijos žodyną“ – yra visiška pramonoteizmo degradacija, praradimas natūralios, paties Dievo dovanotos nuojaautos, kad Dievas yra Vienas, yra Asmuo. Tai Kūrėjo ištirpdymas

kūrinyje, gamtoje, reiškiantis asmeninio ryšio su Dievu praradimą, o kartu ir etinį pasimetimą bei nuopuolio, nuodėmės sąvokos išblukimą.

Pirmasis f.

Reikia skirti Spinozą, kaip teologą, ir Spinozą, kaip tikintį judėją. Iš ankstesnių Paties samprotavimų galima suvokti, neva panteizmas lygus daugdievystei. Nieko panašaus, Spinoza netikėjo jokiais stabais ir dievybėmis, išskyrus Vieną DVą, Kurį, kaip filosofas, klaidingai tapatino su gamta. Tai nereikia, kad jis nebuvo monoteistas. Jis buvo panteistinis monoteistas. Ir koks dar „vėlesnis (už Spinozą?) panteizmas“? Indusų politeizmas tėra tik politeistinė panteizmo atmaina, o dar anksčiau žinomas idealus politeistinis Senovės Egipto panteizmas. Prasta terminologija nėra mano kaltė. Ji netobula.

Antrasis f.

Viešpatie, kada ir kur aš sakiau, kad *panteizmas lygus daugdievystei* !? Vėl priverstas cituoti save: „*seniausioji religijos forma yra Vieno Dievo religija, pramonoteizmas, Aukščiausiojo Dievo garbinimas. Tik vėliau, degraduojant religinei sąmonei, šita natūrali, paties Dievo Adomo ainiams duota nuojauta sunyksta ir ištirpsta, iš pradžių virsdama daugdievyste, o vėliau panteizmu ir tik artėjant Kristaus atėjimui atgimsta VIENO ir vienintelio Dievo idėja...*“. Toliau Pats teigi dar gražiau: *Indusų politeizmas tėra tik politeistinė panteizmo atmaina, o dar anksčiau žinomas idealus politeistinis Senovės Egipto panteizmas. Visų pirma, nėra jokio politeistinio panteizmo – tai loginė ir terminologinė nesąmonė. Antra, kalta ne prasta terminologija, o prastas jos žinojimas. O jei įprastinė terminologija netenkina, nes netobula, tai siūlau kurti savo, bet tada teks diskutuoti su savim pačiu... Siūlau baigti šias asimetriškas imtynes, nes taip galime netekti paskutinių klausytojų ir skaitytojų...*

Pirmasis f.

Jokiu būdu, nebent atsisakysį nežinia iš kur paimtos tezės, neva pirminis monoteizmas virsta politeizmu, o paskui – panteizmu! Kur įrodymai? Kaip

tik pats bučiausias politeizmas yra tada, kai dievybės visai atitrūksta nuo viską aprėpiančio DViškumo ir pavirsta galingais, debesimis vaikštančiais žmogeliukais, kaip antikos arba germanų dievai. Mūsų, baltų, dievai dar stipriai susiję su gamta, įlenda ir į medį, ir į akmenį. Kita vertus, *politeistinis panteizmas* yra dažniausia panteizmo forma – negi induizmas ne panteizmas? Negi jame nėra aibės dievybių? Užtat Spinozos panteizmas nėra politeistinis, jame tik *Vienas (Monos) D*Vas. Vadinasi, tai *monoteistinis panteizmas*.

Įsidėmėk: filosofškai tėra tik dvi galimybės: arba Visata protinga (o kaip kitaip – jei bet kuri raida vyksta ne chaotiškai, bet programiškai, iš kur programa?), arba Protas yra anapus jos ir priklauso Kūrėjui. Pirmuoju atveju turime panteizmą, tegu jame net nebūtų politeizmo, bet tik vienas D*V*as (plg. Spinozos arba galbūt Kabalos D*V*ą).

O KĄ turime antruoju atveju, a? Monoteizmu vadinti negalima, nes Spinozos D*V*as yra Vienas, tik *Visa* apimantis – aha! Be abejo, filosofškai romėnų politeizmas arčiau mūsų tikėjimo nei Spinozos monoteizmas, nes romėnų dievybės savarankiškos, nesusilieja su gamta (nors, žinoma, net ir sumoje jie nėra visagaliai visažiniai, bet tik „galingi žmogiukai“). Tegu Tavo vadovėliai atsako, ar Spinoza ne monoteistas! Graikų žodis *monos* reiškia ‘vienas’, *theos* – D*V*as. Jei Spinoza monoteistas, tai mesk tuos savo vadovėlius į šiukšlyną! O jei ne, tai kas? Žodis *panteizmas* čia nieko nepaaiškina, nes *pan-* reiškia ‘visa’, ‘visaD*V*iškumas’. Kur čia *mono-* neigimas? Sando *mono-* neigimas tėra tik *poly-* ‘daug’, bet ne *pan-* ‘visa’.

Pan- neigimas būtų ‘(dievybės) atskirtybė’, o atskirtybė yra tiek mūsų monoteizmas, tiek išsigimėliškas antikos politeizmas. Štai ką iš tikrųjų turime:

- 1) monoteistinę atskirtybę (abraomizmas),
- 2) politeistinę atskirtybę (antikos politeizmas),
- 3) monoteistinį panteizmą (Spinozos, pirmųjų žmonių),
- 4) politeistinį panteizmą (induizmas, budizmas t. t.).

Terminus reikia tobulinti, bet ne aklai kartoti. Kun. A. Menis nebuvo kvailas teigdamas, kad pirminiam žmogui (nesvarbu, kad nebeatsiminė Adomo bendravimo su Asmeniu) D*V*as atsiskleidžia gamtoje! Politeizmas – tokio D*V*o *emanacijų* pasekmė, o emanacijos – jau gnosticizmo sritis.

O „akies už akį“ neliesk ir neįpainiok, nes tai Akivaizdžios Teisybės principas Paties Tikrojo DVo paskelbtas! „Kitas skruostas“ nėra paneigimas, bet pasiūlymas išrinktiesiems.

Antrasis f.

„Pasiūlymas išrinktiesiems“? Nieko sau! Tai gal ir visas Kalno pamokslas yra tik pasiūlymas? Maksima, skirta tik „išrinktiesiems“, o kitiems tik patarimų rinkinys: nori klausai, nori ne? Ne, broslau! Ištarta taip kietai ir aiškiai, kad aiškiau būti negali: „...buvo pasakyta – akis už akį. O aš jums sakau – atsuk kairį žandą!“ Ir atsuk ne todėl, kad esi skystas ir nieko tau daugiau nelieka, bet atsuk iš jėgos pertekliaus, iš suvokimo, kad Dievo dėka esi tiek viduje stipresnis už priešininką, kad gali drąsiai, iš užuojautos jam, silpnesniui, atsisukti į jį savo nešarvuotąją pusę – tegu smogia. Tik taip galima sustabdyti prievartą, tą niekad nesibaigiantį „tu man – aš tau, tu man akį – ir aš tau akį“ siautulį.

Suprantu, kad tai Tau kliūva, kad tai yra pagrindinė kliūtis derinant krikščioniškąsias nuostatas ir maksimas su judaizmu bei islamu. Tačiau nieko nepadarysi – anas jaunikaitis, kuris nepajėgė atsisakyti visko ir sekti Jėzumi, irgi skundėsi: „Tavo žodžiai kieti...“. Teks rinktis tarp savųjų sentimentų mesianistinei krikščionybei ir paklusnumo Kalno pamokslo žodžiams. Paguosti Patį gali nebent kita Jėzaus ištara – *Aš atėjau ne ramybės nešti, bet kalavijo* – ir į pagalbą pasitelktas kun. Česlovo Kavaliausko „netiesinis Kristus“...

Pirmasis f.

Kuris jaunuolis? Turtingam jaunuoliui buvo pasakyta: „Jei nori būti tobulas“. Įsidėmėk! O „kieti jo žodžiai“ – tai atsitraukusių mokinių frazė, ne to jaunuolio. Mokinių buvo daug daugiau nei dvylika. Dvylika – tai tikri sekėjai, kurie išrinkti, nors pašaukti yra visi („Daug pašauktųjų, bet mažai išrinktųjų“). Kalno pamokslas – sekėjams, kurie nori būti tobuli, t. y. būsimiesiems krikščionims, išrinktiesiems. Jei suprasime Kalno pamokslą kaip imperatyvą visiems, bet ne kaip patarimą tiems, kurie nori būti tobuli, tada išeina, neva Viešpats paneigia Mozės Įstatymą. O juk Jis sakė „Kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė

ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo“. Čia senas ginčas dėl tariamų „prieštaravimų“ Šventajame Rašte, bet iš tikrųjų Viešpats visiškai priima ir įvykdo Įstatymą, bet jo nepaneigia. Apaštalų darbai rodo, kad ir po Atpirkimo mokiniai kruopščiai laikėsi Įstatymo, nes jame buvo gimę. Bet jie turėjo naujas užduotis, nes buvo priėmę Kalno pamokslo patarimus kaip būtinybę tapti tobulais krikščionimis. Juk Viešpats nekūrė jokios naujos religijos, ir jei judėjų vadai būtų Jį priėmę, judaizmas būtų išlikęs, bet tapęs išganantis ir plintantis į visą žmoniją. Kai išrinktosios tautos kunigai atmetė Išganytoją, Jo sekėjai ėmė formuoti atnaujintą išrinktąją tautą, atskirai nuo senosios, jau kitos religijos pavidalu (o čia didžiulis nuopelnas tenka apaštalui Pauliui). Taip atsiradome mes, beje, iš akmenų, iš kurių, anot Jono Krikštytojo, DVas pažadino Abraomui vaikų. Tačiau kiekvienas mūsų, kuris drįsta vadintis krikščioniu, turi matuoti savo poelgius pagal Kalno pamokslą, nes krikščionims jis yra privalomas Naujasis Įstatymas. Juk krikščionys ir yra (bent turi būti) „žemės druska“. Sudarantys Aukojamąjį Išganytojo Kūną, krikščionys dalyvauja sudabartinant Atperkamąją Auką. Taip DVo Tauta darosi būtina žmonijos išganymui, nes DVo Įsikūnijimas paliečia visą žmoniją. Beje, žydai judėjai išlaikė suvokimą, kad nuo išrinktosios tautos priklauso visos žmonijos likimas. Golgotos Auka buvo atpirtos visos visų žmonių nuodėmės, tad jų visų Išganymas ir yra susietas su Aukojamuoju Viešpaties Kūnu – Bažnyčia. Kas yra išganomas, yra išganomas tik joje. Juk ir Katalikų Bažnyčios katekizmas neatmeta Išganymo galimybės tiems, kurie formaliai nepriklauso Bažnyčiai, pvz., judėjams ar musulmonams (KBK 839–841). Jeigu jie tiki tuo daliniu Apreiškimu (pvz., jau priimtąja Senąja Sandora), kurį išpažįsta ir pagal jį gyvena, Išganytojo Auka jiems galioja, vadinasi, ir jų Išganymas vyksta Bažnyčioje jiems patiems nežinant. DVas neverčia žmogaus tapti krikščioniu. Tai neprivaloma, tai DVo pasiūlymas. Visos žmonijos išganymas įmanomas tik per Bažnyčią, tai jos nuolatinė kasdienė funkcija Žemėje. Istorija parodė, kad savęs nukryžiavimas kartu su Išganytoju (praktinio gyvenimo Komunija) daugeliui per sunkus. Pačioje krikščionių Kūne-Bažnyčioje tokius narius „veža“ tobuli krikščionys. Užtat nekrikščionys gali būti išganyti tiek, kiek jie bent nepaniekina Išganomosios Aukos priešingu veiksmu – aukojant kitus savo tikslams (satanistinė antiauka). Tačiau kvietimas

į Kūną-Bažnyčią jiems galioja: jei norite būti tobuli, vykdykite Kalno pamokslą (KBK 842–845). Taigi Kalno pamokslas nėra nei Įstatymo paneigimas, nei imperatyvas visiems, bet tik patarimas būsimiesiems krikščionims, kurie nori būti tobuli. Štai kodėl kito skruosto atsukimas jokių būdu nepaneigia *akies už akį* principo, bet tik pasiūlo tobulesnį kelią.

Antrasis f.

Gal užteks... Šiai temai reikia atskiro dialogo ir didelių ištvermės bei energijos investicijų, gal kada vėliau, o dabar grįžkime prie Karolio Didžiojo sukurtos Šv. Romos imperijos, prie krikščioniškosios Europos suvienijimo. Beje, ką Pats turi prieš *Kliunì*? Esu radęs laiškuose šmėstelėjusią tokią užuominą...

Ketvirtasis dialogas: Kliunì, teokratija ir klerokratija

Pirmasis fundamentalistas

Gerai, grįžtame prie Karolio Didžiojo. Drįsčiau pasakyti, kad be Cezario Romos nebūtų Europos istorine kultūrine prasme, nes barbarai ją (Romą) sugriovę, netrukus ėmėsi imperijos atkūrimo, tik savaip. Taigi istorija vyko nepertraukiamai, ir kaip užsiminei, antikos kultūrinis paveldas buvo atkuriamas (žinoma, daug vėliau už Karolį Didįjį). Bet ir čia dėkoju už Karolio Didžiojo paminėjimą, nes kaip tik jis ir yra pavyzdinis krikščioniškojo idealo žemėje kūrėjas.

Kas yra tas idealas? Prisiminkime, kas yra Bažnyčia. Bažnyčia yra Kristaus Kūnas, t. y. šventa visų ištikimųjų krikščionių bendruomenė, gyvųjų čia, ir gyvųjų Danguje, o jos galva yra Pats Išganytojas, kuris pagal mūsų tikėjimą yra DVas. Vadinasi, ši bendruomenė yra DVo valdoma.

Ar DVo valdymas yra kas nors nauja? Ne, tai organiškai plaukia iš Apreiškimo: kaip tik toks yra išrinktosios tautos valdymas, nustatytas Mozei (Mošė) Sinajuje apreikštais įstatymais. DVo tautą valdo DVas per savo Įstatymą (Torą). Tad Mošė buvo pirmasis DVo Įstatymo vykdytojas ir prižiūrėtojas. O DVo Valdžia, kaip žinome, vadinama graikišku terminu *teokratija*.

Žinau Patį, kaip islamo gerbėją. Čia esame bendraminčiai, tik aš esu sunitų, o Pats, jei neklystu, šių gerbėjas. Įdomu, kad ir vieni, ir kiti teigia įgyvendinę teokratiją (turiu galvoje klasikinį islamą, bet ne globalistinį „demokratišką“ surogatą). Šiizmo beveik nepažįstu, užtat šiek tiek esu domėjęsis sunizmu. Tai va, tas „baisusis“ šariatas (kuris, ačiū propagandai, miesčionių asocijuojamas su „meilės“ draudimais, moterų engimu iki užmušimo akmenimis bei rankų vagims nukirtimais) ir yra praktinė teokratija, DVo valdymas.

Tad kaip valdo DVas? Labai paprastai: pagal įstatymus, kurie išvedami iš Apreiškimo, t. y. iš Korano bei sunos, o suna – pranašo Muhāmado pasakymai (*hadisai*), jo ir keturių pirmųjų, dievobaimingųjų, kalifų gyvenimo taisyklės. Bet kartu tai yra precedentinė teisė, nes kiekvienas atvejis nagrinėjamas pagal Koraną, suną, analogiją ir jau esamus precedentes. Sprendimo teisė priklauso įstatymininkams (*faqīh*), kurie negali idėti į sprendimą jokių savų naujovių, bet faktiškai yra tik interpretatoriai ir įgyvendina mums gerai žinomą (tik, deja, nevykdomą) Kristaus patarimą: „Neteiskite, kad nebūtumėt teisiami!“ Jei musulmonų „teisėjas“ imtų pats teisti, jis nedelsiant atsидurtų teisiamųjų suole.

Todėl, visai visuomenei esant dievobaimingai, joks valdininkas negali būti teisme pranašesnis už valkatą, ir joks sultonas negali „pagerinti“ savo nusikaltusio giminaičio teismo eigos. Bet kuris nukrypimas nuo šariato laikomas nuodėmė, turi būti paviešintas ir nubaustas. Žmogus neturi jokios galios nieko pakeisti!

Jei dabar grįšime prie Paties minėto Karolio Didžiojo ir jo epochos, nustebsime pamatę ten krikščionišką teokratiją, nes Karolis tikrai nelaikė savęs viešpačiu, bet Viešpaties tarnu: svarbiausia jam buvo vykdyti ne savo, bet DVo Valią. Tam jis ir plėtė imperiją, kuri buvo ne jo, bet DVo imperija, tai yra – pati Bažnyčia. Toje Imperijoje-Bažnyčioje kiekvienas turėjo sakralines funkcijas, nes bet koks krikščionio pašaukimas yra sakralinis: ar vadovauti, ar tarnauti, ar skelbti Evangeliją, ar siūti batus, ar tarnauti kariu. Kariuomenė nebuvo jokia plėšikų organizacija, bet Imperijos-Bažnyčios saugotoja ir platintoja. Faktiškai tai buvo krikščioniškas kalifatas, kurį valdė DVas. Todėl Karolis Didysis ir domėjosi musulmonais bei rengė su jais debatus.

Bažnyčios narių sakralinių vaidmenų paskirstymas rodo, kad pagrindinė kunigų funkcija, kaip ir Senajame Testamente, buvo Auka, t. y. Švč. Sakramento, taip pat kitų sakramentų atlikimas (visai ne „tarpininkavimas tarp DVo ir žmogaus, kaip primeta kritikai protestantai) bei Evangelijos skelbimas, suprantama – misijose. Pagrindinis Karaliaus vaidmuo – platinti šitokią Bažnyčią pagonių kraštuose, o tam pirmiausia reikia materialiai remti misijas. Kita funkcija – ginti Bažnyčią ir tikėjimą. Pamažtykime, ar šioje struktūroje būtų galimi žemių užgrobimai prisidengiant krikščionybės platinimu? Kiekvienas kraštas, priėmęs krikščionybę, tapdavo visateisiu Bažnyčios Imperijos nariu, jokio apribojimo, žeminimo ar pavergimo negalėjo būti. Taigi kariai gina Imperiją-Bažnyčią, Karalius ją tvarko gaudamas karūną iš popiežiaus rankų. O popiežius? Popiežius gauna popiežystę iš karaliaus kaip visos Bendruomenės-Bažnyčios atstovo!

Mano galva, tai ir yra idealiausia teokratija. Nors po Karolio Didžiojo mirties ėmė formotis karalysčių konfederacija, imperiją vėl atnaujino germaniškieji imperatoriai, iš kurių ryškiausias Imperijos-Bažnyčios atnaujintojas yra Otonas II (955/980–983). Jis ypač rūpinosi misijomis (pirmoji, šv. Vaitiekaus, misija į baltų kraštus vyko jam valdant), šalia jo spietėsi būsimeji šventieji (šv. Romualdas, šv. Brunonas Bonifacas); dar ir iki jo Italijoje bizantinės apeigos neturėjo jokios konkuruojančios konotacijos, puikiai veikė slavų apaštalai, būsimeji šventieji Kirilas ir Metodijus; o vėliau šv. Brunonas, kurio vainikavimą kankinyste minėjome pernai, kartu su Kijevo kunigaikščiu Vladimiru giedojo responsoriumą pečenegų pasienyje. Todėl nieko nuostabaus, kad ši Bažnyčia – Romos Imperija tikrai buvo šventa, nors vardą *Imperium Romanum Sacrum*, kaip kompensuojančią iškabą, gavo tik XII a., kai tą šventumą, be abejo, jau buvo praradusi – kartu su teokratija.

Taip, Kliuni sąjūdis ir užmušė tą teokratiją. Kodėl? Dėl sąjūdžio pradžios abejonių nekyla: krikščionims su krikščionyste vis dėlto sekėsi sunkiai. Tai ir nenuostabu, nes reikalavimas nukryžiuoti save kartu su Išganytoju ant Golgotos Kryžiaus vakarykščiame pagoniui nėra lengvas. Be abejo, pagrindinė Kliuni sąjūdžio priežastis – klerikalinės Bažnyčios pusės (vyskupų, kunigų, vienuolių) feodalizacija, pareigų pardavinėjimas bei vyskupų skyrimas stambių feodalų

giminaičiams žemių pasisavinimo tikslais, t. y. *simonija*. Suprantama, daugelis iškiliausių žmonių, pvz., minėtas šv. Brunonas ar šv. Romualdas, vienaip ar kitaip buvo susiję su Kliuni, o šv. Brunonas, būdamas neabejotinas popiežiaus stiprėjimo šalininkas, kritikavo net Otoną II. Deja, geresnio sprendimo simonijai įveikti nei pasaulietinės valdžios nukirtimas nuo klerikalinės, nerasta, o laimėjus Kliuni sąjūdžiui, kurį užbaigė Grigaliaus VII reformos, susiformuoja klasikinė katalikybė. Kartu su simonijos panaikinimu įvedamas privalomas celibatas, natūraliai prasideda popiežių kovos su imperatoriais dėl dominacijos, atsitinka pats klaikiausias dalykas: prakeikimas Rytų Bažnyčiai (kiek prie to prisidėjo pats Konstantinopolis – ne mūsų reikalas), t. y. vyksta faktiškas krikščionybės žlugimas.

Teokratijos vieton ateina klerokratija su visomis būsimomis ydomis iki pat eretikų deginimo ir tautų pavergimo. Toliau išlieka tik mistiniai sakramentai, kurie neturi jokios įtakos pačiai visuomenei: iki pat II Vatikano Susirinkimo žodis „Bažnyčia“ ima reikšti kunigų organizaciją. Iš tikrųjų kaip tik tada tikėjimas ir tapo „privachu reikalu“ iš esmės, nors viešas jo demonstravimas ir buvo privalomas. Juk tikrasis krikščioniškas gyvenimas buvo išstumtas į vienuolynus, o visuomenė praktiškai grįžo į pagoniškai organizuotą gyvenimą, tik po krikščionybės iškaba. Ko gi stebėtis, kad mūsų dienomis „privatus reikalas“ pagaliau viešai paskelbtas, jam priklauso ir DVo Žodis, kuris oficialiai yra žemiau parlamentų priimamų įstatymų, tegu Jam ir prieštaraujančių (pvz., viešas Šventojo Rašto skaitymas gatvėje, smerkiant sodomiją, Anglijoje baudžiamas laisvės atėmimu). Taigi grįžome į pagoniškąją Romą: pirma paaukok imperatoriui, o paskui tikėk sau privačiai, ką nori! Demokratija! Tiesa, šiai katastrofai didelį impulsą davė ir imperatoriai: Otono II įpėdinis pradeda pirmąjį broližišką karą su lenkais dėl vokiškos įtakos Europoje (nors ir Boleslovas Narsusis irgi ne visada pasižymėjo šventumu). Karų dėl valdžios būta tarp krikščionių ir anksčiau, bet jie gana greit taikiai pasibaigdavo. Šįkart įvyko tikras skilimas dėl nacionalinių interesų Paelbyje. Nuo to laiko prasideda garsusis vokiškas *Drang nach Osten* ir vos ne iki XX a. trukusi vokiečių ir lenkų nesantaika. Be to, kariaudami su lenkais krikščionimis, vokiečiai telkėsi į pagalbą Paelbio pagonis. Taigi tolesnis Kristaus Kūno draskymas, Imperijos

Bažnyčios skilimas į nacionalines (faktiškai neopagoniškas) valstybes, jų kova dėl žemių ir turtų paverčia misijas kruvinais karais, kuriuose prūsų pavergimas – tik švelnus epizodas palyginti su Amerikos indėnų genocidu. Nieko panašaus niekad nebuvo islame! Islamas – supaprastinta krikščionybė, arijonizmas Arabijos dirvoje – pasiteisino kaip išmintingas DVo pramatymas krikščionybės katastrofos perspektyvoje.

Nieko nuostabaus, kad netrukus pasirodo tikrai šėtoniškas krikščionybės iškraipymas, nesuderinamas su Kristaus Kūno sąvoka: nacionalinė krikščionybė. Čia pirmiausia pasižymėjo vokiečiai, XV a. pabaigoje pilipdę prie *Šventosios Romos Imperijos* apibrėžimą *Vokiečių Tautos (Deutscher Nation)*. Apie jokią visuotinę Imperiją-Bažnyčią nebegalėjo būti kalbos, tad Liuterio pasirodymas su grynai tautine vokiška krikščionyste buvo tik loginė pasekmė. Na, o tolesnis kelias per Herderį, reabilitavusį graikišką pagonišką kultūrą, iki tą patį su vokiška kultūra padariusio Richardo Vagnerio yra tik natūrali kelio tąsa, kaip ir vėlesnė atvira Hitlerio neopagonybė. Jei sakytum, kad dabartinė neopagoniška sodomodemokratinė Naujoji Pasaulio Tvarka nėra loginis šios „krikščioniškos“ raidos finalas, nesutiksiu. Tokia pat yra ir Europos Sąjunga, viena pirmųjų Cecilio Rhodeso dar XIX a. pabaigos anglosaksų federalizacijos projekto pakopų. Turime satanistinę valdžią, o tai, kad Europos Sąjunga savo konstitucijoje nepanorėjo paminėti krikščionybės, – tik įrodymas. Esu šios tvarkos priešas, atvirai jos nekenčiu, nes priklausau „kenksmingai krikščionių sektai“, todėl mielai stočiau į ginkluotą kovą prieš ją kartu su musulmonais, lygiai kaip būčiau stojęs į antisovietinę ginkluotą kovą 1945 m. Gana tiksliai tai išreiškė palestiniečių islamistas Abu Muhammadas al-Makdisi garsia Išsižadėjimo formule, kurios pabaigoje yra iš Korano pacituoti Abraomo palydos žodžiai tėvynainiams:

Mes išsižadame jūsų ir viso, ką jūs garbinate išskyrus DVą. Mes išsižadame jūsų smirdančių įstatymų, dekretų, konstitucijų ir principų, išsižadame jūsų supuvusių vyriausybių, teismų, herbų ir vėliavų. Mes atmetame jus: *Prasidėjo tarp mūsų ir jūsų priešiškusis ir neapykanta, kol įtikėsite Vienatinį DVą (Koranas 60 : 4).*

Antrasis fundamentalistas

Na ką gi, iš eilės... Pradėsiu nuo to, kad prieštarauji pats sau teigdamas, jog idealiausia teokratija – kai karaliai skiria popiežius. Nes čia pat smerki *simoniją*, klero feodalizaciją, kai buvo pardavinėjami dvasininkų titulai bei pareigybės, t. y. už pinigus ar dėl kitos pasaulietinės jėgos buvo galima tapti vyskupu ar galbūt net popiežiumi. Ir iš viso – kaip suprasti: karalius skiria popiežių, popiežius išventina karalių, taigi karalius pats save išventina? Toliau dar gražiau – argi *pasaulietinės valdžios nukirtimas nuo klerikalinės* yra blogai? Tad stačiatikiškasis variantas, ypač po Nikono reformos, kai popai su vyskupais virsta caro liokajais, kai batiuškos leipsta iš laimės matydami kaip putinai ir į juos panašūs atgalia ranka žegnojasi? Ir kuo dėtas *Kliuni* dėl pasaulietinio ir religinio principo atskyrimo, jei tai buvo įvykdyta dar IV a. po Kr., kai baigėsi vadinamoji „Konstantino era“? Ir jau visai įdomu – *privalomas celibatas* irgi blogai? Kaip tada su katalikybe? Jūsų žiniai – katalikybė ir celibatas yra sinonimai, ir celibatas katalikybėje niekada nebus panaikintas, nes jei taip atsitiktų, neliktų ir katalikybės...

...Nežinau, kaip iš viso šito raizgalo išsipainioti. Bijau, kad galime nuklysti į šalutines temas ir pamesti kelią dėl takelio.

Pirmasis f.

Pasaulietinės valdžios atskyrimas nuo klerikalinės, tiksliau, religijos atskyrimas nuo valstybės, yra gerai tik prancūzų revoliucijos mitologiniais štampais ugdytiems ateistams. Bet ar sakiau, kad feodalizacija buvo gerai? Būta dar vieno išbandymo, nes be išbandymo nebūna ir gyvenimo. Tačiau parinktas sprendimas pasirodė pražūtingas. Be abejo, ir dėl pasauliečių kaltės, kurie „darniai“ ėmė ardyti teokratiškai valdytą Viešpaties Kūną ir kelti karus tarp brolių dėl žemių ir turtų. Koks galėjo būti alternatyvus sprendimas, neišsivaizduoju, nes vienintelė alternatyva – perduoti popiežiui dar ir imperatoriaus funkcijas –būtų vedusi į pilietinį karą. Teokratija tikrai pasirodė per sunki paviršutiniams krikščionims, ką jau kalbėti apie tokį jos variantą, kada DVo Valdžią realizuotų Vyriausiasis Kunigas, kaip kad yra dabartiniame Vatikane. Net pats Mošė (Mozė) nebuvo vy-

riausiasis kunigas, tik pranašas, valdęs tautą pagal jam apreikštą Įstatymą. Taigi nors, kaip ir pabrėžta Pirmojoje Samuelio Knygoje (10 : 19), karalių išrinkimas buvo negeras dalykas, istorijoje kunigai betarpiškai niekad neadministruodavo visų gyvenimo sričių. Nebent tai bus galima padaryti ateities teokratijoje, perdavus visą valdžią Popiežiui.

Jei pasaulietinis ir religinis principai ir buvo atskirti pasibaigus Konstantino erai (o iki tol, ko gero, buvo ne teokratija, bet „pliuralizmas“ esant pasaulietinei valdžiai), tai nereiškia, kad jie nebuvo vėl sujungti Karolio Didžiojo Imperijoje-Bažnyčioje. Pasaulietinės valdžios nukirtimas nuo klerikalinės faktiškai reiškė dviejų ne-DVo valdžių atkūrimą: pagoniškos po krikščionybės iškaba ir klerikalinės, kurios iš karto ėmė grumtis tarp savęs dėl dominavimo. Anksčiau pasaulietinė valdžia kaip tokia neegzistavo, nes tai buvo ta pati sakralizuota DViška valdžia.

Antrasis f.

Neegzistavo? Čia dar naujiena, kaipgi?

Pirmasis f.

Na jei taip nori, išoriškai egzistavo, buvo pareigybių. Bet pareigybių būta ir pirminiame kalifate. Tik jos pačios nevaldo, valdo DVas, vadinasi, valdžia DViška, ne pasaulietinė! Nikono reforma čia niekuo dėta. Tai ne teokratijos atstatymas, bet klerokratijos panaikinimas užmaskuotos stabmeldiškos valdžios labui. Todėl natūraliai turime malonės netekusią, žudynes vardan „nedalomos šventosios Rusijos“ laiminančią cerkvę. Jos dievas yra valstybė, Rusija, kas tik norite, tik ne Išganytojas.

Užtat visame Vakarų pasaulyje įgyvendintas Bažnyčios atskyrimas nuo valstybės, kaip sakytą, yra grįžimas į pagonybės laikus, kai DVo Žodis skelbiamas privačiu reikalu, pajungtu ateistinio ar net satanistinio, koks tik bus (o bus tik oligarchų paperkamas), parlamento įstatymams, t. y. aukai imperatoriui.

Antrasis f.

Nesuprantu...

Pirmasis f.

Ko nesupranti? Kad pas mus tikėjimas neskelbiamas privačiu reikalu? Jei nesupranti, primenu mūsų konstituciją (nenorėdamas palaikyti religinio konstitucijų sustabmeldinimo, sąmoningai rašau iš mažosios raidės):

26 straipsnis

Minties, tikėjimo ir sąžinės laisvė yra nevaržoma.

Kiekvienas žmogus turi teisę laisvai pasirinkti bet kurią religiją arba tikėjimą ir vienas ar su kitais, privačiai ar viešai ją išpažinti, atlikinėti religines apeigas, praktikuoti tikėjimą ir mokyti jo.

Niekas negali kito asmens versti nei būti verčiamas pasirinkti ar išpažinti kurią nors religiją arba tikėjimą.

Žmogaus laisvė išpažinti ir skleisti religiją arba tikėjimą negali būti apribota kitaip, kaip tik įstatymu ir tik tada, kai būtina garantuoti visuomenės saugumą, viešąją tvarką, žmonių sveikatą ir dorovę, taip pat kitas asmens pagrindines teises ir laisves.

Tėvai ir globėjai nevaržomi rūpinasi vaikų ir globotinių religiniu ir doroviniu auklėjimu pagal savo įsitikinimus.

27 straipsnis

Žmogaus įsitikinimais, praktikuojama religija ar tikėjimu negali būti pateisinamas nusikaltimas ar įstatymų nevykdymas.

27-asis straipsnis aiškiai sako, kad laisvai pasirinkta religija yra žemiau įstatymų, kuriuos priima mūsų atstovai Seime. O tie atstovai, kaip žinia, turi teisę išpažinti ateizmą ir satanizmą pagal 26-ąjį straipsnį. Ne paslaptis, kad didelę visuomenės dalį sudaro ateistai. Pavyzdys iš Europos Sąjungos, kurios tikrovė jei ne visai, tai ryt turi būti mūsų kasdienybė: tarkim, esu vaikų namų direktorius. Pas mane ateina sodomitų pora, kurie pagal įstatymą yra sutuoktiniai. Jie pagal įstatymą nori įsūnyti mano auklėtinį. Aš juos išvarau lauk pagal savo tikėjimą. Rezultatas: mane išvaro iš darbo ir dar sodina į teisiamųjų suolą už įžeidimą sodomitų, kuriuos DVo Įstatymas yra prakeikęs.

Štai ką reiškia „privatus reikalas“: „teisę laisvai pasirinkti bet kurią religiją arba tikėjimą ir vienas ar su kitais, privačiai ar viešai ją išpažinti.“ Išpažinti su kitais viešai nepaneigia privatumo, nes kiti – mano bendraminčiai, kuriems

įstatymas pagal konstituciją irgi turi būti aukščiau už DVo Įstatymą. Didžiojoje Britanijoje už viešą DVo prakeikimo sodomitams (Kun 20 : 13) skaitymą gatvėje sodina į kalėjimą. Apie privatumą dabar daug ir beprasmiškai diskutuojama, kai šaukštai popiet. Taigi kuo tai skiriasi nuo aukos paaukojimo romėnų imperatoriui? Pirma paaukok pagal įstatymą, o paskui eik ir melskis savam DVui. Ne, Brangusis, mano konstitucija yra DVo Žodis, jokios kitos aš nepripažįstu ir sutinku už tai sėdėti kalėjime.

Kad visos demokratinės konstitucijos yra vertos šėtono pakištos žmogaus valdžios DVo Valdžios vietoje, matome iš manipuliavimo kad ir tokiu atveju, kaip asmens kontrolė. Jei netiki, kad Tavo pokalbiai mobiliuoju kontroliuojami, tai patikėk bent Europos Parlamento 2006 m. kovo 15 d. direktyva 2006/24/EC dėl visuotinės pokalbių mobiliaisiais, elektroninės korespondencijos, interneto lankomumo, kelionių lėktuvais, banko perlaidų kontrolės visoje Europos Sąjungoje – mūsų *svolačiai* tatau iš karto patvirtino, tik apgailestavo dėl biudžeto išlaidų. Gal nežinai, kad 2001 m. rugsėjo 11 d. tvarkingai susiglaudė ne du, bet trys pastatai, iš kurių į Nr. 7 joks lėktuvas nebuvo įsirežęs? Štai nuo kokio „terorizmo“ mus saugo direktyva 2006/24/EC, priimta sutinkamai su konstitucijos 26-uoju straipsniu „Laisvė /.../ negali būti apribota kitaip, kaip tik įstatymu ir tik tada, kai būtina garantuoti visuomenės saugumą“. Štai ką reiškia „privatus reikalas“ ir „auka imperatoriui“ (Antikristui).

Suprantama, dabar katalikybė yra tokia, kokia yra, ir aš visai nesiūlau jos keisti. Mano uždavinys – paaiškinti baisų rezultatą, prie kurio prieita šiandien. Visi kontrargumentai atsimuša į žiaurią tikrovę: tikėjimo praradimą ir buvusio krikščioniško pasaulio satanėjimą. **Šiomis sąlygomis panaikinti celibatą būtų katastrofiška. Šiandien Katalikų Bažnyčia yra apgulta tvirtovė, kuriai reikia kareivių, bet ne vedusių kunigų.** Tačiau istoriškai taip nebuvo, ir net vyskupai, kaip žinome iš Apaštalų laišku, buvo vedę. Bet nereikia klysti: celibatas atsirado dėl reikalo įveikti simoniją. Be to, po kunigo mirties nelieta šeimos, kuriai reikia namų ir pragyvenimo šaltinio. Bet tai istorija. Žiauri dabartis parodo teokratijos pranašumą, kai ištikimybę DVui išlaiko islamo pasaulis. Net katalikų vyskupai, pvz., Prahos arkivyskupas Vlkaš, pripažįsta dorovinį musulmonų pranašumą. Negi „krikščionių“ pranašumu pavadinsi kiekviename kampe populiarinamas „judeokrikščioniškas vertybes“ – nuo palaidumo iki sodomijos.

Antrasis f.

Perdedi, bet su daug kuo galima sutikti. Tačiau jokių būdų ne su šiuo teiginiu: „Celibatas atsirado tik dėl reikalo įveikti simoniją, nes po kunigo mirties nelieka šeimos, kuriai reikia namų ir pragyvenimo šaltinių?“ Atleisk, bet niekaip nesitikėjau, kad Pats taip materialistiškai primityviai vertinsi tai, kas vadinama celibatu. Turbūt geriau už mane žinai, kad visos senos ir taurios, turinčios galias tradicijas ir amžių patirtį religijos suvokė ir viena ar kita forma išpažino skaistybės, *castitas*, principinę svarbą dvasininkų luomui ir apskritai dvasiniam gyvenimui. Ir nors šis principas katalikybėje nėra įmūrytas dogmos pavidalu, nors viešai yra linkstama tik samprotauti, kuo skiriasi ar nesiskiria *lex continentiae* nuo draudimo vesti, visi, kurie žino, kas yra Katalikų Bažnyčia, visi, kurie iš esmės ir yra ši Bažnyčia – visi patylomis žino, kad celibatas niekada nebus panaikintas, tik garsiai šito nesako...

Pirmasis f.

Viena yra Viešpaties patarimas apskritai nevesti, kas kita – celibatas. Jokio celibato apaštalai nežinojo ir vyskupai buvo vedę, skaityk Šventąjį Raštą. O kad skaistybė yra ir santuokoje, skaityk Katalikų Bažnyčios katekizmą (KBK 2337). Įtarti, neva DVo sukurta šeima yra neskaistus dalykas, nėra katalikiška. Neskaisti yra tik paleistuvių arba sodomitų „santuoka“. Kodėl buvo įvestas celibatas, jau paaiškinau, tai ne vertinimas, bet istorija. Visa kita – vėlesni pagrindimai *post factum*. Bet vėlgi: iš kur ėmei, neva aš raginu jį panaikinti? Priešingai, Antikristo laikais – gink DVe! Daugelis rusų stačiatikių kunigų pardavė sielą dėl savo šeimų išlikimo.

Antrasis f.

Nesakiau, kad ragini panaikinti, bet užkabinai paviršutiniškai – apie celibatą reikia kalbėti arba iš esmės, arba neliesti, nes šitame lediniame žodyje yra įšaldyta paslaptis. Juk Pats man ką tik rašei: ...*(krikščionybės) raidoje svarbiausias momentas yra dorovinis: mokėjimas suvokti savo asmeninę auką kaip su DVu susijusią užduotį*. Tokia auka ir yra celibatas. Dėl šeimos – pritariu, teisingai ir vykusiai papildai.

Bet grįžkime prie karalių ir popiežių. Mano supratimu, Paties samprotavimuose esama painiavos. Pabandykime pasiaiškinti. Sakai: ... *Popiežius gauna popiežystę iš karaliaus! Mano galva, tai ir yra idealiausia teokratija.*

Kaip tai suprasti? Karalius aukščiau už popiežių? Pasaulietinė valdžia aukščiau už Bažnyčią? Kur dingo teokratinis, Dievo valdžios principas? Tačiau nepameskime šaltos galvos. Išsiaiškinkime, kas gi yra karalius?

Dabar jo plokščias atitikmuo tarsi būtų prezidentas, pirmasis asmuo, dėl politinių ir kitokių galių užnugario, taip pat savo asmeninių kvalifikacijų (bet nebūtinai) tapęs vadovu. Bet ne valdovu.

Kuo gi skiriasi valdovas nuo vadovo? Stebuklingoji mūsų kalba ir čia mums gelbsti – valdovas yra tas, kuris geba vesti, kuris žino kur eiti, bet ne daugiau. Ogi *va(l)dovas* ne tik žino, kur vesti, bet ir žino kai ką daugiau, nes yra individualybė, ne toks kaip kiti – yra „L“, kuri mūsų kalboje yra išskirtinumo, individualybės raidė-žymuo (*y-l-a, uo-la, o-l-a*; vaikiškame pasaulyje „lėlė“). Valdovai buvo gotų ir kitų barbarų rikiai, mūsų istorijoje – visi tie ikimindauginiai, gentiniai kunigaikščiai. O Mindaugas yra daugiau nei valdovas – jis yra Karalius, ir ne vien dėl to, kad pamotė Lietuvos istorija pamėtėjo jam šį titulą ir vėliau tarsi užmiršo. Mindaugė yra kažkas išties karališka, sunkiai nusakoma. Visi aplink jį trynėsi treniotos, visi tie kunigaikščiai ir kunigaikštukai iš pirmo žvilgsnio daro tą patį, ką ir jis; tiksliau, iš pradžių ir jis daro tą patį ką ir jie – iš paskutiniųjų, nevaržydami savęs priemonėmis, kovoja dėl valdžios. Tačiau jame yra kažkas, kas jį išskiria. Tai greičiau nujaučiamas nei istoriškai paliudytas mastelis. **Mastas ir Mostas**, asmenybės erdvė ir atitinkamai veiksmo diapazonas. Ir šitai jam suteikia ne kas kita kaip Dievo patepimas, *sacrum* palytėjimas. **Viduramžių karaliai yra Dievo pateptieji, palytėtieji...**

Vadovas – valdovas – KARALIUS. Japonijos imperatoriai yra Dievo giminaičiai, panašiai kaip karaliai yra Kristaus įsūniai. Kristus yra Karalius, genialiausia lietuviška skulptūra yra Liongino Šepkos „Kristus Karalius“ – nors Jo ūgis ten tik kokie trys metrai, bet Jis yra monumentalesnis, taigi didesnis ir už stovintį ant Corcovado kalvos, ir už naująjį lenkiškąjį. Sakysite, o kaipgi Rūpintojėlis? Taigi kad Rūpintojėlis ir yra pats tikrasis Karalius, nors ir sulinkęs, ir palinkęs po metafizinę erškėčiuotąją žmogiškojo netobulumo

našta – prisiminkime pokalbio pradžios maksimą „...pirmiau melstis, o tik paskui mąstyti ir valdyti“. Ir todėl Vytautui Didžiajam ta pati pamotė-istorija buvo negailestingai teisinga – nepaisant jo didybės, jo eurazinio mastelio, jo genijaus masto ir mosto, jam neteko tapti *sacrum* palytėtu, jis taip ir liko **Rex electus** – išrinktasis, bet ne palytėtasis. Sukūręs imperiją, kuri taip ir liko kunigaikštystė, nors ir Didžioji. Apmaudžiausia, palikęs mums istorinio neužbaigtumo prakeikimą...

Šią temą galima ir pratęsti, bet čia jau prasideda pavojingi mentaliniai rifai – tai Jogailos mįslė, iki šiol neišpėta. Lietuviškųjų sengirių lokys, tapęs krikščioniškos valstybės karaliumi – bet ne gimtosios, Lietuvos, o svetimos. Tapęs svetimų karaliumi, bet netapęs savu, svetimas ir tarp savų. Meldėsis, kaip ir privalu karaliui, per lietuviškosios istorijos armagedoną – Žalgirio mūšį, už tai savųjų pajuoktas. Milžiniškos prigimtinės galios – „gailas“ reiškia „ypatingai stiprus“ – išpaudęs šį savo vardo sandą kaip esminį visai eilei tiesioginių ar netiesioginių palikuonių, visiems tiems švitrigailoms, karigailoms, skirgailoms. Kada nors, kai ateis laikas, bus atpažintas kaip pirmas tikras krikščionis lietuvis, patekęs į istorijos reples tarp atsakomybės už tautos laisvę ir atsakomybės už jos išganyką, krikštą. Gal išties bus rastas tiesos grūdas legendoje apie tai, jog jo protėviai iš Albiono ūkanų atnešė šventąjį Gralį ir paslėpė Bauselawko pilyje, baltiškosios Prūsijos girių tankmėse, o jo provaikaitis Kristupas Kolumbas atrado Europai, o kartu ir Kristaus žodžiui, naują žemyną. Kad ir kaip ten būtų, Jogaila yra pirmas iš lietuvių karalių, kurio **mastas** išsiveržia už Lietuvos sienų, kurio **majestotas** jas praauga – kartu tame slypi ir jo likimo tragika...

Pirmasis f.

Gerbiu kitą nuomonę, bet pirmiau meldžiu teisingai suprasti, ką noriu pasakyti. Nesiginčykime dėl „raidės“ „L“ galios padarant iš vadovo valdovą (*valdovas* yra iteratyvo *valdyti* vedinys, kuris – *veldi*, *veldėti* vedinys, o šis yra -d- išplėsta šaknis *vel-*, plg. galbūt *velmi*, *velėti*, o su kita balsių kaita – lot. *volo* ‘noriu’ ir galbūt *valeo* ‘galiu’; užtat *vadovas*, kaip ir *vadas*, yra *vedu*, *vesti* vedinys – visai kitos plačiai paplitusios indoeuropietiškos šaknies; -ovas čia tūkstantmečiais jaunesnis nei šakninis *l*, ne priešingai!

Antrasis f.

Sutinku, kad ginčytis neverta, nes vienas kalbame apie ratą, o kitas apie Daratą. Tai, ką mes su bičiuliais jau daug metų bandome teigti apie raidžių-garsų prasmę, visai nereikalauja ekskursų į lingvistines džiungles, o apsiriboja natūraliu kalbos jausmu ir sveiku protu. Sutik, yra skirtumas tarp dviejų paprastų žodžių VADA ir VALDA, ir šis skirtumas yra L, kuri yra ne tik raidė-garsas, bet ir prasmė...

Pirmasis f.

Nesutiksiu, nes greta yra ir *badas–baldas*, o priskirti raidei išskirtinumo žymens vaidmenį reiškia ne sveiką protą, bet į mokslą pretenduojantį teiginį... Svarbu kitkas: nors abu esame katalikai, ne visada susišnekame, nes aš esu katalikas „sunitas“, o Pats – „šiitas“. Beje, sužavėtas paskutiniąja taikia pasaulio šalimi, kurioje dar išlieka globalistų nesugriautas normalus praeities gyvenimas, – šiitų Iranu – parašiau senajam ajatolai, universiteto profesoriui Moitabai Musaviui Lariui, kad pasikviestų rašyti knygą apie teokratijos istoriją. Paminėjau ir savo požiūrį į Kliunį. Jokio atsakymo – matyt, išgąsdinau, nes jaučiu, kad Irane ir yra „Kliunį“ – klerokratija! Tiesa, neaišku, kas tie „kunigai“, kai nėra sakramentų. Tikrai kažkokie „tarpininkai tarp DVo ir žmonių“. Mat šiizme jie dirbtinai „pagaminti“ krikščionybės bei magiškos pagonybės pavyzdžiu.

Gerbiamasis, jei nuo imperatoriaus priklauso popiežiaus paskyrimas, teokratija niekur nedingsta, nes imperatorius ir popiežius šioje sistemoje ne valdo, bet pagal savo paskirtį Bažnyčioje įgyvendina DVo Valdžią joje. Ką reiškia Tavo retorinis klausimas *Pasaulietinė valdžia aukščiau už Bažnyčią?* Jis reiškia, kad nesupratai mano žodžių. Teokratinėje santvarkoje nėra jokios pasaulietinės valdžios ne Bažnyčioje, už jos ribų. Už Bažnyčios ribų – tik pagonių pasaulis.

Bažnyčia nėra kunigų organizacija. Išreikšdamas II Vatikano Susirinkimo dvasią Popiežius Jonas Paulius II ne kartą pabrėždavo pasaulietinio gyvenimo, kiekvieno pašaukimo sakrališkumą. Štai, pvz., ką jis sakė Edinburge 1982 m. gegužės 31 d.: *Tik krikščionybė suteikė darbui religinę reikšmę, pripažindama technatinę pažangos dvasinę vertę*. Bažnyčioje tad kiekvienas, kunigas ir

nekunigas (popiežius, imperatorius, kepėjas, karys, kunigas, pirklys, stalius, žemdirbys ir t. t.) vykdo savo specifinę sakralinę funkciją.

Bažnyčia tad yra visų tikinčiųjų, kunigų ir nekunigų, bendruomenė, jungianti šventuosius Žemėje ir šventuosius Danguje. Tai yra Mesijo, Kristaus, Kūnas, o to Kūno Galva – Mesijas ir yra Karalius, kaip visai teisingai ir sakei. Juk tikime, kad Jšūa Mesijas yra DVas. Kada DVas yra Karalius, Valdovas, tada yra ir DVo Valdžia, teokratija. Čia nėra nei imperatoriaus, nei popiežiaus valdžios, bet yra skirtingos funkcijos realizuojant DVo Valdžią. Visos visuomenės hierarchijos nuo viršaus iki apačios perteikia tą pačią DVo Valdžią. Nieko bendra su pokliuninės epochos valdžiomis, klerokratija ir karaliais, jau neminint šiuolaikinių prezidentų!

Pirminėje krikščionių bažnyčioje vyskopus rinko bendruomenė. Karolio Didžiojo Imperijoje-Bažnyčioje visai bendruomenei atstovavo imperatorius. Todėl natūralu, kad jis ir siūlo popiežiaus kandidatūrą. Užtat patį imperatorių karūnuoti gali tik popiežius. Viskas savo vietose, pusiausvyra išlaikyta, nėra atskirtybės tarp kunigų ir pasauliečių. Kiekvienas vykdo savo funkcijas.

Antrasis f.

...Na taip, viskas savo vietose... Galiu priminti, kaip tai atrodė tikrovėje – El Sidas, ispanų epo herojus, atkariavęs iš maurų Valensiją, **paskiria** vyskupu savo bendražygį, itin egzotišką asmenį – Kliuni vienuolį don Žeromė (Jeronimą iš Perigoro), kurio vienintelė preferencija buvo tai, kad mokėjo apsieiti su kalaviju, *espada*, ne blogiau už bet kurį *cavallero*...

Pirmasis f.

Mums čia galbūt pirma reikia pradėti nuo dažnai neteisingai traktuojamo Viešpaties pasakymo: „Atiduokite tad kas ciesoriaus – ciesoriui, o kas DVo – DVui“. Neteisingai šitai traktuojant, mus labai puola musulmonai teigdami, kad VISKAS yra DVo, taip pat ir ciesorius.

Nepamirškime, kad anas ciesorius nebuvo joks Karolis Didysis, bet pagonis, neturėjęs nieko bendra su DVu ir Jo valdžia.

Antrasis f.

O kaip su vėlyvosios Romos ciesorių susidievinimu, reikalavimu juos laikyti dievais? Be to, kaip su cezaropapizmu, beatodairišku pasaulietinės valdžios siekiu, vienu Bažnyčios klystkelių, galutinai pražudžiusiu krikščionių vienybę? Iki šiol nejaukiai jaučiuosi Šv. Petro bazilikoje Romoje, šitame architektūriniame, estetizuotame pašlovinime Bažnyčiai-Imperijai, Bažnyčiai – pasaulietinei galybei, pamiršusiai, kad šv. Petras įsakė statyti ant uolos, o ne ant smėlio. O tos spirališkai susisukusios kolonos – kaip neatlaikiusios įrašų, kaip būsimos katastrofos nuojauta... Ar nėra taip, kad Paties teigiamo nuopuolio, ištikusio Bažnyčią po Kliuni reformos (vėlgi Pats lyg ir pripažįsti kai kuriuos reformos nuopelnus), priežastis yra Bažnyčios pasidavimas pagundai įgyti kuo didesnę pasaulietinę galią. Šito pasekmė – dermės tarp karaliaus ir popiežiaus, tarp *sacrum* ir laicistinių pagundų suardymas, o tai galų gale atvedė į moralinę insultą – cezaropapizmą ir protestą prieš jį – Martyno Liuterio prie bažnyčios durų prikaltas tezes.

Pirmasis f.

Cezaropapizmas ir yra protestantų terminas. Jeigu jam pritarčiau, tai tik klerokratijos, bet ne teokratijos prasme. Tačiau mudu tikrai galime rasti bendrą kalbą, tik nereikia kalbėti apie „pagundas“. Kokios dar pagundos, kai po Kliuni teokratija sunaikinta? Bažnyčia nėra kunigų organizacija. „Pagunda“ popiežiui paimti visą valdžią į savo rankas buvo logiška, nes tik arba senesnioji teokratinė konstrukcija turėjo būti grąžinta, arba popiežius turėjo vėl suvienyti visus krikščionis į vieną, dabar jau savo administruojamą valstybę (išplėstąją dabartinę Vatikaną). Bet anomis sąlygomis, kai jaunos krikščionių valstybės praktiškai atsimetė nuo krikščionybės ir ėmė kariauti viena su kita dėl žemių ir turtų, tai buvo nerealu. Todėl „pagunda“ natūraliai pavirto popiežių ir imperatorių kova dėl valdžios. Nematau čia nei teokratijos, nei krikščionybės! O Kliuni, kaip sakyta, buvo sąjūdis (ne reforma), kuris parengė krikščionims priebėgą nuo to siaubo – vienuolynus. Tik dėl jų iki šiol dar ir išliko krikščionybė Žemėje. O dėl

reformų, kurios ir buvo Kliuni sąjūdžio rezultatas, aš absoliučiai nieko teigiama jose, deja, nematau, todėl ir pripažinti nenorėčiau.

Visai kitas reikalas – pagoniškas ciesorius, šalia kurio „cezaropapizmas“ niekuo dėtas, nes anas neturėjo nieko bendra nei su DVo Valdžia, nei su DVu apskritai. Tad kaip Viešpats galėjo raginti atiduoti tokiam ciesoriui tarnystę? Kitas reikalas – Karolis Didysis. Bet Karolis Didysis pats pavedė savo valdžią DVui. Taigi valdžia tik DVo ir yra Viena, nesuskaldyta.

Fariziejai tad norėjo Jšūa prazudyti savo klausimu dėl leistinumą mokėti pagoniui ciesoriui mokesčius. Jei būtų atsakęs „Galima!“, nuo Jo būtų nusigręžęs pagonis niekinantys tikintieji, o jei „Negalima!“, Jį būtų įskundę okupantams, ir tie būtų Jį nubaudę mirtimi už ciesoriaus valdžios paniekinimą. Be mandagių užuolankų tariant, Viešpats atsakė maždaug tokia prasme: „Paduokite man tą pagonišką šlykštinę (monetą)! Iš kur jūs ją gavote?“ – „Iš ciesoriaus“ – „Na tad ir išmeskite jam ją atgal velniop ir garbinkite tik DVą!“ Štai ir viskas. Jokio įsakymo tarnauti DVui ir dar kažkokiam ponui čia nėra nė kvapo, juo labiau – įsakymas tarnauti pagonių valdžiai visiškai neįmanomas.

Gal sakysi, kad *nėra valdžios, kuri nebūtų iš DVo*? Taip, nes ir šėtono valdžia yra iš DVo, nes tai DVo siųstoji bausmė. Bausmę turime priimti, bet tai nereiškia, kad negalime jos įvykdyti aukodami DVui savo gyvybes.

Nėra kalbos, žlugus teokratijai, toks dvilypis „ciesoriaus–DVo“ aiškinimas buvo labai reikalingas pseudokrikščioniškiems valdininkams. Bizantijoje jis buvo labai išplėtotas. Tiesa, Vakaruose, net iki Kliuni, egzistavo „dviejų valdžių“ sąvoka. Bet iš tikrųjų iki Kliuni tebuvo tik skirtingų sričių administratoriai, realizuojantys tą pačią DVo Valdžią. Tai buvo labai panašu į musulmonų kalifatą, tik pastarajame nebuvo sakramentų suvokimo ir poreikio, todėl nebuvo kunigų, tad klero su popiežiumi natūraliai nereikėjo. Kalifas ir visa žemesnioji valdymo hierarchija išreiškia ne savo, bet DVo Valdžią pagal nekintamą neliečiamą šariatą. Bent taip buvo pirmųjų kalifų teisuolių laikais. Kai 634 m. buvo išrinktas antrasis kalifas Omaras, jis sakė jį išrinkusiems: „Taisykite mane valdant, jei aš suklysiu!“ Tada vienas bendražygių tarė: „Mes pataisysime tave savo kalavijais!“ Suprantama, neturėdami kunigų, jie neturėjo ir patepimo karaliavimui, tačiau teokratijos esmė išreikšta gana įtaigiai.

Antrasis f.

Su savo požiūriu į Kliuni Pats nugąsdinai ne tik iranietį profesorių, bet ir mane, tiksliau – „užvedei“... Vis dėlto šis klausimas yra esminis, jį verta išsiaiškinti iki galo, kitaip disputas vis klimps, nes Paties samprata apie tai, kas yra pasaulietiška ir teokratiška, kuo skiriasi laicizmas nuo klerikalizmo, man išties yra nesuprantama ir turbūt ne tik man... **Neišsiaiškinus šito krikščioniškame kontekste, per anksti nagrinėti islamą.**

Man raktas į supratimą, kas yra Europa ir kas ją pagimdė, yra Kliuni fenomenas. Yra atsakas į klausimą, kodėl šis kontinentas, šis ne per didžiausias žemės gabalas, ilgus amžius buvęs šešėlyje, kai kitur kūrėsi didingos civilizacijos – kodėl Europa arba tai, ką Toynbee vadina *Western Christen Dom*, išniro iš istorijos ūkų, pralenkė kitas civilizacijas, kitas žmonių, tautų ir idėjų aglomeracijas, išplėtė savo įtakas visam pasauliui ir išsiveržė į priekį su visomis iš to kylančiomis pasekmėmis – tiek teigiamomis, tiek neigiamomis. Teko per *YouTube* matyti vaizdo įrašą, kur per penkias minutes gali peržvelgti, kaip bėgant amžiams keitėsi Europos tautų ir valstybių sienos. Iš įrašo matome, kaip staiga vienoje kurioje nors vietoje maža valstybėlė, mažas nežymus tautų ir kultūrų margumyno fragmentas staiga išsipučia, išsiplečia, užliedamas, nudažydamas savo spalva gretimas sritis... o paskui dažnai vėl subliūkšta, grįždamas į pirmąją būklę ar suvis išnykdamas.

Žinoma, atsakymų gali būti įvairių, bet man esminis klausimas – kas yra ta jėga, kuri paprastą žmogiškąją masę paverčia energijos kamuoliu, energetine bomba arba, geresnis įvaizdis – užtvanka. ***Kaip, koku būdu, kada ir kur Europa sukaupė, užtvėnkė savyje tą gamtos duotą energijos kvantą neišeikvodama jo amžinam, bet energetiškai beviltiškam ir ontologiškai beprasmiškam gamtiniam ciklui pakartoti. Ta sukaupioji energija virto, transmutavosi į dvasinę – pirmiausia dvasinę jėgą, kuriai veikiant, gimė ši supercivilizacija, vienintelė iš visų ankstesniųjų sugebėjusi įveikti geografinį determinizmą, išsiplėsti į kitus žemynus ir netgi įveikti žemės ribas.***

KAS TA JĖGA, KOKS JOS VARDAS IR KUR TAI ĮVYKO?

Mano atsakymas sau pačiam būtų – raktas į esmę yra KLIUNI. Jeigu reikėtų vienu žodžiu apibūdinti šį raktą, tas žodis būtų *askezė*. Askezė ir buvo

ta užtvanka, kuri sukaupė prigimtinę, Dievo žmogui duotą energiją, kurią katalikybė sugebėjo sublimuoti į dvasinę ir intelektualinę jėgą. Tai ir buvo lemiantis virsmas Europos istorijoje, ir ne tik Europos. Tada ir buvo sukurta ta ideali valdymo forma, kurią Pats su tokiu įkarščiu garbini ir kurią popiežius Pijus VI vadino *praestantioris monarchici*. Siūlau štai ką – kadangi mus riboja žanras, taip pat laiko ir energijos resursai – vietoj ilgų ir turbūt tik mums patiems vertingai atrodančių išvedžiojimų susapnuoti savo vaizduotėje tokį savotišką videoklipą, kuris galėtų vadintis „Viena naktis Kliuni abatijoje“.

Bet pradžiai šiek tiek skaitytojui būtinų žinių:

Kliunì (Cluny) abatija benediktinų pastangomis buvo įkurta Burgundijoje (Prancūzijoje) X a. pradžioje. Iš pradžių jungusi apie trisdešimt vienuolynų, vėliau išsiplėtė ir greitai peržengė Prancūzijos ribas ir jungė, kaip manoma, beveik 2000 vienuolijų visoje Europoje, šiaurėje siekdama net Lenkiją (vėlesniais laikais ir Lietuvą – apie 1400 m. buvo įkurta Senujų Trakų abatija). Pagrindinis nuopelnas – vadinamoji Kliuni reforma, kurios svarbiausias tikslas – moralinis atsinaujinimas, pagrindinės nuostatos – neturtas, pakeltas į vertybės rangą („neturtingas žemės gėrybių, bet turtingas skurdu“), griežtas celibatas, maldos svarba, liturginė drausmė, kova su simonija, nepriklausomybė ne tik nuo feodalinės valdžios, bet ir nuo vietinių dvasininkų, tiesioginė priklausomybė popiežiui. Ši reforma sustiprino ir atgaivino krikščionybę, buvo pagrindas vėlesnei grigališkajai reformai.

Kliuni abatija sunyko po Prancūzų revoliucijos, tačiau jos dvasinis paveldas, ačiū Dievui, tebegyvas.

Tad nukeliaukime vaizduotėje į anuos gūdžius laikus:

...naktis, vėjo šuorai, lietus plaka vienišą keleivį, pasiklydusį girioje, kuria kadais buvo apaugusios Burgundijos kalvos. Kai jau atrodo, jog tankmės ir girios dvasios nepaleis pasiklydėlio iš savo šiurpinančių gniauztų, mėnulio atspindžiuose, prasiveržusiuose pro debesų draiskanas, išnyra neaiškus regėjimas – kas tai, griuvėsiai ar mūrai?.. Keleivio maldos ir dejonės išklausytos – tai ne griuvėsiai, tai vienuolyno mūrai...

...ilgai dar reikia laukti prie vartų, kol jie atsiveria prašalaičiui. Bet jau peržengus jų slenkstį, kiek apšilus, pasijunti visai kitame pasaulyje. Viesulai ir

negandos liko anapus, aname neramiame girių, žvėrių ir pasimetusių klajūnų pasaulyje, o čia tyro tylą, ramybę ir saugos jausmas, kurio klajūnas jau seniai nebuvo patyręs. Pamaitintas, apsibuves jam skirtoje celėje, jis gūžiasi į apdžiūvusį apsiaustą ir iš lėto grimsta į palaimingą sapno rojų... bet štai kažkur giliai ir dusliai, lyg iš po gelmių, pasigirsta garsai, giesmės garsai. Keleivis nebesupranta, sapnuojasi jam ar ne, giesmė liūliuoja jį kaip motinos lopšy vaikystėje... Skliautuotame koridoriuje girdisi žingsniai, daug žingsnių. Tai vienuoliai renkasi vidurnakčio maldai.

O štai tokia buvo vienuolyno regula: **po vidurnakčio, apie pirmą valandą – naktinės Mišios; 2.30 – vėl gulama; 4.00 – rytinės mišios; 4.30 – vėl gulama; 5.45–6.00 keliamasi, prausiamasi; 6.00 – individuali malda; 6.30 – kapitula (viešas susirinkimas – meldžiamasi, skaitomas Šventasis Raštas su abato ar prioro komentarais, aptariami reikalai, drausmės dalykai – nusižengėliai įvardijami, šie atgailauja); 7.30 – rytinės Mišios; 8.15–9.00 – meldžiamasi individualiai; 9.00–10.30 – vėl Mišios; paskui darbas, valgis (apie 12 val.), poilsis (viena valanda), vėl darbas, vakarinės Mišios, 17.30–17.50 lengva vakarienė (išskyrus pasninko metą); 18.45 – miegas.**

...Ir taip kasdien, metų metus, nė minutės tuščio laiko. Ypač yra vertinamos rytinės valandos, vėsios ir tylios, kai, anot šv. Bernardo, „malda yra skaisti ir laisva, o dvasia šviesi, pasauliui skendint taikoje ir romoje“; taip pat yra vertinamas laikas, akimirka prieš pat saulėlydį, „mėlynoji sekundė“.

Ypač yra svarbi malda tuo laiku, kuriuo paprastai žmonės nesimeldžia. Tūkstančiai vyrų – sveikų, jaunų – paskirdavo visą savo gyvenimą ir būti, kad malda apsauginiu gaubtu, savo aura apgaubtų Žemės rutulį. Kaip tai buvo tikra ir gyva, pasakoja štai toks įvykis – naktis, audra, skęsta laivas, kažkur toli vandenyne, toli nuo gimtojo kranto... Jūreiviai, ypač jaunesnieji, apimti mirties siaubo, bet kapitonas juos ragina – vyrai, laikykimės, kaip nors laikykimės, greit vidurnaktis, svarbu išsilaikyti iki pirmos valandos, tada vienuoliai kelsis melstis, nedaug jau liko...

Taigi malda. Vienas viduramžių vienuolynų istorijos tyrinėtojas yra pasakęs, kad viską, kas prirašyta apie vienuolijas ir vienuolius, visus tuos foliantus galima nusakyti dviem žodžiais: „Jie meldėsi...“

Pirmasis f.

Spaudžiu dešinę ir visiškai pritariu tam, ką čia pasakei apie Kliuni sąjūdžio (ne reformų!) atsinaujinimo tikslus ir kilnumą. Argi aš tai neigiau? Tai buvo doras ir laiku gimęs sąjūdis. Aš ne apie tai kalbu, bet apie galutinį rezultatą, kuris pasirodė priešingas. Nekaltinu Popiežiaus Grigaliaus VII dėl jo reformos – ji sekė logiškai iš Kliuni. Bet, deja deja! – kartu su simonija buvo išmesta teokratija. Ir čia Tu manęs nenuginčijai, nes klerokratija ir teokratija nėra tas pats.

Į Tavo klausimą *kaip, koku būdu, kada ir kur Europa sukaupė, užtvėnkė savyje tą gamtos duotą energijos kvantą, neišeikvodama jo amžinam, bet energetiškai beviltiškam ir ontologiškai beprasmiškam gamtiniam ciklui pakartoti*, atsakysiu: Apreiškimo įskiepijimu į romėnišką civilizaciją! Šis įskiepijimas prasidėjo dar pagonybės laikais, ėjo iš Elefantinos žydų kolonijos, iš kurios, ko gero, kilo ir Horacijaus protėviai, bet paskui susprogo galingu krikščionybės sprogimu, kuris tarsi sugriovė visą imperiją, bet netrukus ją atgaivino Bažnyčios pavidalu. Jei tikime Abraomo DVą, kleras yra aukai / sakramentams paskirti kunigai, visi kiti žmonės yra gyvenimo sakralizacijai pašaukti pasauliečiai, kurie kartu su kunigais sudaro DVo Tautą – Bažnyčią. Tad Europos fenomeno jėga, apie kurią rašai, yra DVo Jėga. Štai kodėl krikščioniškoji Europa taip ilgai laikėsi net ir po Grigaliaus VII reformos, bet miršta tik šiandien.

Be to, Europa – ne tik Vakarai, bet ir Bizantija, o bizantinės krikščionybės askezė siekia seniausius laikus ir net prašoka katalikišką (stovėjimas ant stulpų, gyvenimas pavieniui olose ir pan.). Griežtos vienuolių regulos – labai gerai, bet jau minėjau savo požiūrį, kad po Kliuni praktinė krikščionybė išstumta į vienuolynus (pirminėje Bažnyčioje gyvavusį turto bendrumą ėmė prievarta gaivinti tik... komunistai). Kita vertus, kiekvieno musulmono sunito „regula“ – penkis kartus per parą atlikti individualią liturgiją DVui – *namāzq...* – Jėga?

Antrasis f.

Turbūt atėjo laikas kai ką apibendrinti. Sutarėme, kad ikikristinis pasaulis, save įvaręs į „akis už akį“ spąstus, buvo Dievo pagalba, Jo Sūnaus absoliučiai nekalta auka, išgelbėtas, ir, nors ir sunkiai, kapstėsi iš duobės – Kliuni!

Pirmasis f.

Dovanok, ir vėl „akis už akį“. Tai nėra spąstai, nepiktžodžiauk, bet DVo žodis (Iš 21 : 23–27)! Bet jis galėjo būti įgyvendintas pirmiausia tik išrinktojoje DVo Tautoje, nes ir pats geriausias romėnų *rex talionis* buvo pagoniškas, skirtas savo piliečiams, ne barbarams, kuriems tas teisingumo principas nebuvo taikomas. Deja, net ir judėjai netaikė jo sau bendraudami su pagonimis, nes nelaikė jų savo artimais. Kaip tik čia ir ateina pas juos Viešpats ir siūlo tiems, kurie nori būti tobuli Jo sekėjai, alternatyvą dėl kito skruosto kartu su palyginiu apie gerąjį artimą–neartimą samarietį. Nesipainiokime! Ne tik neva „tamsūs“ talibai, bet ir kultūringasis Iranas nuosekliai įgyvendina „akies už akį“ principą. Kita vertus, ar istoriškai (ypač naujesniais laikais) „krikščionių“ įstatymai paisė „kitą skruostą“? Juk net islamas įveda į šariatą nuskriausitojo dorybę ir teisę visiškai atleisti skriaudėjui.

Antrasis f.

Taigi „akies už akį“ nepavyks išvengti, ir tai galų gale teisinga – juk TAI yra esmė. Kristus atėjo į šį pasaulį vien tam, kad pasakytų „...atsuk kairį skruostą“. Jeigu Jis ir nieko daugiau nebūtų ištaręs, vis vien Jis būtų DIEVAS ir būtų DIDIS. Dėl šito Jis juk mirė ant kryžiaus absoliučiai nekaltas, visa savo būtim ir siaubinga kančia paliudijo šią maksimą, po kurios pasaulis jau tapo kitoks, jau negalėjo likti toks, koks buvęs, nors gal sieks jos iki laikų pabaigos, ir todėl yra šventvagiška... na galbūt ne šventvagiška, gal kitaip, bet kas šito nesuvokia – nesakau, kad išpildo, nes šitai išpildyt beveik neįmanoma – kas šito nepripažįsta už aukščiausią Tiesą, sustabdžiusią begalinį ir beviltišką blogio siautulį, įniršyje besigrumiančius kūnus, stūgesį pro sukąstus dantis – ak šitaip, tu man – aš tau, tu man – aš tau – štai kaip realybėje atrodo tas iš pirmo žvilgsnio „teisingas“ principas akis už akį, kuris neveda niekur ir kuris iš esmės yra spąstai. Atsisakau samprotauti apie tai, kaip tai buvo suprantama Senajame Įstatyme, kaip Naujajame, kaip Irane ar Talibane... Žinau viena: esu tiek krikščionis, kiek sugebu atsukti tą nelaimingą kairiąją veido pusę... Deja, labai pasigirti nėra kuo...

Pirmasis f.

O kaip kitaip, antraip nebūsi krikščionis! Teisingai, vėl spaudžiu dešinę...

Antrasis f.

Tad siūlau taiką, tai yra grįžti prie abiem rūpimo, ore tvyrančio *kas gi pagrobė mūsų namus, mūsų Europą?* Taigi, vėl Kliuni... Beje, Kliuni aplankiau kaip tikras piligrimas – pėsčiomis. Mat teko savaitę praleisti Taizė, o ten netikėtai paaiškėjo, kad įžymioji Kliuni abatija – tik už dešimties kilometrų, tad su bičiuliu daug nelaukę ir iškeliavom – iš pradžių per vynuogynus, o vėliau apleistu geležinkelio pylimu, triauškindami pakeliui rastus graikinius riešutus ir smaguriaudami gervuogėmis; tačiau, mūsų nuostabai, atvykę į miestelį, abatijos niekur neradome!!! Pasirodo, ji buvo sugriauta per Prancūzijos revoliuciją, o kas liko, išnešiojo po plytą miestelėnai, kaip kokioje „kaliningradskoje oblastiye“ – va tau, ir Apšvietos amžius...

Pirmasis f.

O dėl Kliuni, tai siūlyčiau tokį kompromisą: ne „kapstėsi iš duobės“, bet stengėsi (mano manymu – nesėkmingai) išsikapstyti. Užtat įkūrė tūkstančius vienuolynų, kad paskui būtų kur tikintiesiems pabėgti nuo aplinkinės „krikščionybės“.

Manau, mes privalome ginti (jau nebe vien krikščionišką) monoteistinių abraominį tikėjimą nuo šėtono agresijos. Yra toks vardas – Saifula. Arabiškai jis reiškia „DVo kalavijas: *sajf-u-LLAH*“. Islamas ir yra DVo kalavijas. Viešpaties patarė: „Kišk kalaviją atgal, kur buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus“. Islamistai nėra krikščionys, bet antrąją pusę pasakymo jie kartoja: „išeiname į džihādą kautis ir būti nukauti“. Jei nenori iš karto tapti šventuoju, DVas nedraudžia gintis net ir ginklu, o ginti Tiesą yra privalu. Ginti beginklį skriaudžiamąjį be kalavijo dažniausiai ir neįmanoma. Krikščioniškas džihadas buvo normalus Karolio Didžiojo laikais. Ant Viešpaties ir kankinių kraujo pastatyta Bažnyčia plito žodžiu, o kur reikia – ir kalaviju. Tik kas svarbiausia: tuo kalaviju nebuvo daroma neteisybių! Kruvinai priešinęsi Karoliui Didžiajam

saksai nebuvo pavergti (skirtingai nuo prūsų, jau neminėkim indėnų), jie tapo laisvi krikščionys. Už pagonybę kruvinai kariavę lenkai tapo krikščioniška karalyste. Ką darysi, žmogus nori jėgos argumentų.

Antrasis f.

...*Ant Viešpaties ir kankinių kraujo pastatyta Bažnyčia plito žodžiu, o kur reikia – ir kalaviju. Tik kas svarbiausia: tuo kalaviju nebuvo daroma neteisybių!* Kaip galima atsakyti į tokius teiginius, jei ne paties cituotais Viešpaties žodžiais: „Kišk kalaviją atgal, kur buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus“. Pats įkliuvai į „akies už akių“ spąstus, į „aš tau – tu man“ aklagatvį. Žmogus nori jėgos argumentų... Taip, Senojo Įstatymo žmogus.

Arba kad ir islama. Prisiminkime izmailitus. Turiu omeny šios ideologijos esmę – į blogį atsakyti blogiu, blogį naikinti blogiu. Izmailitų asasinai, žmogžudžiai (nuo *hashashines*, hašišo prisirūkę), kurie buvo siunčiami į miestų gatves, plovė ne tik *kāfirus* (klaidatikius) ir *munāfikus* (veidmainius) vartojant šiuolaikinių modžāhedų išpopuliarintą terminologiją, bet ir niekuo dėtus, jei tokie pasipainiodavo po ranka ir kliudydavo. Izmailizmo pėdsakų galima aptikti ir Al-Kaedos ideologijoje. Izmailizmas yra pasekmė tos islamo pasaulį ištikusios katastrofos, kai po Pirmojo pasaulinio karo buvo sunaikintas kalifatas, tas islamo Vatikanas, ir neliko centralizuojančios ir drausminančios dvasinės institucijos, o kartu ir dvasinio autoriteto, apsaugančio nuo nuklydimų.

Žodžiu, anksčiau ar vėliau teks apsispręsti, kurio Įstatymo adeptas esi, kitaip asmenybei gresia ontologinis plyšys...

Pirmasis f.

Sakau, tokia yra nupuolusio žmogaus prigimtis (prašom, Rom 7 : 15), kad nori jėgos argumentų. „Akį už akių“ paskelbė Tas Pats DVas, Kuris ir patarė tobulumo ieškotojams: „Atsuk kitą skruostą“. Akies už akių principas būdingas ne izmailitams, bet visam islamui, kaip ir visam judaizmui. Bet islama prisimenamas ir „kito skruosto“ patarimas: atleidimas laikomas didele dorybe. Taigi nematau prieštaravimo, nes yra pašauktieji (visa žmonija) ir yra išrinktieji

(krikščionys, kokie turi būti). Karolis Didysis kalaviju plėtė krikščionybę tarp saksų, nes kiti argumentai nepadėjo, bet pasipriešinimas būtų tapęs pavojingas Bažnyčiai. Saksams nebuvo padaryta jokios neteisybės, jie liko laisvi, nepavergti, niekas jų nenaikino norėdamas užgrobti jų žemes ir turtą. O Tu man vėl apie tą išsigimimo epochą, kuri atėjo po Kliuni, žlugus teokratijai! Kur nėra teokratijos, ten valstybė nebus krikščioniška. Apie tai juk kalbėjau. Keli amžiai tokios raidos – ir štai šiandien, susidūrę su neregėta šėtono agresija, turime tik tris išeitis: 1) tylėdami pasiduoti ir amžinai pražūti, 2) taikiai priešintis, kol būsime nužudyti ir tapsime šventais, 3) jungtis į ginkluotą kovą. Pirmuoju keliu eina beveik visi, antruoju – vienetai, trečiuoju – tik islamistai. Tad šiandien mūsų kalavijas (kol kas) yra tik *Saifula*.

Visiškai atmetu Paties bandymą sulyginti tvarką palaikantį kalifatą su Vatikanu. Viena – Vatikanas yra vienintelė krikščioniška teokratinė valstybė, ir aš tuo labai džiaugiuosi. Antra – tai Šventojo Tėvo administravimą katalikų pasaulyje palaikanti institucija, kuri tiesiogiai remiasi kunigų institucija. Sunitai kunigų sakraline prasme neturi (kaip jų nebeturi ir judėjai), nes neturi kunigų paskirties – mistinių DViškų sakramentų. Todėl kalifato teokratija jungia visą bendruomenę lygiai taip, kaip Karolio Didžiojo imperijos teokratija jungė visą Bažnyčią – kunigus ir sakralizuotus pasauliečius.

Esant šariatui, tai teokratijai visai nereikalinga jokia centrinė institucija...

Penktasis dialogas: kalifatas ir šariatas

Antrasis fundamentalistas

Netiesa, mirtinai reikalinga.

Pirmasis fundamentalistas

Sakau tai, ką sako patys islamistai, o ne tai, kaip mums atrodo. Be to, neturėdami tos institucijos, jie elgiasi darniai pagal šariatą. Jų centrinė institucija ir yra šariatas. Virtualiai kalifatas (kuris sudaro musulmonišką „Taikos pasaulį“

– *Dār as-salām*) tebeegzistuoja ir šiandien, tik „Neteisiųjų (kafirų) pasauliui“ – *Dār al-kufr*, užgrobus jo dalį, pastaroji automatiškai pasidaro „Karo pasauliu“ – *Dār al-harb*, pvz., Ispanija. Šariatas reikalauja: musulmonai privalo susigrąžinti tai, kas kartą jau buvo musulmoniška. Kvaila svarstyti, ar šis šariato požiūris yra „geras“, ar „blogas“ (prisimindamas ispanų konkistadorų darbelius Amerikoje ir jų pasekmes indėnams visai nesu linkęs piktintis), jį galima panaikinti tik panaikinus autentišką islamą. Tikėkimės, kad Ispanija taps šariato įstatymų valdoma ir be karo (veikia tarp savęs susiję dorovės ir demografijos faktoriai).

Antrasis f.

...Labai jau krikščioniškai skamba – tai ką, aštuonis šimtus metų trukusi Rekonkista – perniek?..

Pirmasis f.

Gerbiamasis, pabusk ir pažvelk pro langą! Matai visas mūsų rekonkistas per gėjų paradą? Man visa, kas po Kliuni – perniek, nes be teokratijos krikščionybė įmanoma tik vienuolynuose ir atsitiktiniuose individuose, tiktai ne valstybėje. Kitaip pas sunitus – dabartinis kalifatas (musulmonų sunitų bendruomenė, *Umma*) puikiai apsieina be administracinio centro, nes Vatikano, o kartu ir Karolio Didžiojo, vaidmenį atlieka šariatas – DVo valdymas.

Antrasis f.

...Ne, neapsieina, tai jiems žūtbutinis klausimas. Tą supranta ne tik islamo teologai, bet ir jų priešai – kodėl buvo pradėtas karas Afganistane? Kad sutrukdytų realų kalifato atstatymą...

Pirmasis f.

Jau Paties teiginys, neva izmailizmas buvusi pasekmė katastrofos, kuri ištiko islamo pasaulį panaikinus kalifatą, yra klaidingas. Kalifatas (Osmanų imperija) buvo panaikintas po Pirmojo pasaulinio karo, o arabų terorizmas

atsirado tik po Antrojo pasaulinio karo ir pirmiausia tik tarp palestiniečių, beje, po žydų Haganos terorizmo kovojant už žydų valstybę Palestinoje. Reikalai Palestinoje yra jau minėto Cecilio Rhodeso planų pasekmė, ne islamo bruožas. Kita vertus, dabartinis šahidizmas, naudojamas kare prieš Vakarų okupantus, neturi nieko bendra nei su senovės hašašinais-asasinais, nei su Irako–Irano karo (1980–1988) iranėčių vaikais šiitais (basidžiais), davusiais pasauliui nuostabų tikėjimo liudijimą, kai susikibę už rankų, kolonomis ir giedodami himnus, jie eidavo ant irakiečių pozicijų, kad nukauti iš kulkosvaidžių iškeliautų į Dangų. Jie buvo beginkliai (nors, žinoma, po jų puldavo jau kareiviai), o dabartiniai sunitų *šahidai* nėra savižudžiai, jie atlieka karo užduotis, kaip tai darė ir japonų kamikadzės. Kaip tik tai ir yra musulmonų tikėjimo jėga, kai jie susiduria su mirties bijančiais NATO kariais, kurie kovoja ne už Tiesą, bet už kriminalinio kapitalo valdžią pasaulyje.

Antrasis f.

Gerbiamasis, Pats įveli dialogą į prieštaringų teiginių voratinklius, priskiri man nebūtus teiginius, o aš priverstas skystai, padrikai ir paviršutiniškai teisintis bei atitaisinėti. Gerbiu Paties džihadišką įkarštį, daug kur jam pritariu ir pats jo nestokuju, o ypač dėl genderastų ir į juos panašių... *SAJF-U-LLĀH* ištis yra Dievo kalavijas, bet Senojo Įstatymo dvasios, tad krikščionio požiūris į islamo kovą su antikristiniu globalizmu yra morališkai ir teologiškai sudėtingas, ką jau kalbėti apie veiksmą...

Dabar dėl tvarkos. Kai kalbama apie civilizacijas, apie žmonijos sukurtas kultūras, jų gimtį, brandą ir mirtį pasiekus civilizacijos fazę, laikausi Spenglerio doktrinos, kad **svetima kultūra yra nepažini**. Tai yra galima domėtis kitomis kultūromis, giliai įnikti į kurias nors jų, gal net paskirti jai visą gyvenimą kaip kokiam Schliemannui, bet ji taip ir liks iki galo tau nepažini. Tai ir yra tikros, archaiškai gelminės kultūros požymis – likti nepažiniai svetimam žvilgsniui. Rusišką posakį *чужая душа – потёмки* „svetima siela yra tamsybės“ galima taikyti ir kultūroms. Niekada mums, europiečiams, nesuprasti, kas yra **dao**, lie-tuvius niekad nesuvoks ir nepatirs kas yra **duende**, lygiai kaip ispanui nepažini

ir nesuprantama liks **romà**, o vainachas niekam negalės išaiškinti, kas yra **jahj**. Taip ir su islamu – turime sutikti, kad niekada nesuvoksime raktinių islamo žodžių bei sąvokų, tad mūsų ginčai varžantis, kas daugiau ar mažiau prisiskaitęs daugiau ar mažiau patikimų tekstų, yra kiek beprasmiški ir gerokai beviltiški.

Pirmasis f.

Man Spengleris nėra JZus, o „Vakarų saulėlydis“ – jokia Biblija. Jei islamo kultūra nepažini, tad eikime pagal tą rusišką posakį toliau: lietuviui – vokiečių kultūra nepažini, suvalkiečiui – žemaičių kultūra, Jonaičiui – Petraičio kultūra, Aldonai – Onos, o vyrui – žmonos. Nepažinu yra tai, kas viršija žmogaus antropologines ribas: neatsiskleidęs žmogui DVas, Amžinybė, Begalybė. Taip, *dao* mums tikrai svetimoka sąvoka, kol nesame panteistai. Bet yra ir krikščioniškasis *Dao*–Kelias: *Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas*. Islamas mums pažinus lygiai taip, kaip ir judaizmas, nes tai tos pačios abraominės versmės upokšnis. Islamo realijos ateina į vaiko sąmonę jau su „Ali Baba“, „Jūrininku Sindbadu“, nuostabiomis genialiojo vokiečio Haufo pasakomis, o paaugęs jis susiduria su *algebra*, *azimutu*, *zenitu*, *admirolu* – bendru islamokrikščionišku paveldu. Islamo pamatai – Vienas DVas, Viena Moralė, gėris, blogis, nuodėmė, bausmė, atleidimas, rojus, pragaras, angelai, velniai – visa tai yra mūsų sąvokos, skirtingai nuo budizmo ar induizmo, kur jų arba nėra arba jos turi visai kitokią reikšmę.

Antrasis f.

Gilinant, norint suvokti genialią Spenglerio maksimą apie nepažinumą, ją skleidžiant reikia kalbėti ne tiek apie formas, kiek apie esmes. Juk už kiekvienos kultūros, jos apraiškų, formų pasaulio tyliai glūdi esmės, jas pagimdžiusios. Kaip tik jos ir yra nepažinios, nes esmės esmė ir esti tai, kad jos yra absoliučiai nepakartojamos ir nepanašios, tad kitos esmės nei tavoji, kurioje atsiradai, pažinti yra kategoriškai neįmanoma. Jei formų pasaulyje, formų žaismėje ir yra įmanomi atsitiktiniai – dažniausiai – sutapimai ar panašybės, tai esmių pasaulyje tai neįmanoma.

Tai liečia kultūros sritį, žmogiškąjį lygmenį. Kitaip yra religijos, Dieviškajame lygmenyje, nes Dievas yra esmių esmė, Dievas yra pati Esmė, „Tas, kuris esu“, *sum qui sum*. Čia komunikacija yra įmanoma.

Pirmasis f.

Islamas yra multikultūrinė religija. Dėstai Spenglerio sekėjų suvokimą, o mano kitoks. Be to, griežtai skiriu tikėjimą ir religiją. Man religija yra vis dėlto institucija, be tikėjimo ji kaip tik būtų kultūros dalis.

Antrasis f.

Dėl kalifato ir ideologinio centro: užuot ieškojęs savų atsakymų į tuos Paties teiginius, kuriuos laikau neteisingais, tiesiog pacituosiu islamo teologus (pajuodinta mano): „**Osmanų valdovas /.../ kažkuo priminė Romos popiežių** ar Romos popiežius priminė jį...“

Pirmasis f.

Teisingai, negi kitaip! Juk popiežius – teokratinės valstybės vadovas, bet visa Katalikų Bažnyčia ir turi būti valstybė, išplėstas Vatikanas, tik to, deja, nėra!

Antrasis f.

Cituojų islamo teologą: „**Poreikis Centro**, esančio aukščiau valstybės, įbūtinančio *Umma*, koncentruojančio jos potencialą, nukreipiančio jos valią, šis poreikis **vis aktualesnis šiandien**. *Umma* nuo gynybos pereina į augimą. O tai yra neįmanoma esant dabartinei padėčiai, kai vyrauja decentralizacija, veikia daugybė autonominių projektų, keletas veikiančių jėgų ir t. t.

Todėl būtinai reikalingas tam tikras centras, kolektyviniai smegenys. Tai – efektyvus civilizacinio proveržio sąlyga.“

Ir kitas autorius:

„Kalifatas turi būti *Ummos* centras, simbolizuoti vienybę ir **struktūrizuoti** ją“ (<http://www.islam.ru/pressclub/analitika/vohakimej/>).

Tad siūlau islamo centralizacijos, kalifato atkūrimo reikalingumo ar nereikalingumo klausimą spręsti patiems musulmonams, nes tai jų vidinė problema, ir apsisistoti ties dviem mano jau siūlytomis temomis – „iraniškąja“ ir „talibaniškąja“ kryptimis. Juk ir islamo *umoje* (bendruomenėje) stiprėja suvokimas, jog vieniems musulmonams atsilaikyti prieš dadžališkąją-antikristinę negandą nepavyks, būtina ieškoti sąjungininkų, „sutarties žmonių“, jų terminais kalbant. Tokiais yra laikomi krikščionys ir alterglobalistai:

„Islamo ir krikščionybės suartėjimo projektas, kuris gresia apimti didesnę pusę žmonijos, gali tapti itin rimtu iššūkiu neoliberalistinei globalizacijai. Problema yra šio projekto praktinė realizacija. Apskritai krikščioniškoji pozicija vertinant šiuolaikinę globalizaciją daugeliu atvejų sutampa su islamiškąja, ypač dėl dorinio nuopuolio, taip pat socialinių ir ekonominių globalizacijos pasekmių. Daugelis islamo teologų pritaria tokiam bendradarbiavimui. Jie remiasi Koranu, kuriame nedviprasmiškai nurodoma, kad krikščionys yra patys artimiausi musulmonų sąjungininkai šiame pasaulyje [Koranas 4:82].“ [<http://www.islam.ru/pressclub/analitika/ramite/>]

Pirmasis f.

Deja, Pats cituoja Abdulą Rinatą Muhametovą, Rusijos valdžios leisto „islamo“ atstovą, kuris interpretuoja pasaulio raidą pagal valdžios nurodymus. Paskaityk idėmiau, rasi ten ir „demokratiją“, ir „žmogaus teises“, ir „terorizmą“ bei kitą *brudą*, kurio ir mes pakankamai girdime per savo televizijas. Pamažyt, kokie niekšai gali postringauti apie islamą, kai Kaukaze rusų sunaikintas ketvirtadalis čečėnų tautos, veikia mirties eskadronai, grobiantys jaunuolius vien už tai, kad viešai laikosi šariato, nešioja barzdas, negeria, nerūko, nepaleistuvauja, lanko penktadienio susirinkimus mečetėse. Daugelis jų „dingsta“ arba yra nužudomi ir paskelbiami nukautais teroristais. Dori jaunuoliai išeina į kalnus pas amyrą Dokų Umarovą, o parsidavėliai, kaip tas Muhametovas, nevaržomai suokia apie tai, koks turi būti islamas. Tikri islamistai vykdo diversijas prieš teritorijoje, t.y. Rusijoje, pradėjusioje karą su nepriklausoma Čėčėnija. Jie niekur nedings, nes ne už kalnų visiškas moralinis ir valstybinis priešas žlugimas. Pavergtos

Kaukazo tautos kariauja už laisvę ilgiau nei tris šimtus metų. Rusų valdžia geidžia paversti islamą tokiu pat mėšlu, koku virto susatanėjusi maskviškė RPC – Rusijos pravoslavų (stačiatikių) cerkvė. Be abejo, tokia pat yra visų globalistų pozicija tiek islamo, tiek bet kurio abraominio tikėjimo atžvilgiu. Todėl man visi rusų valdžios leistų išminčių postringavimai apie kalifatą net neverti skaitymui reikalingo laiko. Jei jie smerkia globalizmą, tai juk lygiai taip (ir kad būtų proga daugiau pakliedėti apie „Trečiąją Romą“) dumia akis savo apiplėštai tautai ir putinų gauja, vykdanči visus globalistų užsakymus iki pat Lecho Kačinskio nužudymo. Kalifato atkūrimo ideologiją šių dienų pasaulyje plėtoja *Hizb at-Tahrir al-Islami*. Iš ten, Meldžiamas, ir cituok, tai bent autentiškas šaltinis. Tokių yra pilnas internetas, tik mokėk anglų kalbą, jei nemoki arabiškai, rusų kalba čia visai nebūtina. Ten rasi ir islamo valstybės koncepciją.

Kalifatas nėra joks centras, joks „Vatikanas“, bet valstybiškai suvienyta bendruomenė, kuri gyvena *dār as-salām*, taikos, sąlygomis. Mūsų dienomis ta valstybė yra virtuali, gyvenanti *dār al-harb*, karo, sąlygomis. Pasaulyje nėra nė vienos ramios sunitų valstybės, gyvenančios pagal šariatą, nes net ir „dviejų šventovių“ Saudija yra diktatūra, flirtuojanti su globalistais ir paminanti šariatą, kuris ten neva valstybinis. Tačiau ten viršenybė priklauso ne DVui, bet karaliui. Štai kodėl sunitai svajoja apie kalifatą ir už jį guldo galvas. Visai kitaip Irane, bet tai per daug toli nueina nuo mūsų diskusijos.

Antrasis f.

Taigi sunitai vis dėlto svajoja apie kalifatą?

Prisipažįstu, bandžiau nutraukti dviejų krikščioniškų islamo entuziastų bergždžią dialogą apie tai, kas geriau islamui, pirma pasitaikiusia po ranka citata, tačiau nepavyko, buvau akimirksniu demaskuotas kaip pasinaudojęs prorusiškais, tad nepatikimais šaltiniais. Todėl teks eiti iki galo, nes išties kalifato klausimas yra vidinis tik teologine prasme, o realiai jis buvo pagrindinė trijų dabarties karų priežastis. Pradėkime kad ir nuo fakto:

1428 m. ramadano mėn. 28 d. (2007 m. lapkričio 25 d.) buvo panaikinta Čėčėnijos Respublika Ičerija (ČRI) ir paskelbtas Kaukazo Emyratas – vieninga

Kaukazo Islamo valstybė. Pirmą kartą ši idėja buvo iškelta jau prieš dešimt metų vadinamajame „Ičkerijos ir Dagestano tautų kongrese“. Ir kas gi šitai paskelbė? Ogi mums abiem gerai žinomas Movladi Udugovas, kurį Pats viename laišku man esi pavadinęs savo „neakivaizdiniu islamo mokytoju“. Taip, tai tas pats Movladi Udugovas, apie kurį generolas Trošinas yra pasakęs, kad jis vienas laimėjo 1994–1996 m. informacinį karą prieš visą Rusijos propagandinę *machi-ną* ir kuris dabar yra labiausiai medžiojamas žmogus po Osamos bin Laden. Teko su juo bendrauti anų laikų Grozne (Džohargaloje), niūrų ir purviną rudenį, po pirmųjų antpuolių – gatvių sankryžose riogsojo pamušti tankai, dar nebuvo išsisklaidęs parako smarsas, o ant medžių šakų kadaravo išsprogdintų kūnų liekanos. Jaunas, beveik vaikėzas, niekuo neišsiskiriančios visiškai nekaringos išvaizdos, jau tada jis buvo dešinioji Džoharo ranka kartu su Zelimchanu Jandarbijevu. Jau tada jis teigė, kad būsimajame kare vis svarbesnis taps religijos faktorius. Dar šeichas Mansūras, carinės Rusijos priešas, siekė sukurti Kaukazo tautų emyratą, vasališkai pavaldų Osmanų kalifatui. Ši kryptis gavo „miuridizmo“ pavadinimą [*beje, miuridai labiau laikėsi Nakšbandi tarikato, taigi buvo arčiau sufizmo (vadinasi, ir šiizmo) nei sunitiškojo salafizmo, kurį Pats, kiek suprantu, favorizuoja...*]. Štai ką Movladi yra pasakęs apie kalifatą, savaip perteikdamas Korano mintis:

„Pranašo Muhamado *hadise* sakoma: po teisingojo kalifato seks paveldimos monarchijos periodas, kurį pakeis tironija ir *fitna* (nesutarimai), o paskui vėl ateis teisingojo kalifato periodas...“

Dar neužtenka? Pasitelkime priešininkus:

Donaldas Ramsfeldas, buvęs JAV gynybos ministras: „Irakas būtų tapęs naujojo islamo kalifato, apimančio visus Artimuosius Rytus, atrama /.../. Tokie jų planai, taip jie pareiškė“.

Tony's Blairas, buvęs D. Britanijos premjeras: „Būtina užkirsti kelią „blogio ideologijai“, kuri siekia sukurti įtakingą Talibano valstybę ir šariato įstatymais valdomą, visus musulmonus vienijantį kalifatą“.

Henry's Kissingeris: „Pagrindinis priešas yra aktyvus islamo fundamentalistų sluoksnis, kuris siekia eliminuoti nuosaikųj islamą išpažįstančias bendruomenes, kaip trukdančias atkurti kalifatą.“

Putinas: „Čečėnai kovoja ne už nepriklausomą Čečėnijos valstybę, jie kariauja už kalifato – nuo jūros iki jūros – sukūrimą. Tai ką, norite, kad mes jiems šitai leistume?“

Pirmasis f.

Matyt, nemoku dėstyti minčių. Sakiau, kad šiuo metu, dabar, kalifatas egzistuoja virtualiai ir kad musulmonams nereikalingas joks islamiškas Vatikanas, nes vienijantį vaidmenį atlieka šariatas. Tačiau ir sukūrus kalifatą, jis bus valdomas ne kalifo, bet šariato, t. y. DVo pagal musulmonų tikėjimą, o kalifas tebus tik administratorius, vykdamas DVo Valdžią. Panašiai yra ir Vatikano teokratijoje. Bet Vatikanas valdo dar Sakramentus, kunigų instituciją, kurios musulmonai, neturėdami Sakramentų, negali turėti pagal apibrėžimą. Užtat kalifatas yra ne centras, bet valstybė, idealiu atveju aprėpianti visą Bendruomenę (*Umma*), visiškai analogiškai Karolio Didžiojo Imperijai-Bažnyčiai. Savaime aišku, kad tai yra visų islamistų tikslas, kur aš tai ginčijau? Tik kartoju: kaip Karolio Didžiojo imperija yra Bažnyčia, bet ne centras, ne Vatikanas, taip ir kalifatas-valstybė yra sumanytas kaip Bendruomenė, joks islamiškasis Vatikanas. O Kaukazo Emyratą (Imaratą) paskelbė Doku Umarovas, modžahedų emyras (karo vadas), ne Movladi Udogovas, kuris yra ideologas.

Antrasis f.

Tai gal užteks. Pats, matyt, daug laiko skiri KAVKAZCENTER, bet, kiek žinau, nesi gyvenęs ar lankęsis jokioje islamo šalyje, o man teko, ir ne kartą, ir šią patirtį vertinu labiau už knyginę. Turi sutikti, kad visame islamo pasaulyje, ne vien jo rusiškoje dalyje, verda ginčai ir nėra vienybės, o viena svarbiausių nesantarvės priežasčių yra Kalifato klausimas. Tačiau prisipažinkime – tiek Pats, tiek aš nesame islamo teologai anei žinovai, o tik prisiskaitėliai, ir ne mums išspręsti jų vidaus bėdas. Todėl dar kartą kartoju – SVETIMA KULTŪRA YRA IŠ ESMĖS NEPAŽINI. Gilinantis, norint suvokti šią genialią Spenglerio maksimą, reikia kalbėti ne tiek apie formas, kiek apie esmes. Jos yra nepažinios, nes esmės esmė ir esti tai, kad jos skirtingos ir absoliučiai nepakartojamos bei

nepanašios. Jei formų pasaulyje, formų žaismėje ir yra įmanomi atsitiktiniai – dažniausiai – sutapimai ar panašybės, tai esmių pasaulyje tai neįmanoma. Kalbėti apie kitą kultūrą, ją bent šiek tiek pažinti galima tik lyginant su savąja, ką ir siūlau daryti.

Pirmasis f.

Bet KAVKAZCENTER ir yra M. Udugovo resursas. Kartoju: niekur nesu sakęs, neva sunitams nereikia kalifato. Tvirtinu tai, ką sako M. Udugovas. O dėl kultūrų nepažinumo, mano tikrai kitoks suvokimas, nors, be abejo, jų pažinimas prasideda nuo lyginimo su savąja. Be to, griežtai skiriu tikėjimą ir religiją. Man religija vis dėlto yra institucija, be tikėjimo ji kaip tik būtų kultūros dalis.

Šeštasis dialogas: Sunna ir Šī‘a

Antrasis fundamentalistas

Taigi, siūlau pradėti kalbą apie „iraniškąją“ islamo kryptį, kuri, mano supratimu, yra artimiausia krikščionybei grynai dėl žemiškų priežasčių – dėl savo indoeuropietiško šaknų.

Religijotyroje mažiausiai pažintas yra ankstyvasis, pirmojo tūkstantmečio po Kr. pabaigos laikotarpis, o jis kaip tik ir yra įdomiausias. Jame susiduria ką tik gimusi religija – islamas – su labai jauna, dar neturinčia vyraujančio teologinio vektoriaus krikščionybe.

Osvaldas Spengleris yra apibūdinęs arabiškąją kultūrą kaip amorfinę, tiksliau kaip įgavusią pseudoformą. Tai jis nusako vaizdžiu palyginimu: įsivaizduokime, kad į uolienas prasiskverbęs vanduo ištirpdo kristalinę (t.y. turinčią tvirtą formą, paremtą kristalo gardelės struktūra) padermę. Vėliau iš ugnikalnio išiveržusi lava užpildo šią tuščią ertmę ir sukuria pseudoformas, imituojančias nebesamas kristalines struktūras. Išoriškai turėdama kristalo formą, ši naujai gimusi materija iš esmės yra beformė, amorfiška. Tai simbolizuoja *arabeska*, kurią filosofas parinko arabų kultūros *prafenomenu*, esminiu ženklu.

Arabeska liejasi neturėdama nei pradžios, nei pabaigos, joje pulsuojanti esmė taip ir neišgauna daugiau ar mažiau aiškesnės formos. Taip ir arabų kultūra – griuvus, ištirpus antikos pasauliui, jam anihiliavusis kaip formai, arabų, dykumų klajoklių genčių lava užpildė atsiradusias tuščias ertmes. Taip ir arabų religija – islamas – neišvengė įtakų, o gal išvis buvo įspraustas į jau susiformavusios krikščionybės formas. Jau pati islamo pradžia, takoskyra tarp sunitų ir šiitų daug kuo primena krikščionybės gimimo peripetijas. Prisiminkime epizodą iš Naujojo Testamento, kai du broliai, Jokūbas ir Jonas, motinos padedami, bando užsitikrinti Jėzaus palankumą ir taip paveldėti tėstinumo monopolį. Tai primena analogišką situaciją ankstyvajame islame, kai imamas Ali ir jo aplinka, iš kurios vėliau kilo šiizmas, ginčija teisę į ką tik mirusio pranašo Muhāmado dvasinį paveldą. Kuo rėmėsi vieni ir kiti?

Yra žinoma apie apaštalavimo darbų ir kryptių pasidalijimą tarp Pauliaus ir Jokūbo šalininkų, kuris krikščionybėje įvyko taikiai: *...padavė /.../ dėšines draugystės ženklan, kad mes eitume pas pagonis, o jie – pas žydus* (Gal 2 : 9). Kitaip šis procesas vyko islamo pasaulyje – jame įvyko skilimas, įraša, išlikusi iki šių dienų.

SUNITAI ir ŠIITAI. Po pranašo Muhamado mirties begimstantį islamo pasaulį kurį laiką valdė šalininkai religinės krypties, kuriai vėliau prigijo *sunizmo* pavadinimas. Tačiau, kaip jau rašėme, netrukus (661 m.) kilo sąjūdis, kurio svarbiausias atstovas buvo artimas pranašo giminaitis Ali, teigęs, kad islamo dvasinio ir religinio paveldo tęsėjai turi būti kilę iš artimiausios jo aplinkos.

Pranašo Ali ir jo sekėjų [ši'a Ali – iš čia šiizmas] noras remtis artima giminyste nėra tik primityvus, gentinis motyvas. Šiizmo teologija suformavo dogmą apie dvasinį tėstinumą, paremtą dieviškosios „Muhamado šviesos“ (nuri Muhammadi) emanacija, kuri vaizduojama kaip pirmasis Alaho kūrinys švytinčio taško pavidalu, sukurtas dar iki žmogaus sukūrimo. Pirmasis šiuo „švytinčiu tašku“ buvo apdovanotas Adomas, po jo sekė daugybė palikuonių, šventų žmonių, daugiausia pranašų. Juo buvo apdovanotas ir Muhamado senelis, o paskui išsiskyrė dvi linijos – viena teko Muhamado tėvui, vėliau pačiam Muhamadui, o kita – jo broliui, vėliau perėjo jo sūnui Ali.

Sunitų ir šiitų priešprieša teologijos požiūriu yra paini ir kitos religinės tradicijos žmogui sunkiai įkandama. Tęsdami pažadą neliesti teologinių subtilybių, bandysime atsakymo ieškoti kultūroje ir etnikoje. Apskritai sunizmo–šiizmo, kaip ir Pauliaus–Jokūbo opozicijas galima apibūdinti kaip universalu / lokalu, ekstravertiška / intravertiška, atvira / uždara priešybes. Rakto, atsakymo paieškas pradėkime nuo religijų žemėlapiu. Krikščionybės istorijoje „žydiškoji“, Jokūbo, linija anksti užgeso, beveik nepalikusi pėdsakų – krikščionybė semitų, Artimųjų Rytų, pasaulyje (sirų, koptų, Libano maronitų ir t.t.) vegetuoja, o indo-europinėje oikumenoje ji rado palankią dirvą ir suvešėjo, netgi peržengė Europos ribas, tapo pasauline religija. Dabar pažvelkime į islamo žemėlapi – matysime, kad vyrauja sunizmas (90% visų islamo sekėjų), o šiizmas koncentruojasi tik Irane ir gretimose teritorijose. Kodėl?

ISLAMAS ir IRANAS

Augustas Miuleris (*Friedrich August Müller*), žinomas orientalistas (beje, profesoriavęs Karaliaučiaus universitete), rašo [1]:

Nuo tada, kai praėjus keturiasdešimt metų (po pranašo Muhamado mirties – aut. past.) žiojėjantis plyšys padalijo musulmonų pasaulį į dvi vis labiau atsiskiriančias puses – sunitus ir šiitus – iš esmės nebeegzistuoja vieninga tikėjimo mokykla. Išoriškai skirtumas atrodo štai kur: šiitai atsisako pripažinti už tiesą daugumą tų pranašo posakių, kurie nepateko į Koraną, o yra išlikę tik kaip Sunos, perduotos žodžiu. Tuo tarpu tikratikiams (t.y. sunitams – aut. past.) buvo būtina jomis naudotis, kad teisingiau ir patikimiau būtų išaiškinta Šventojo Knyga ir užpildytos gausios properšos tikėjimo mokyme. Teko užpildyti tuos akivarus, neišvengiamus tikėjime, pagrįstame vien atskiromis Korano strofomis, neretai turinčiomis atsitiktinį atskirų apreiškimų pobūdį /.../. Šiitai juos atmetė ne dėl karštos meilės tiesai ir ne grįsdami griežtais kritiniais tyrimais. Jie nemėgo jų tik dėl to, kad jie trukdė laisvai traktuoti atskirų žodžių prasmes, o tai leido sektai (taip šiitus traktuoja citatos autorius – aut. past.) palaipsniui įvesti į islamą svetimus jam elementus. Tarp jų svarbiausią vaidmenį vaidino mistinės ir panteistinės idėjos, kuriomis buvo persunktas kraujas persų kaip indoeuropinės tautos, nenoriai priimančios semitinę islamizmo dvasią. Štai pagrindinės religinės takoskyros tarp musulmonų priežastys; jose slypi šiizmo esmė.

Žymi zoroastrizmo – senosios Irano religijos – tyrinėtoja Meri Bois (*Mary Boyce*) teigia, kad nors šiitinis islamas, atneštas prievarta, palaipsniui išgalėjo, tačiau ir pats buvo paveiktas senosios indoeuropinės religijos [2]:

Kartu islamas (t.y. šiizmas – aut. past.) vis labiau ir labiau „zoroastrėjo“, perėmė zoroastrizmo elementus: laidojimo papročius, apsivalymo įstatymus, šventųjų kultą./.../ Dar vienu svarbiu islamo iranizacijos elementu tapo legenda apie tai, kad Huseinas, Ali sūnus (kartu ir Muhamado anūkas) vedė vieno Sasanidų (Irano valdovų dinastijos) belaisvę dukterį Šachrbaną, kuri pagimdė sūnų, tapusį ketvirtuoju šiitų imamu.

Taigi, indoeuropiškasis etosas neabejotinai veikė islamą Indoeuropos rytuose, Irano plynaukštėse, o vakaruose, Iberijos pusiasalyje, ir pats patyrė jo įtaką.

Ali zulfakaras
ir
Santjago matamoras

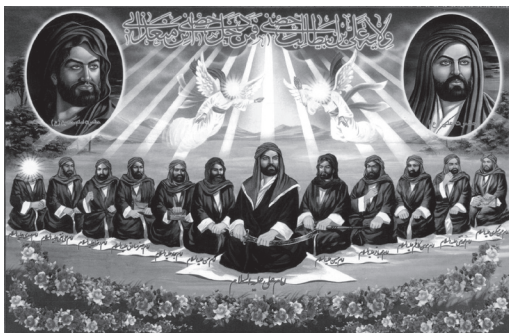

ALI ir JOKŪBAS. Šiuos du šventus vyrus daug kas sieja. Abu jie yra pirmieji tikėjimo kankiniai, žuvę dėl tikėjimo. Ali ibn Abi Talibas – teisuolis, dvasinis vadas (kaip ir Naujojo Testamento apaštalas Jokūbas); taip pat jis yra puikus karys, nes turi iš pranašo Muhamado paveldėtą kardą (*zu-l-fakar*) , yra vaizduojamas raitas ant mulo (iš žvejo kariu tapęs Jokūbas – ant balto žirgo...). Jis daro stebuklus – priaugina nukirstas rankas, priverčia tekėti upes prieš srovę. Kai kuriose sektose jis laikomas Alaho įsikūnijimu.

Įdomi istorinė detalė, savitas mitologinės-istorinės reinkarnacijos atvejis – po imamo Ali mirties (661 m.) valdžiusi jo priešų Omejadų dinastija 750 m. buvo savo ruožtu visiškai išnaikinta jos priešų, abasidų. Gyvas išliko tik vienintelis Abd ar-Rachmanas, kuris po ilgų klajonių atsidūrė Ispanijoje ir tapo užkariautosios Ispanijos dalies, Kordovos emirato, valdovu. Jo palikuonis Abd ar-Rachmanas II vadovavo maurams Klavicho (Clavijo) mūšyje (tame pačiame, kur pirmą kartą pasirodė šv. Jokūbas naujoje hipostazėje – kaip Matamoro,

mauražudys). Kaip turėjo jaustis, ar galėjo laimėti mūsų paskutinis Omejadas, išvydęs savo dinastijos priešo reinkarnaciją, bet jau krikščionių gretose...

Po Ali mirties dieviškąją emanaciją buvo apdovanoti šventieji imamai, šių bendruomenės vadovai. Čia išsiskiria šiizmo ir sunizmo dogmatika – sunizme imamai yra tik bendruomenės išrinkti dvasiniai ir pasaulietiniai vadovai, o šiizme imamų luomas yra sakralinis, turintis netgi mistinės patirties ir išminties. Iš pradžių būta dvylikos imamų, tiesioginių Ali palikuonių (palyginkime su dvylika apaštalų). Visi jie, kaip ir krikščioniškieji apaštalai, žuvo kankinio mirtimi, už tikėjimą. Išskyrus vieną, dvyliktąjį...

Pirmasis fundamentalistas

Pertraukšiu, leisdamas Pačiam tęsti savo įdomų pažintinį ekskursą toliau. Kad Irane šiitiškasis islamas „zoroastrėjo“, man (kaip ir sunitams) yra aiškus įrodymas, jog jis pagonėjo, t. y. sparčiai tolo nuo abraominio monoteizmo. Tai nuomonei pritariu, bet nematau galimybių pradėti dialogą dar ir šia tema. Man štai kas nuostabu: dialoguose apie Europą buvau užsipuolęs panteizmą, kaip žiaurų pirminio monoteizmo iškraipymą ir net neva antrąją fazę po politeizmo, t.y. pagonybės, o kai reikalai prieina prie indoeuropiečių, tai jau viskas gerai, *ir Muhāmadas* – DViškoji šviesa nuo pat Adomo, kurios „emanacija“ jis bei Ali su paskesniais imamais yra apdovanoti, *ir Ali* jau galbūt Paties DVo įsikūnijimas (suprantama, panteistiškas, bet ne krikščioniškas, t. y. persiliejimas kitu pavidalu)! Be to, kaip galima „apdovanoti emanaciją“? Kas ta „emanacija“, jei ne panteistinis aukštesniojo persiliejimas į žemesnįjį? Mane kaltinai už DVo

suvokimą per gamtą, o dabar Pats kiši man DVo suvokimą, ir net apreiškimą, per žmogaus sukurtą kultūrą... Ir visa tai pradedi nuo Spenglerio, ateistiškai svarstančio DVo apreiškimą Muhamadui kaip kažkokios lavos įliejimą į kultūros kristalą. Suprantu patriotinius indoeuropiečio jausmus, bet man DVas yra Absoliutus Asmuo, Kuris laisva Valia apreiškia Save žmogui per Žodį (*Logos*), duotą Šventuoju Raštu (o ne dualistiniu zoroastrizmu), ir per įsikūnijusį *Logos* JZų Kristų. Augustas Miuleris teisus, kad šiizmas – „semitinio“ Apreiškimo, t.y. Apreiškimo apskritai, atstūmimas. Prašom toliau dėstyti šitų išmintį, kuriai nepritariu.

Antrasis f.

...Jums maloningai leidus, tęsiu...

MAHDI (al-Mahdī) ir **ISA (‘Īsā)**. Dvyliktasis imamas, Mahdi, gyvas būdamas, dingo oloje, todėl vadinamas „pasislėpusiuoju“. Pasirodys jis tik „laikų pabaigoje“, keletą metų iki Paskutiniojo teismo dienos, kad išgelbėtų žmoniją, nugalėdamas *Dadžalį* (*ad-Dajjāl*), islamiškąjį Antikristo atitikmenį, užvaldžiusį pasaulį. Tačiau tai jis darys ne vienas, bet kartu su Isa.

Kas gi yra Isa?

Isa, Mariam sūnus – taip vadinamas Jėzus Korane. Jo gimimui aprašyti skirta *sura* [19 : 16-34] iš pirmo žvilgsnio atrodo net išsamesnė nei Naujajame Testamente. Korane Jis nėra Dievo sūnus, tačiau dažnai vadinamas *Alaho dvasia*, *Alaho žodžiu*, *Alaho siųstu*. Jo santykiai su Dievu ypatingi – kaip ir Adomas, Jis buvo sukurtas iš molio Dievo žodžiu, ne taip, kaip kiti pranašai. Jėzaus Kristaus mirties aprašymas Korane primena detektyvą – Jėzus buvo gyvas paimtas į dangų, bet ne nužudytas. Tie, kurie sako, kad Jėzus buvo nužudytas, pagal Koraną neturi tvirtų įrodymų, jiems taip tik pasirodė – vietoj Jo tikriausiai buvo nužudytas kitas žmogus. Tačiau prieš Paskutinįjį Teismą Isa grįš į žemę ir įkurs Tiesos karalystę (kartu su Mahdi). Ir imamo Ali žūties aprašymuose esama siužetinių linijų, panašių į Kristaus paskutines valandas prieš Golgotą. Kaip ir Jėzus, Ali iš anksto žinojo, kaip ir kada jam lemta žūti – tai jam dar prieš 30 m. pasakė pats Muhamadas. Judui už išdavystę buvo sumokėta 30 sidabrinių, o Ali žudikui Ibn Muldžamui – gražuolės merginos pažadu už jo ištėkėti. Iš imamo

kalbų galima spėti, kad jis jautė artėjančią mirtį („šiais metais manęs nebus tarp tų, kurie atliks hadžą“) ir netgi mirties dieną, ir jai ruošėsi, o naktį prieš žūtį nesudėjo akių kaip ir Kristus Alyvų sode. Kai žudikas smogė užnuodytu kardu (tai įvyko ramadano mėnesio devynioliktą dieną), saulė nusidažė kraujo spalva; Kristaus mirties akimirka aptemo saulė, sudrebėjo žemė ir perplyšo šventyklos uždanga.

Taigi, Spengleris teigus. Islamo religijai ir kultūrai krikščionybė buvo kaip *matrica*. Kaip jau buvo rašyta, šiizmas yra išplitęs tik Irane ir gretimuose kraštuose, o šią salą supa sunitų jūra. Kultūrologine (ne teologine!) prasme sunitų / šiitų priešprieša yra tolygi arabų, semitų pasaulio ir Indoeuropos konfrontacijai. Ta pačia prasme **šiizmą būtų galima vadinti indoeuropietiškuoju islamu, o ispaniškąją katalikybę – krikščioniškuoju karingu šiizmu**. Abi šios religinės srovės didelį dėmesį skiria martyrologijai, kankinių už tikėjimą kultui. Abi šios religinės kryptys turėjo sukaupusios dideles dinaminės energijos atsargas, kurios lėmė veiksmo, jėgos, o neigatyvia prasme – ir prievartos primatą. Tačiau jeigu krikščionybė, sekdamą Kristaus mokymu „atsukti dešinį skruostą“, išsigydė nuo pagundos nešti gėrį jėga, tai islamo pasaulis tebėra įkliuvęs į „akis už aki“ sąlytus.

Viso šito kvazireliginio sąmyšio bandymų lauku ilgus šimtmečius, pavyzdžiui, buvo Ispanijos žemė ir jos tautos. Taigi, „krikščioniškieji šiitai“ – ispanų nacija; imamas Ali ir apaštalas Jokūbas – dvasiniai dvyniai ar klonai, o neatpažinusiems Kristaus kaip Dievo Sūnaus, Dievažmogio, Jo vaizdas susidvejino į Isą ir Mahdi, Isą ir Ali... Vargšas žmogaus protas – Dievas pateikia viską kaip ant lėkštutės, bet pagadinta mūsų prigimtis taip iškraipo Žinią, kad tenka išradinėti matricas, gaminti klonus ir kurti apokrifines pamėkles...

Pirmasis f.

Ką čia galiu pridurti, nebent užuojautą. Man islamas būtų niekas, jei Hira' oloje Muhamadui tikrai nebūtų apsireiškęs arkangelas Gabrielis. Ateistiniai Spenglerio išvedžiojimai tinka nebent tualetiniam popieriui. Man užtenka, kad Jonas Paulius II viešai pabučiavo Koraną ir tuo parodė, kad jame esama Apreiškimo (tai nereiškia, kad visas Koranas būtų Apreiškimas), o tai ir bus

Apreiškimo Hira' oloje 96-oji sura „Gumulas“ („Pranašauk / Skaityk vardan Viešpaties“). Religijotyra būna dvejopa: ateistinė ir tikybinė. Nereikia tų dalykų maišyti. Bent tikinčiajam nederą jos maišyti su kultūrologija.

Nežinau, kaip ten pas jus „šiitus“, bet kaip „sunitas“ pirmąkart girdžiu, neva Isa (JZus) kaip Adomas buvo sukurtas iš molio. Jis buvo sukurtas Mariam (Marijos) iščiose tiesiogiai, ir tuo panašus į Adomą (tai yra krikščioniškos „ant-rojo Adomo“ koncepcijos atspindys, tik atsietas nuo nuodėmės problemos), bet ne iš molio. Nuo krikščionybės šis požiūris skiriasi tuo, kad užuot įsikūnydamas, DVS tiesiogiai JZų sukuria. Žinoma, logikos čia šiek tiek trūksta, bet ką padarysi, juk tai yra – kas? Ogi arijonizmas! Ir tariamas JZaus nukryžiuavimas irgi ne islame pirmąkart atsiranda, bet eina iš krikščionių monofizitų (beje, diametraliai priešingų arijonams) ir apokrifinių evangelijų bei gnostikų raštų („Antrasis Didžiojo Seto traktatas“), ko gero, apie III a. išverstų iš graikų į koptų kalbą (ieškok „Nag Hamadi biblioteką“).

Dėl vardo *ʿĪsā* štai ką galiu pasakyti. Jis rodo, kad pranašas Muhamadas daug žinių buvo gavęs iš talmudinių judėjų (tai liudija ir poleminiai pasisakymai prieš judėjus Korane – beje, kartoju, tikiu, kad, šalia to, Korane esama tikro Apreiškimo). Arabų kalba yra tokia pat semitiška kaip ir hebrajų, visų biblinių islamo pranašų vardai atitinka Biblijos vardus, tik, deja, Viešpaties Vardas žiauriai iškreiptas. Hebrajų originale jis reiškia „JHWH (DVo Vardas!) teišgelbėja!“,riebalsiais rašoma (sutrumpintai) *j-š-v-*, t. y. *Jšūa*‘, o pilniau – *j-h-v-š-v-*, t. y. *Jhōšūa*‘, pilnai – *j-h-v-j-š-v-*, t. y. *Jhōjašūa*‘. Čia paskutinis priebalsis yra skardusis gomurinis ‘, hebrajiškai ir arabiškai vienodai vadinamas *ʿajnu*. O Korano vardas *ʿĪsā* kažkodėl turi tą *ʿajna* ne gale, bet pradžioje. Kodėl? O todėl, kad tai kitas vardas. Žinai koks? Ogi Esavo, to paties Izaoko sūnaus, kuris, būdamas alkanas, pardavė broliui Jokūbui pirmgimystę už lėšių sriubytę (Pr 25 : 29–34)! Arabų krikščionių Biblijoje JZus dėsningai vadinamas *Jasū*‘ (+ linksnio galūnė), visiškas vardo *Jšūa*‘ atitikmuo. Užtat vardas *Esavas*, kuris hebrajiškai yra *ʿĒsāv*, arabiškai rašomas *ʿ-j-s-v*, skaitomas *ʿĪsā* – mat arabų kalbos rašyba yra foneminė, o klasikinėje arabų kalboje nėra fonemos /ē/, ją atstoja fonema /ī/. JZaus vardas Korane rašomas *ʿ-j-s-j* ir skaitomas irgi *ʿĪsā* – parašymų skirtumą sudaro paskutinė priebalsė, kuri nors čia ir yra jotas, bet po įbalsinimo *a* žodžio gale dažnai vartojama *ā* ilgumui žymėti (iš pradžių, žinoma,

ten, kur *j* šakninis, bet neskaitomas). Kaipgi galėjo įvykti, kad JZus pavirto Esavu? Ogi įvyko dar talmudinėje tradicijoje! Esavas žydams yra niekinamas personažas, todėl, vengdami tikrojo JZaus vardo, talmudiniai žydai (yra dar ir krikščioniškų mesianinių žydu) su panieka JZų vadina Esavu. Taigi nesunku įsivaizduoti, su kuo bendravo Muhamedas gilindamas savo žinias apie JZų.

Musulmonų Dadžalis nėra joks Antikristo analogas, bet pats tikriausias Apreiškimo Antikristas. Žodis *dajjāl* yra paimtas iš sirų aramėjų Naujojo Testamento (*Pešittos*) kartu su aramėjų postpoziciniu artkelio -ā, t. y. *daggālā* ‘apgavikas’: *mšihā daggālā* ‘Mesijas netikras’ (1 Jn 2 : 18). Net *hadisai*, aprašantys vianaakio Antikristo išvaizdą, atitinka Zakarijo pranašystę (Zch 11 : 17). Visa tai anaipol nėra koks nors nugirstų žodžių atpasakojimas, bet autentiško Apreiškimo perdavimas arabams. Štai jums ir atsakymas į Spenglerio „matricą“. Panaši „matrica“ krikščionybei bus senasis judaizmas. Visa tai ne lavos užpildyta kristalo forma (arabeska), bet įvairūs Apreiškimo keliai. Nebent tą „lavą“ įžiūrėčiau iraniškajame šiizme.

Koraniškasis Apreiškimas, be abejo, ankstesnis nei sunitų–šiitų susiskaldymas. Be to, tas susiskaldymas vyko dar tarp arabų ir nieko bendra neturėjo su Iranu. Jo pagrindas – kova dėl kalifų nominacijos, prasidėjusi nuo konflikto tarp Muhamado žmonos Aišos ir Muhamado dukros Fatimos sūnaus Alio, išrinktu kalifu 656 m. Alio šalininkai ėmė reikalauti, kad kalifai būtų tik jo, t. y. Muhamado dukros Fatimos, palikuonys. Galiausiai Ali pralaimėjo Mu‘avijai, kuris tapo penktuoju kalifu, kai pats Ali buvo nusivylusio šalininko nužudytas už nusileidimą Mu‘avijai 661 m. Tada Ali šalininkai susibūrė į „Ali partiją“, arba „sekėjus“ - *šī‘ā ‘Alī*. Štai ir visa mistika. Vėliau islamas ima degraduoti jau Irane. Be abejo, tam tikrų krikščionybės įtakų („matricos“) šiizme (ir tik!) galima įžiūrėti, bet tai neturi nieko bendra su grynų sunitų islamu, kurio pradžia – DViškas Muhamado pašaukimas į Arabijos arijonų terpe, Arabijoje esant senai abraominei (hanifiškai) monoteizmo tradicijai.

Sunitai šitaip vadinami nuo žodžio *sunna* ‘kelias’, t. y. ‘(Pranašo ir pirmųjų kalifų) praktika’. Suną sudaro pirmiausiai *hadisai* – daugiau ar mažiau patikimi žodine tradicija perteikti Pranašo pasisakymai įvairiais klausimais. Suna atitinka krikščionių Šventąją Tradiciją, žydu – Talmudą. Sunitai nelaiko šiitų priklausančiais musulmonų *Ummāi* ‘bendruomenei’...

Antrasis f.

„...nelaiko priklausančiais *Ummāi*“!? Pirmą kartą apie tai girdžiu. Taip, šiizmą sunitai laiko sekta, bet kad atskirtų juos nuo *Ummos*?..

...Ką gi, ačiū, kad nebuvau išsprogdintas, kaip elgiasi sunitai su šiitais, ir atvirkščiai, Irake. Beje, man besilankant Irane už panašų nusikaltimą – bandymą susprogdinti sunitų šventovę – mirties bausme nubaustas šiitas, o ajatola Kamenejis nedviprasmiškai perspėjo, kad bus vienodai griežtai baudžiamos abi pusės, nes tai yra nusikaltimas *Allāh*'ui – tikiuosi, teisingai parašiau šį dievavardį...

Pirmasis f.

Teisingai. Lietuviškai turime rašyti *h*, ne *ch*. Klasikinėje arabų kalboje esama trijų dusliųjų garsų, dažnai perteikiamų lotyniška raide *h*: friktyvinis liežuvio užpakalinis, panašus į *ch* žodyje *chemija*, friktyvinis faringalinis (ryklinis) *h* (transkribuojant – su tašku apačioje) – energingas duslus gargimas, arabiškai skamba gana gražiai, ir friktyvinis gerklinis, atitinkantis lietuvių *h* žodyje *himnas*. Kaip tik pastarasis ir yra žodyje *AL*. Šio žodžio rašymas su *ch* yra nubeždžioniautas transkribuojant rusų *x*.

Tačiau ne tai svarbu. Svarbu, kad *AL* nėra joks DVo Vardas. Žodis *AL* arabiškai reiškia ‘DVas’ ir yra bendrasemitiškos šaknies ‘*LH*’ ‘dievybė’ intensyvinis derivatas (plg. šio tipo intensyvą arab. *baḏḏāl* ‘dosniai dovanojantis’). Analogiškai intensyvas, tik daugiskaitine forma, yra ir hebrajų ‘*LHĪM*’ ‘DVas’. Arabai krikščionys DVui pavadinti nevartoja jokio kito žodžio, tik *AL*. Tačiau musulmonai, tikėdami, kad arabiškas Koranas yra autentiškai padiktuotas DVo žodis, nedrįsta versti *AL* iš originalios arabų kalbos į kitas kalbas kaip ‘DVas’. Todėl žodis *AL* pasirodo esąs Vardas visose kalbose, išskyrus patį arabų originalą.

Antrasis f.

Ką gi, konstatuojame, kad bent jau šiizme galima ieškoti sąlyčio taškų su krikščionybe, tegul ir labiau etniniu ir kultūriniu, nei teologiniu pagrindu – tai jau šis tas, bent pradžiai. O dėl paties kontrteiginio, jog sunizmo-šiizmo

priešprieša nieko bendra neturi su Iranu, su indoeuropietiška terpe, tai dar kartą siūlau pažvelgti į žemėlapi, kur aiškiai matyti, kad šiizmas išplitęs Irane ir jo istorinėse kultūrinėse periferijose. O dėl „tyrojo“ sunizmo ir „degradavusio“ šiizmo – palikime tai patiems broliams musulmonams. Beje, kažkodėl neteisingąją religiją pasirinkęs Iranas yra vienintelė ištis nepriklausoma, stabili, solidi ir palyginti morali islamo šalis, ištis teokratinė valstybė, turbūt vienintelė tokia visame pasaulyje, ką ir Pats pripažįsti, o teisingasis sunizmas tegali pasigirti nutukusiais Saudo Arabijos šeichais, supasaulėjusiais turkais ir kitais islamo idealus išdavusiais režimais.

Tuo tarpu Iranas, kaip man atrodo, yra arčiausiai Paties taip trokšamos idealios teokratinės valstybės modelio. Aukščiausia Irano valdžia, dvasinis lyderis – *Fakih 'as* (farsi kalba reikštų maždaug „šventas teisuolis“) yra renkamas (tiksliau būtų sakyti parenkamas) iš aukštųjų dvasininkų, panašiai kaip popiežius. Negana to, jis yra dar ir *Rahbar* – t. y. ir aukščiausia valdžia apskritai. Tačiau tiesiogiai į civilinės valdžios reikalus jis ir jo taryba, *Madžles-e Chebregan-e Rahbari*, nesikiša, prezidentas Ahmed-i-nežadas valdo visiškai autonomiškai. Bet jei kas nors ne taip, iš viršaus pasigirsta įspėjimas – panašiai reaguoja ir mūsų Vyskupų Konferencija. O jei ir toliau „ne taip“, tai baisu ir pagalvoti, nes už ajatolų stovi rūstusis Islamo revoliucijos sargybinių korpusas – vyrai matę šilto ir šalto, ginkluoti iki dantų, įgavę patirties dešimtmetį trukusiame žūtbutinyje Irako ir Irano kare, amžinos semitinių tautų ir Indoeuropos priešpriešos eiliniame epizode (*iranietiškoje mitologijoje visos pasaulio šalys yra geros, išskyrus pietus – permanentinį blogio šaltinį...*). Jų yra apie 500 tūkstančių, o prireikus, pašaukus *basidžius* (mūsų šaulių analogas) bei rezervininkus, gali būti ir daugiau kaip dešimt milijonų. Tačiau svarbiausias jų ginklas yra Koranas, t. y. religinė motyvacija. Per neseniai vykusius neramumus, sukeltus „auksinio“ Teherano jaunimėlio, turtingų tėvų atžalų, panūdusių diskotekų, narkotikų ir kitokių vakarietiško dirgiklio, jie nesikišo – nebuvo reikalo, nes viskas būtų baigęsi per penkias minutes. Jie yra kvintesencija to visuomenės sluoksnio, tų 70% paprastų Irano žmonių, kurie balsavo už kalvio sūnų, žmogų iš provincijos, nešiojantį kostiumą už 20 dolerių (bet diplomuotą inžinierių, technikos mokslų daktarą, universiteto dėstytoją, taip pat ir specialiojo žvalgybos dalinio vadą Irano ir Irako kare).

Be abejo, Irano jėga – tai sena, viena seniausių pasaulyje, valstybingumo tradicija ir beveik absoliuti – tiek, kiek tai realiai įmanoma – nepriklausomybė bei atkurta po paklaidžiojimų po vakarietiškujų pagundų promenadas teokratinė santvarka. Tarsi viskas ir būtų aišku, tačiau kodėl tai nepavyko kitoms islamo šalims, kad ir kaimynams Pakistanui bei Afganistanui. Juk ir etnika, ir religija yra panašios, tačiau rezultatai po išsivadavimo iš kolonijinio jungo – apgailėtinaai skirtingi. Kur vis dėlto glūdi Irano paslaptis, naujojo Irano jėgos šaltinis?

Mahdaviyat – taip vadinasi eschatologinis islamiškojo intelekto projektas, kuriuo vadovaujasi ir kurį kartu ugdo bei vykdo Ahmad-i-nežadas. Jau kalbėjome apie Mahdi, „pasislėpusįjį“, glūdintį laikų pilnatvės lūkestyje imamą, savitą Kristaus ontologinį šešėlį. **Mahdaviyat** yra šiuolaikinio Irano režimo kodas, jo šifro raktas. Kad tai nėra vien abstrakcija, teologinis konstruktas, rodo Teherano režimo realūs darbai ir siekiai. Tai siekis ne vien apsiginti, išgyventi, išlaikyti nepriklausomybę, bet ir energinga bei ambicinga programa parodyti pasaulio tautoms, kad yra galima ir kitokia civilizacija nei amerikietiškoji, kurios religija yra *shoppingas*, bažnyčia yra *supermarketas*, o mišios vadinasi *sale*. **Mahdaviyat** tikslas – rengti kelią Mahdi atėjimui, gyventi tuo, panašiai kaip krikščionys, ypač pirmųjų amžių, gyveno Kristaus atėjimo laukimu. Ir ne tik pasyviu laukimu, bet energingu kelio tiesimu šiam atėjimui ne tik sielose, bet ir kitose žmogaus raiškose – kūryboje, švietime, ekonomikoje, visur (kaip čia neprisiminti St. Šalkauskio „Gyvosios Dvasios sąjūdžio“...). Dėl laiko ir vietos stokos, o svarbiausia dėl nepažinumo doktrinos nesigilinsiu į šį nelauktą ir visai negirdėtą krikščioniui pastangą, bandymą praplėsti drungnai murzinių debesų maršką, dusinančią Žemės rutulį – daug daugiau nei tikriausiai bevaisės pastangos suvokti kitokią nei tavo dievoiešką – taigi daug daugiau man pasakė štai toks epizodas:

2005 m. rugsėjį Ahmad-i-nežadas sakė kalbą JT. Savo pasisakymą jis baigė malda, skirta Mahdi atėjimui: „O Galybių Dieve, aš kreipiuosi į Tave maldaudamas paskubinti Tavo pasiuntinio, mums žadėto, atėjimą, kuris, teisusis ir tobulasis, pripildys visatą teisingumu ir taika!“. Vienas delegacijos narių štai kaip aprašė tos kalbos įspūdį:

„Kai prezidentas ištare: O, Galybių Dieve, aš kreipiuosi į Tave... – aplink jo galvą nušvito šviesos ruožas...“ Pats Ahmad-i-nežadas sakė, kad jis irgi jautė

šià šviesos ir energijos aurà, tarsi būtų jos viduje, ir pajuto, kad atmosfera (reikia manyti, neitin draugiška) salėje staiga pasikeitė, ir per visas 27 ar 28 kalbos minutes visi tie lyderiai net akimi nemirktelėjo. Atrodė, tarsi kažkokia ranka valdo juos, atveria jiems akis...

Todėl *mahdaviyat* yra ne tik islamo revoliucijos kodas – jis yra pati šios religinės revoliucijos siela.

Ką gi, krikščionims telieka viltis, kad gal tarp jų irgi atsiras lyderis, kurio klausydami žmonės patirs ką nors panašaus...

Skeptikai, cinikai ir niurgzliai čia neturėtų praleisti progos įsiterpti – tai ką, gal rengiatės prie Vyskupų Konferencijos prijungti KASP'ą ir įkurti KLR, Krikščioniškąją Lietuvos Respubliką, ar kokią nors LITALIBANĄ??? Ar užmiršote užmėtymus akmenimis, pakartuosius ant statybinių kranų, sušaudytas Budos statulas?

Ne, neužmiršome. Dėl tiesos ir objektyvumo turiu pasakyti savo nuomonę apie islamo pasaulyje, taip pat ir Irane, vykdomas viešas mirties bausmes. Kaip tik šito niekaip negalėjau priimti ir su tuo niekad negalėsiu susitaikyti. Tai – siaubas. Kas to vaizdo nematė, negali šito suprasti. Nemačiau ir aš, nes žiūrėti tai tiesiogiai būtų nuodėmė, bet internetas yra pilnas šių šiurpių vaizdų. Sakysite, ir save vadinančiose krikščioniškomis šalyse irgi yra ši bausmė, ir Lietuvoj ji ne per seniausios panaikinta, bet diskusijos vis nenutyla. Tik tiek, kad šiose šalyse ji nevykdoma viešai. Sakysite, na ir kas, kad slepiama, kad neviešai – argi tai ką keičia? Jei bandysi prieštarauti, kad vis dėlto čia jaučiasi krikščionybės įtaka, lengvai gali būti suniekintas, kad tas slapstymas yra veidmainystė, ir tiek. Ir vis dėlto – tas slėpimas, neviešinimas rodo, kad gėdijimasi, kad jaučiama darant kažką negera, nors ir pateisinama. Tuo tarpu islamo šalyse to nėra – mirties viešumo nesibijoma, atvirkščiai, manoma turint teigiamo, atgrasančio poveikio. Šis požiūrių skirtumas – pasekmė to, kad islamo žmogui Kristus liko iki galo neatpažintas, liko tik Isa.

Nes islamo pasaulis vis dar yra *akies už akį* pasaulis, per tas išdurtas akis nematantis Gelbėtojo.

Pirmasis f.

Man patinka, kad talibai išdaužė Budos stabus! Nesuprantu Paties, kataliko, humanistinių nuostatų. Gėris neturi kito kriterijaus, išskyrus DVą. Jei DVas tau liepia išžudyti visus amalekitus iki pat moterų ir kūdikių, o tu iš gailėsčio palieki gyvą bent vieną vaiką, esi nusidėjėlis, sukiles prieš DVą, ir vertas amžinosios mirties, jei tuoj pat neatgailausi ir jei tau dar bus atleista. Skaityk Jozuės knygą. Nėra kito Gėrio ir kitos Tiesos, išskyrus Patį DVą. Tai Jis liepė išnaikinti Amaleką, vadinasi, žinojo, kad ši tautelė genetiškai sugedusi per kelių amžių ištvirtavimą – ne tau teisti DVą! Tai Jis, DVas, liepė Mozei paskelbti akies už akį principą, bet kaip tik Jis atskleidė ir tobulėjimo kelią atsukant kitą skruostą ir nusileidžiant priešui dėl DVo Tiesos. Juk tik DVui priklauso Teismas. Atsukame kitą skruostą ne tam, kad būtų sukurtas rojus žemėje, bet tam, kad joje būtų dvasingumo etalonai – šventieji. Taigi kaip tik Jis, DVas, ir nustatė mirties bausmę už piktžodžiavimą, sodomiją, paleistuvystę, kito asmens (be Jo paliepimo) nužudymą. Kodėl krikščionys ne tik nevykdo šių mirties bausmių, bet ir niekad neturėjo vykdyti? Ne dėl Tavo emocijų, baisu–nebaisu, gaila ir t. t. (skaityk apie amalekitų kūdikius), bet todėl, kad tas bausmes jau patyrė Viešpats, kai buvo nukankintas už visas žmonių nuodėmes. Jei kas Jo nepažįsta, privalo laikytis Mozės Įstatymo, o tai ir daro musulmonai sunitai (jei šiitų ajatolos įterpia čia savo savivalę, ką bausti, kam atleisti, tai jau *nebe DVo Valdžia!*), beje, daro švelniau nei senieji judėjai. O mūsų „pažangioji“ ateistinė visuomenė argi pažįsta Viešpatį? Ne. Tai kas gi geriau gali sustabdyti mūsų sodomitus ir paleistuvius, jei ne šariato akmenų kruša? Ir pasaulis tik gaus gryo oro pašalinus tuos degeneratus. Žinoma, mes to nedarysime – mylėdami juos dėl DVo ir Amžinybės, mes melsimės už jų Amžinąjį Išganymą, o šią laikiną egzaminavimo auditoriją tegu apvalo nuo jų *Saifula!* Tačiau mes galime daugiau, galime tapti jiems kristais ir aukotis už juos, pvz., paslėpti nuo šariato nuosprendžio. Kas tada? Jei mus ras – pakars, būsime kankiniai, šventieji! Taigi viskas darnu. Kodėl gi DVas tuo pačiu metu kelia krikščionims, musulmonams ir judėjams visai skirtingus reikalavimus? Todėl, kad ateistų mirties baubas yra niekas, o gyvenimą DVas davė kiekvienam kaip egzaminą Amžinybei. Nereikia šio trumpo egzamino prilyginti Amžinybei. Nebūk humanistas: baisi ne ši (vis tiek neišvengiama) mirtis, bet tik amžinoji.

Pirmasis f.

... Tai ko tyli, kodėl nieko neatsakai?

Antrasis f.

...Man šiurpu, atsisakau visa tai suprasti... Svarstau, ar verta man čia dalyvauti ir tęsti. Esu auklėtas, kad Dievas yra Meilė.

Pirmasis f.

Panašu, kad elgiesi nelogiškai, bet emocingai, pagal išorinius kultūrinius panašumus. Todėl lygini šiizmą su krikščionybe, o pastarosios ieškai baltų pagonybėje. Ir meilė – ne šiaip malonus sentimentas, bet veiksmas mylimo naudai. Imkim pragarą: nusidėjėliui jo paties kančių pragaras yra niekas palyginti su rojumi – buvimu bet kurią neteisybę (pačią nusidėjėlio esybę!) išdeginančioje DVo akivaizdoje. Mūsų tikėjimo tėvas Abraomas nė nedvejojo, kada DVas liepė jam papjauti sūnų aukai. Juk neabejojo DVu žinodamas, kad ir ką Tas įsakytų, yra Tiesa. Gėris nėra tai, kas tau („visiems“, „kolektyvui“) gera arba atrodo gera, jis yra DVo Valia. Blogis nėra tai, kas tau („visiems“, „kolektyvui“) bloga arba atrodo bloga, jis yra tai, kas prieštarauja DVo Valiai. Tai judaizmo, krikščionybės ir islamo pamatas. Arba tikime Viena Tiesa ir esame monoteistai, arba ieškome savo tiesų (stabų) ir esame moraliniai reliatyvistai, dabartiniai pagonys. Kam tuomet piktintis Julianu Huxley? Tu man tik pailiustruoji sunitų teisybę, kad šiiitai nebe monoteistai! Laikausi savo, o Pats tikėk kaip sau nori.

Antrasis f.

Man šis dialogas leido aiškiau suprasti, koks sudėtingas ir sunkus buvo (ir, kas liūdniausia, tebėra) ŽINIOS, Evangelijos kelias į kietas to meto ir to krašto žmonių širdis, į suvokimą, kad Dievas yra Meilė. Viena viltis – Gelbėtojo pasiilgimas, kuris yra gyvas islamo pasaulyje, ir gal net gyvesnis nei mummyse, kurie tariamės Jį išpažįstantys. Netgi kyla viena mintis – kas gi arčiau Jo: ar kuris Jo nepažįsta, bet jaučia ir ilgisi Jo ar bent Jo šešėlio, ar kuris pažįsta, bet kuriam Jo nereikia, nes Jis trukdo *shoppingams* ir *joggingams* „nerealiais“ reikalavimais, visokiais atkištais skruostais, celibatais ir panašiom atgyvenom...

Pirmasis f.

Viskam, ką sakei apie Iraną, pritariu. Man Ahmad-i-nežadas irgi be galo simpatiškas. Bet šiizmas atsirado ne Irane, Irane jis tik apaugo abraominiam tikėjimui svetima mitologija, visais tais paslėptais imamais, Mahdi figūra, kuri nustumia JZų Mesiją (Kristų, *Isa al-Masih*) į šoną. Sunitai visa tai vadina *bid'a* 'naujovėmis', kurios yra uždraustas *ilhād* „erezija“. Salafitai (o Movladi Udugovas toks ir bus) negali laikyti eretikų musulmonais, negali laikyti jų *Ummos* dalimi. Maža to, pagal hadisus, Antikristas turi ateiti kaip tik iš Irano, iš Isfahano (kur dabar atominis centras, o atsižvelgiant į Vakarų norą jį sunaikinti, panašu, kad iš to karo ir ateis Antikristas), ir eis į Palestiną, kur jį nukaus JZus Mesijas (ne Mahdis). Praraja ne mažesnė nei tarp katalikų ir kalvinistų, tai skirtingos religijos! Antraip Irako ir Irano karas būtų buvęs neįmanomas. Visi pirmieji karai umoje buvo tik dinastiniai, tarp valdovų. Sunitai tarp savęs kariavo tik dėl to ar kito kalifo valdžios. Jokie religiniai ar juo labiau nacionaliniai klausimai jų neskiria. Štai ką mes praradome po Otono II mirties. Taigi žaviuosi Iranu, kaip poezija, bet nelaikau šiizmo grynu abraomizmu. Tikėjimo požiūriu jis daug tolesnis nuo mūsų nei sunizmas.

Antrasis f.

Gerai, gal nebetęskim šito savitiksliau tampančiu ginčo – kas geriau, *sunna* ar *št'a*. Įtariu, kad ir čia etnika vaidina svarbesnį vaidmenį nei teologija, jei jau patys musulmonai jame šitiek amžių įstrigę be prošvaistės...

Pirmasis f.

Istorija rodo, kad žmogus visada linkęs į pagonybę. Bet kuris abraominis tikėjimas, jei tik visuomenė praranda apsaugos mechanizmą, neišvengiamai grįžta į pagonybę. O pagonybė prasideda nuo noro išsisukti nuo asmeninės atsakomybės už savo veiksmus bei jų padarinius, ieškant pateisinančio ryšio su įvairiais šventais asmenimis ir daiktais. Tai kelias į daugdievystę, kuriuo ir nuėjo šiizmas Irane, kaip Pats pastebėjai, ne be zoroastrizmo įtakos. Šia prasme tai tikrai tautinis dalykas, nes monoteistiniu požiūriu pasaulyje egzistuoja tik viena tauta – DVo Tauta. Pagonys rusiškai ir vadinami „liežuviais“, t. y. tautomis.

Tokią pat reikšmę turi ir hebrajų *gojīm* ‘gojai’. Sunizmas neturi nieko bendra su tautiškumu. Gal todėl niekad tautiškumo ir neskriaudė.

Antrasis f.

Yra kita, daug svarbesnė, nes aktualesnė, tema, beveik tiesiogiai susijusi su Lietuva. Tai – Afganistanas ir jo kontekste – Talibanas. Kai vykdydamas savo pareigas parašiau, kas yra Talibanas – iš tikro, o ne pagal propagandiniame kare naudojamas klišes – turėjau atsisveikinti su darbu, nes tekstas neatitiko tuometinio *main-stream*’o. Man atrodė, kad jei jau siunčiame karius į rizikos zoną, tai bent jau jie turi žinoti, kas yra kas. Mes neturime ko veikti Afganistane, mes neturime už ką ten kovoti, tas karas yra ne mūsų ir ne mums, jis iš anksto buvo pasmerktas pralaimėti, o svarbiausia – jis abejotinas politinė ir ypač moraline prasme, *ypač* lietuviškosios pokario rezistencijos kontekste. Esame replėse, esame tarp kūjo ir priekalo, tarp lojalumo 5-ajam NATO sutarties straipsniui ir tarp žmogiškos nuojautos, kad kažkas ten negerai.

Taigi, kas iš tikrųjų yra Talibanas?

Pradėti reikėtų iš toli – nuo sovietų invazijos į Afganistaną. Kaimyniniame Pakistane susikaupė daugybė pabėgėlių, tarp jų buvo daug beglobių, praradusių tėvus vaikų. Pakistano pasaulietinei valdžiai jie nerūpėjo; laimei, juos globoti apsiėmė kai kurios musulmonų religinės bendrijos (apie jas vėliau). Per devynerius karo metus šie vaikai tapo jaunuoliais, kurie išmanė du dalykus – Koraną ir kalašnikovą. Pasibaigus karui, jie grįžo į Tėvynę ir rado ten baisią suirutę – gentys kovojo su gentimis, grupuotės – tarp savęs, o labiausiai siautėjo kriminalas, kurio velniškas variklis buvo narkotikai. Reikėjo rasti sprendinį, kuris galėtų bent kiek atstatyti tvarką tame itin margame skiautinių kilime iš kultūrų, rasių, genčių ir religijų, kurio vardas – Afganistanas (*af-gan* – tas, kuris išejo, t. y. migravo dėl vienu ar kitu priežasčių iš aplinkinių civilizuotų teritorijų į dykras). Tą sprendinį parodė Alahas, ir jo vardas buvo Talibanas – kas kitas, jei ne religija labiausiai vienija žmonių konglomeracijas.

Talibano ištakos slypi iššūkyje, kurį globalizmas ir technologinė civilizacija metė islamui. Atsaku buvo dvi kryptys – modernistinė, ėjusi į kompromisus, ir tradicionalistinė, ieškojusi atramos tradicijose, atsisukusi į ištakas; pastarosios

krypties įtakoje ir gimė talibų sąjūdis, siekęs realizuoti islamišką atsaką į aną civilizacijos iššūkį ir kartu pateikti alternatyvą islamo pasauliui. Jo pradžia paprastai siejama su vadinamąja Daru-l-Ulumo (angliškai *Darul-Uloom*) tradicionalistine mokykla, 1865 m. įkurta Deobande (*Devband*), šiaurės Indijoje. Kadangi mūsų pokalbio viena esminių ašių buvo Kliuni, savaime persasi kai kurios paralelės. Kaip ir Kliuni, talibų sąjūdis, užgimęs mažoje skurdaus kaimelio medresėje, netrukus išsiplečia pasiekdamas ir Pakistaną, jam jau priklauso daugiau kaip 20 medresių. Kaip ir Kliuni, sąjūdžio pagrindas – askezė, neturtas, drausmė ir, be abejo, malda. Daugiatautės bendrijos susižinojimo kalba tampa *urdu*, kaip kad Kliuni – lotynų. Deobandizmo svarbiausi žymenys – sunizmas su sufizmo inkliuzais, tradicionalizmas, bet ne konservatyvumas (salafitai) – labiausiai skiriasi požiūris į džihādą. Deobandizmas džihade akcentuoja dvasinį, ne karinį pradžą, prievartą pateisindamas tik kraštutiniu atveju (apskritai rimti, ne propagandininkų tipo islamo ekspertai Talibano nepriskiria radikaliajam islamui). Tolesnė deobandizmo evoliucija, jau XX a., yra susieta su Pakistane įkurtu dvasiniu centru Hakanija ir su dvasiniu lyderiu El-Maududi (*Abu-l-'A'la Mawdudi*, 1903–1979), kilusiu iš Indijos, kuris ir sukūrė Talibano, kaip teokratinės valstybės, pagrindus. Jų neaprašinėsiu, nes jie, mano supratimu, idealiai atitiktų Paties itin įtaigiai ir su profetistiniu įkarščiu išdėstytą Dievo tiesiogiai valdomos valstybės viziją. Hakanijos studentų-talibų amžius – nuo 8 iki 30 metų, mokslas ir pragyvenimas nemokami. Jie tapo naujos islamo valstybės – Talibano Emyrato elitu. Talibai primena viduramžių Europos vienuolius-karius; tai jie sugebėjo nuslopinti pokarinio Afganistano kriminalą, iš pradžių lokaliai, o vėliau, įgiję autoritetą, – ir beveik visame krašte (kontroliavo daugiau kaip 90 % teritorijos). Didžiausias šios valstybės pasiekimas, kurį Vakarų propaganda nutyli, – Talibanui pavyko užspeisti narkotikų verslą – ne tik platintojus, bet ir vartotojus bei augintojus; tą liudija UNESCO padėkos ir apdovanojimai. Tiesa, tai truko trumpą laiką, nes netrukus prasidėjo karas, bet precedentas buvo – pasirodo, kare su narkotikais galima nugalėti, jei remiamasi religiniais principais. Ko nesugebėjo padaryti Kolumbijoje pasaulietinė valdžia, remiama JAV militarinės *machinos*, tą sugebėjo talibai. Taip, realybėje ypač aršios talibams primestos partizaninės kovos sąlygomis deobandizmo principai ne visada ir ne visur buvo išlaikomi, tačiau kuri pusė teisi, rodo rezultatas – ne

tik tas faktas, kad karą laimi jie, bet kas dar svarbiau – Afganistano žmonių požiūris į juos.

Pirmasis f.

Ačiū Tau širdingai už gerus ir teisingus, vadinasi, tikrai krikščioniškus tiesos žodžius! Svarbiausias talibų tiesos liudijimas yra tas, kad visa globali susatanėjusių Vakarų galybė nesugeba nugalėti mažo ir neturtingo Afganistano. Kas gi dar gali taip įtikinamai parodyti, kieno pusėje yra DVas?

Siųsti karius į Afganistaną kovai su talibais – toks pat nusikaltimas, kad jei pradėtume juos siųsti į Kaukazą kovai su Umarovo modžāhedais. Deja, jei viskas eis kaip dabar, šitaip ir bus: kai Rusijoje, *WikiLeaks* ir Vakarų pastangomis netrukus be jokio vargo bus demaskuotas banditinis putinų gaujos režimas ir (ne be NATO pagalbos) bus įvesta sodomodemokratija su Berezovskio tipo prezidentu priešakyje, va, tada ir prasidės mūsų karių siuntimas į Kaukazą kovai su „teroristais“!

Gal šlykščiausia – kai sodomodemokratinėms „vertybėms“ platinti į Afganistaną siunčiami „krikščioniški“ misionieriai. Pernai talibai tokius pagavo ir pasiūlė garbingą bausmę – ne pakorimą, bet sušaudymą! Gal mūsų „krikščionys“ apsidžiaugė galimybe tapti šventaisiais? Juk talibai noriai miršta už Tiesą. Kur tau! Prasidėjo inkštimas per visą pasaulį: gelbėkit (nuo Rojaus ir kankinio vainiko), išleiskite iš „teroristų“ rankų į gimtąsias sodomodemokratinės platybes! Gėda, kokią „krikščionybę“ rodome musulmonams. Ar tai nėra Viešpaties išdavystė?

Baigiamasis dialogas

Antrasis fundamentalistas

Savo naktinių epopėjų pabaigai esu sumanęs ir sukurpęs štai tokį tekstą – tarsi netiesioginę mūsų dabarties diagnozę ir kartu receptą – pirmiausia sau, o jei tiks, ir kitiems. Juo bandau pasakyti, ko labiausiai mums, katalikams, dabar trūksta – čia, dabar, kaip tik šiuo laikotarpiu ir kaip tik čia, Lietuvoje.

Štai šis tekstas – vietoj epilogo.

KRISTUS YRA VYRAS

...а всё очень просто.

Вот он, Бог

Вот ты. Живи, давай...

(Piotr Mamonov)

Kristus yra vyras, tikras vyras, savas. Dievas atsiuntė Jį mums kaip savo Sūnų, tai yra vyrą – ne kaip dukterį, kaip moterį. Tam, kam Jis buvo skirtas, reikėjo vyro, ir tik vyras galėjo tai padaryti. Tai mes Jį padarėme belyte būtybe, nusaldinom. Kristus yra tobulas vyras, turintis visas vyru būtinąsias savybes – na ir dar tas, kurias gali turėti tik Dievas, pavyzdžiui, daryti stebuklus.

Esminis Kristaus bruožas – drąsa. Tai ypatinga drąsa, maksimali ir kraštutinai įmanoma. Tai yra drąsa mirti, drąsa gyventi žinant, kad mirsi, kad būtinai mirsi anksčiau laiko, kad Dievo valia atėjai į šį pasaulį mirti, ir turi gyventi su šituo, ir gyventi drąsiai bei tikrai. Tai gali tik vyras, tai įmanoma tik vyru. Moteriai šitai neduota, ji ateina į šį pasaulį nešti gyvybę, jai ši lemtis būtų nepakeliama, prieštaraujanti visai jos prigimčiai.

Tokios drąsos turėjo mūsų partizanai, tačiau suvokti, ką tai reiškia, suvokti visiškai įmanoma tik iš patirties. Gal man atleis krikščionys, jei pavyzdžius pateiksiu iš kitos terpės, iš islamo pasaulio. Taip jau atsitiko, kad su šitokia kraštutine drąsa teko susidurti ne čia, tarp krikščionių. Tai įvyko Kaukaze per karus. Ten susipažinau ir artimai bendravau su dviem tikrais vyrais. Tai Čėčėnijos prezidentai Džocharas Dudajevs ir Zelimchanas Jandarbijevs – vieną jų, Zelimchaną, galiu laikyti savo draugu. Abu jie gyveno žinodami, kad mirs, kad žus. Dar daugiau – jie žinojo, kad tai neišvengiama. Buvo tam tikras skirtumas. Džocharas, subtilesnė natūra, islamo intelektualas, suvokė – palaipsiui – kad jo mirtis yra neišvengiama ir netgi būtina, lemta, kad ji yra sprendinys laikinai laimėjus grubiai jėgai. Zelimchanas, karys, turėjo teorinę galimybę išgyventi, nepaisant daugybės pasikėsinių, bet Dievas lėmė kitaip. „Dala sobar loila massarna a“ – Amžiną ramybę duok mirusiems, Viešpatie (čėčėn.).

Kristus turi viską, visas tradicines savybes, *virtus antiqua*, kurių reikia tikram kariui, kariaujančiam ne „prieš“, bet „už“. Neatsitiktinai ankstyvųjų viduramžių riterio etalonu yra laikomas riteris Galahadas, kurio *habitus* labiausiai primena Kristų

– seras Galahadas yra drąsus, pamaldus, skaistus, ir netgi, kaip sako mitas, buvo gyvas paimtas į dangų. Todėl jam vieninteliame iš riterių yra pavykę paliesti Šventąjį Gralį, Eucharistijos taurę (kurios mitologinis provaizdis, beje, yra paparčio žiedas).

*My good blade carves the casques of men,
My tough lance thrusteth sure,
My strength is as the strength of ten,
Because my heart is pure.*

(Alfred Tennyson, poema „Sir Galahad“)

Kristus turi ir kitokios drąsos, ne tik drąsos mirti. Jis turi drąsos pasakyti tiesą į akis (...taip, tu – Judui). Net tylėjimu Jis pasako daugiau nei žodžiais, kai rašo pirštu smėlyje, pilantis priekaištų krušai. Tai yra genialiai pagavęs Dostojevskis: „Legendoje apie Didįjį inkvizitorių“ Kristus tylėdamas išklauso inkvizitoriaus priekaištus ir tik išeidamas jį pabučiuoja. Jis turi drąsos, kai reikia nepaisyti visuomenės nuomonės (epizodas su muitininku), mandagybių ir gero elgesio taisyklių (išvaiko prekeivius). Gal drastiškiausiai ši drąsa, santykių su kitais drąsa pasireiškia santykiuose su motina („...kas tau darbo, moterie... – per vestuves Kanoje). Teologai ir pamokslininkai iki šiol vienas už kitą išradingiau stengiasi nuglaistyti, paaiškinti šį Jo poelgį, tačiau yra kaip yra, tie žodžiai turėjo būti pasakyti, nes Jis buvo vyras, o Marija – moteris, nors ir motina. Tas dvi tiesas – vyro ir moters – reikėjo atskirti, ir telieka viltis, kad Marija giliai širdyje tai suprato...

Tačiau esminis raktas į Kristaus pažinimą yra anoji drąsa mirčiai, ribinė žmogui. Gal čia ir slypi atsakymas į slėpinį, kurio neranda teologai ir visokie kitokie išminčiai, kodėl Katalikų Bažnyčia (o ir visos senos bei amžinos religijos) taip užsispyrusiai, nemokėdama paaiškinti, neleidžia moterų prie altoriaus, laikosi celibato ir viso to laikysis, nepaisydama nieko. Šis slėpinys – tai Kristaus santykis su moterimis, santykis su moteriškumu. Visą gyvenimą Jis buvo supamas moterų – nuo kūdikystės (Madona), suaugus (Veronika, Magdalena) ir iki mirties (*pieta*). Kažkas Jame jas traukė prie Jo, bet Kristaus santykių su moterimis nepavadinsi kitaip kaip rūsčiais. Tačiau šitoje rūstybėje, turinčioje tiesioginę sąlytį su mirtimi, gal ir glūdi atsakymas.

Kristus vyriškoje aplinkoje iškart yra atpažįstamas ir pripažįstamas už vadą, lyderį, tikrą vyrą, ir tik kiek vėliau – už Mesiją. Paprasti Genezareto ežero žvejai patiki Juo iš pirmų žodžių – o juk būti pripažintam paprastų, dirbančių fizinį darbą žmonių

aplinkoje yra daug sunkiau negu tarp baltarankių. Iškart, per kelias sekundes, lygias amžinybei, Jį atpažįsta ir Juo patiki vienas latrų, nukryžiuotų šalia, skirtingai nei kitas, jau pardavęs sielą šėtonui.

Kristus yra gailestingas, bet Jo gailestingumas vyriškas, be sentimentų. Jis myli vaikus, bet kitaip nei juos myli moterys. Jam vaikas – mažutėlis, nekaltumo ir bejėgystės įsikūnijimas, kuriam reikia vyriškos globos. Kristus gali būti visoks, gali būti ir Dievo avinėlis (*aš esu romus ir nuolankios širdies*), žadantis suvargusioms mūsų sieloms atgaivą, nes Jis yra „netiesinis“, anot kun. Česlovo Kavaliausko. Bet be ano drąsos rūščio, ryžto mirčiai šis pažadas pakibtų ore.

Jis nėra banalus supermenas, nėra visagalis multiplikacinių filmų herojus. Kristus yra tikras žmogus, tikriausiai nebūna. Ir Jis patiria silpnumo akimirkų, tokių žmogiškų ir žmoniškų. Nors Kristus yra mažakalbis, prabylantis tik tada, kai to reikia, ir nepasakantis daugiau nei reikia, bet lūžio momentais Jis atsiveria atskleisdamas, kad visa, kas žmogiška, jam nesvetima (*žvėrys turi urvus, paukščiai lizdus... Žmogaus sūnus neturi nieko*). Tačiau dramatiškiausiai ir įtikinamiausiai šis žmogiškasis tikrumas, prigimties silpnumas, kuris betgi ir daro žmogų žmogumi, atsiskleidžia Jo dejonėje ant kryžiaus: *Tėve, tėve, kodėl mane apleidai...* Prisipažinsiu, ši dejonė man yra tai, dėl ko Jis yra savas. Be jos gal negalėčiau įtikėti, kad Jis, Gelbėtojas, *Salvator*, buvo toks kaip mes, kad buvo vienas iš mūsų. Be jos Jis būtų tik Dievo konstruktas, superrobotas, technologinė dieviškojo gailestingumo parama vargšei silpnai žmonijai.

O galutinis brėžis, Kristaus vyriškosios prigimties viršūnė, yra paskutinis Jo žodis, žodis, išdejuotas peržengiant mirtį – ATLIKTA... Pagaliau įgyta teisė amžinai likti teisiam, įgyta teisė vadintis vyru. Kančios vyru, įveikusiu kančią ir mirtį.

Ir todėl – štai Jis, štai tu, ir gyvenk, ko dar reikia...

Pirmasis fundamentalistas

Ačiū, gerai pasakei. Tik gyventi, savaime aišku, – ne gyvūniškai vegetuoti, bet vykdyti pašaukimą, o tai yra kova tiek su išoriniu, tiek su vidiniu, savo sieloje esančiu priešu. Taip mes ir laikome šio gyvenimo egzaminą Amžinybei, kuris sudaro atskiros asmens gyvenimo prasmę.

Beje, Viešpaties vyriškumą mūsų dienomis pabrėžia mesianiniai žydai, kurie mus, tradicinius Nikejos krikščionis, kaltina, neva esame feminizavę

Kristaus asmenį. Nors ir esu visokio plauko genderistinių išsigimėlių priešas, vis dėlto manau, kad lyties skirtumai turi prasmę tik šiame laikinajame gyvenime: mirtingumą atsveria gimimas, o tam reikia lyties, kurios nereikia Amžinybėje (plg. Mt 22 : 30). Tad nedrįsčiau nieko kalbėti apie Viešpaties Asmens būtent vyriškumą, nes Jis yra Amžinas, peržengiantis šio gamtinio pasaulio ribas. Bet savaime aišku, tikime Jį įsikūnijusį.

Dar vienas svarbus mesianinių žydų darbas – tikrojo Viešpaties Vardo atstatymas. Galbūt mūsų dienomis, kai neva „русский Иисус“ laimina čečėnų genocidą, pats laikas grįžti prie tikrojo Viešpaties Vardo, Kuris yra „JVĖ teisgelbėja!“

– pilnai: *Jhō-jašūa*,

– sutrumpintai: *Jhōšūa*,

– trumpai: *Jšūa*.

Taigi, JZus Kristus, graikiškai – *Christós* arba Pateptasis (Karalystei), Mesijas, *Jšūa HaMašīah*...

Antrasis f.

Šito nežinojau. Tad bendro triūso pabaigtuvėms siūlau sukalbėti seniausią katalikišką tikėjimo išpažinimą – „Tikiu vieną Dievą, Visagalį Tėvą, dangaus ir žemės, regimosios ir neregimosios visatos Kūrėją. Tikiu vieną Viešpatį Jėzų Kristų (Ješūa HaMašīah), vienatinį Jo Sūnų...“

Pirmasis f.

AMEN.

Pagrindinės sąvokos

Arijonai – pirmųjų krikščionių IV–VI a. sekta, skelbusi, kad JZus – tik Žmogus. Jiems priešingi buvo *monofizitai*: JZus – tik žmogaus pavidalu pasirodęs DVas (vėliau dar atsiranda „kompromisas“ – *monotelitai*: DVas ir Žmogus, bet su viena DVo Valia, kt.).

Babilonas (akadų *bab-ili* ‘dievo vartai’) – a) 1895–539 m. pr. Kr. pagoniška semitų amoritų ir asirų valstybė (*Babilonija*) dab. Irako teritorijoje. Užkariauta persų karaliaus Kiro (559–530); b) tos valstybės sostinė (kartais vadinama *Babile*, 50 km į pietus nuo dab. Bagdado), įkurta dar šumerų XXIII a. pr. Kr.

Islamas (*al-‘islām* ‘atsidavimas DVui’) – religija, gimininga judaizmui ir krikščionybei, pretenduojanti atstovauti „neiškreiptajam“ jų šaltiniui. Tokia prasme ji plito *pranašo Muhamado* (570/610–632) skelbto **Korano** (*Qur‘ān*) pagrindu iš pradžių Mekoje, Arabijoje. Nors iki Muhamado arabai buvo pagonys, tarp jų jau būta žydų talmudistų ir krikščionių arijonų, be to, – savų Vieno DVo išpažinėjų (*hanifų*, spėjama – dar nuo Abraomo sūnaus Ismaelio laikų). Korano tekstas esąs DVo padiktuotas, todėl galioja tik neišverstas į kitas kalbas. Islamo era skaičiuojama nuo *Chidžros* – Pranašo persikėlimo iš Mekos į Mediną 622 m. (laikas pagal mėnulio kalendorių). Credo (*šahada* ‘liudijimas’): *Nėra (kitos) dievybės išskyrus DVą, o Muhamadas – DVo pasiuntinys* (islamą priimamas triskart pakartojus tai arabiškai musulmonų akivaizdoje). Tikima, kad DVas (arab. *AL*) yra Visatos („pasaulių“), angelų, dvasių, Adomo ir Ievos Kūrėjas, bendraujantis su žmonėmis per „šventąją dvasią“ – Gabrielį. Nuodėmės suvokimas atitinka biblinį. Atleidžia (malone) arba baudžia tik DVas. Po mirties iki Teismo žmogus yra laikinoje palaimos arba kančios būsenoje. JZus – priešpaskutinis pranašas bus Mesijas, gimęs iš Mergelės Marijos ir gyvas paimtas į Dangų. Prieš Teismo Dieną bus Antikristas, bet jį nukaus atėjęs JZus, padedamas karo vado *mahdžio*. Žmogui privaloma: a) *šāhada*, b) malda (individuali liturgija nustatyto laiku, sunitų – penkis kartus, šiitų – triskart per parą), c) pasninkas dienos metu per *ramadano* mėnesį, d) 2,5 % turto mokestis Bendruomenės (*Ummos*) reikalams (nepasiturintiems netaikomas), e) *hadžas* (pilgrimystė) bent kartą gyvenime į Meką per *zu-l-hidžos* mėnesį, f) *džihādas* (pastanga) palaikyti ir platinti tikėjimą, ginti Bendruomenę pavojaus metu. Be Korano, yra privaloma **Sunna** – tradicija, grindžiama Pranašo (taip pat kai kuriais jo įpėdinių 4 palaikusiųjų kalifų) pasakymais. Koranas ir Suna sudaro pagrindą **šariatui** – gyvenimo ir teisės normoms. VIII a. islamas skilo į sunizmą (dabar 1,2 milijardo išpažinėjų) ir šiizmą (120 milijonų).

Karolingai (751–987) – Karolio Didžiojo (747–814) vardu pavadinta Frankų imperiją valdžiusi dinastija.

Salafizmas („vahabizmas“) (nuo XII a.) – pagal pirmųjų musulmonų normas, Koraną ir Suną logiškai atkurtas nuoseklus sunitų islamas. Ideologas – *Ibn Taimija* (1263–1328).

Sufizmas (nuo VIII a.) – mistinė islamo kryptis (brolijos), ypač populiari tarp šiitų.

Šahidas (arab. *šahīd* ‘liudytojas, martyras’) – kankinys dėl tikėjimo.

Šventoji Romos Imperija (962–1806) – germaniškos Frankų imperijos (496–962) paveldėtoja (nuo 1254 m. – *Šventoji*, nuo 1438 m. – *Vokiečių Tautos*), sujunga Europos kunigaikštysčių ir karalysčių (nuo Prancūzijos iki Lenkijos), pripažinusių vienijančią bendrą įstatymų ir renkamo imperatoriaus valdžią. XIII a. atskilus Italijai, tapo vis labiau susiskaldančių vokiškų hercogysčių bendrija. Panaikinta 1806 m. Napoleono reikavimu. Imperijos herbą paveldėjo Habsburgų Monarchija (1276–1918, Austrijos-Vengrijos Imperija, 1867–1918). Įkūnijo pirmąją suvienytosios Europos idėją.

Letas Palmaitis, Algirdas Patackas

Pa 145 Kas ir kada pagrobė Europą. / Letas Palmaitis,
Algirdas Patackas, – Kaunas 2011. – 104 p.
6 iliustracijos.
ISBN 978-9955-746-73-7

Konstatuodami dabartinės Europos ir visų Vakarų dvasinę ir kultūrinę krizę, autoriai skirtingais keliais ieško jos priežasčių, neabejodami, kad ją galima įveikti tik pasaulio Kūrėjo galia, sugrįžus prie tikėjimo Išganytoju ir neatmetant sąjungos su kitų Vieną Kūrėją išpažįstančių religijų atstovais, kurie ryžtingai ir pasiaukojančiai stoja į kovą prieš ateizmą. Svarstoma monoteizmo raida, globalizmas, bankinė agresija, dorovės naikinimas, bandymai keisti žmogaus prigimtį, manipuliavimas sąmone, visuomenės pavergimas per nusikurdimą, politinius žaidimus ir orvelišką naujakalbę.

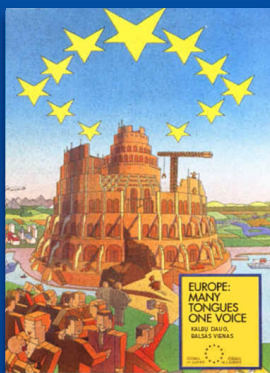
UDK 341.17(4)

LETAS PALMAITIS, ALGIRDAS PATACKAS
KAS IR KADA PAGROBĖ EUROPA?

Redaktorė Stanislava Šatkutė
Korektorės Edita Antanavičienė, Vaiva Štrimaitienė
Technologinio maketo ir viršelių autorius Erikas Banyš

Leidykla „Kalendorius“
Laisvės al. 118–5, 44253 Kaunas
www.kalendorius.lt Tiražas 900 egz.
Spausdino AB „Aušra“, Vytauto pr. 23, 44352 Kaunas
Užsakymas Nr. 43

Čia kalbasi du oponentai, kurių skirtingos nuomonės remiasi tuo pačiu doroviniu pamatu (fundamentu). Įsitikinę, kad būtent jis sudaro esminę pažiūrų dalį, jie ir apibūdina save fundamentalistais. Abudu yra katalikai, tačiau pirmasis turbūt galėtų įvardyti save kaip artimą mesianinei krikščionybei, o antrasis ieško savo katalikybei atramos senojoje Indoeuropos tautų religijoje bei kultūroje. Dialogas vyko elektroniniais laiškais, dažnai atidedant į šalį kitus darbus, daugiausiai naktimis, kai žvaigždėtas dangus atsiveria amžinybei.

Nesutarta dėl 2(3) Dekalogo įsakymo. Baimindamasis, kad nebūtų išniekintas popierius su atspausdintu Vardu, vienas iš pašnekovų siūlė laikytis žydų praktikos ir visur rašyti trumpinius, pvz., DVas, JZus = Jšūa, Jhōšūa, Jhōjašūa (po J išleistos raidės -ė-, -e-). Nesutarus, jis pasirinko individualią rašybą, atsisakęs atsakomybės už antrąją pašnekovą. Be to, nesiekęs knygos platinimo per prekybos tinklus, jis atsisako ir atsakomybės už čia dedamą EAN 13 / UPC brūkšninį kodą, kurio kraštinė ir vidurinė (ilgesnės) brūkšnių poros

(666) nercikalingos produkto markiruotei, bet sąmoningai įvestos ant visų prekių krikščionybei niekinti, simbolizuodamos karaliaus Saliamono aukso turtų matą (žr. 1 Kar 10; 14 bei 2 Km 9: 13), kaip Žvėries valdžios simbolį (Apr 13: 17):

